Bibliotek 1800

Frances Hodgson Burnett

Den hemmelige have

Frances Hodgson Burnett

Den hemmelige have

Illustreret af Charles Robinson

eBibliotek 1800

2020

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Frances Hodgson Burnett: *Den hemmelige have* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Frances Hodgson Burnett: *Den hemmelige have* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

1. Der er ingen tilbage

Da Mary Lennox blev sendt til Misselthwaite for at bo hos sin onkel, sagde alle, at hun var det ubehageligste og hæsligste barn, de nogen sinde havde set. Og det var nu også sandt. Hun havde et lille magert ansigt, et lille spinkelt legeme, tyndt lyst hår og et surmulende udtryk. Hendes hår var gult, og hendes ansigt var gult, fordi hun var født i Indien og altid havde været syg enten på den ene eller på den anden måde. Hendes fader havde været ansat under den engelske regering og havde altid haft travlt eller været syg selv, og hendes moder havde været en stor skønhed, som kun brød sig om at gå til selskaber og more sig. Hun havde aldeles ikke ønsket sig en lille pige, og da Mary blev født, overgav hun hende fuldstændig til en indfødt barnepiges omsorg og gav samtidig pigen at forstå, at hvis hun ønskede at gøre sin herskerinde til behag, måtte hun holde barnet ude af syne så meget som muligt. Da hun nu altså var et sygeligt, pirreligt, grimt lille barn, blev hun holdt borte, og da hun voksede op som et sygeligt, pirreligt, svageligt væsen, blev hun også holdt borte. Hun kunne ikke erindre at have set noget, hun kendte, foruden barnepigens og de andre indfødte tjeneres sorte ansigter, og da de altid føjede hende, fordi deres herskerinde ville blive vred, hvis hun blev forstyrret af barnets gråd, var hun, da hun var 6 år gammel, så tyrannisk og egenkærlig en lille gris, som der nogen sinde har levet. Den unge engelske guvernante, som kom for at lære hende at læse og skrive, syntes så dårligt om hende, at hun forlod sin stilling efter 3 måneders forløb, og da der kom andre guvernanter for at

overtage den, forlod de den altid endnu hurtigere end den første. Hvis derfor Mary ikke selv virkelig havde ønsket at få at vide, hvordan man læser en bog, ville hun aldrig have fået lært bogstaverne.

En frygtelig varm morgen, da hun var omkring 9 år gammel, vågnede hun meget gnaven, og hun blev endnu mere gnaven, da hun så, at den tjenestepige, som stod ved hendes seng, ikke var hendes barnepige.

"Hvorfor er du kommet?" sagde hun til den fremmede kvinde. "Jeg vil ikke have dig her, send mig min barnepige."

Pigen så forskrækket ud og fremstammede blot, at hendes barnepige ikke kunne komme. Da Mary blev heftig og slog og sparkede hende, så hun kun mere forskrækket ud og gentog, at det ikke var muligt for barnepigen at komme ind til hende.

Der var noget hemmelighedsfuldt i luften den morgen. Intet blev gjort i den sædvanlige orden, og flere af de indfødte tjenere savnedes, mens de, som Mary så, vaklede eller skyndte sig af sted med blege forskrækkede ansigter. Men ingen ville fortælle hende noget, og hendes barnepige kom ikke. Hun var fuldstændig overladt til sig selv den morgen. Til sidst gik hun ud i haven og gav sig til at lege med sig selv i nærheden af verandaen. Hun lod, som om hun lavede et blomsterbed, og stak store røde blomster ned i små jordhøje, mens hun stadig blev mere og mere vred og fortalte sig selv alt, hvad hun ville sige, og hvilke navne hun ville give tjenestepigen, når hun kom tilbage.

"Gris! Gris! Datter af en gris!" sagde hun, for det er det værste, man kan kalde en indfødt.

Hun skar tænder og gentog dette gang på gang; da hørte hun sin moder komme ud på verandaen med én.

Det var med en smuk, ung mand, og de stod og talte sammen i en sagte, alvorlig tone. Mary kendte den smukke, unge mand, der så ud som en dreng. Hun havde hørt, at han var en meget ung officer, der lige var kommet fra England. Barnet stirrede på dem, men hun stirrede mest på sin moder; det gjorde hun altid, når hun havde lejlighed til det, fordi herskerinden – sådan benævnede Mary hende som oftest – var så høj og slank og smuk og bar sådanne smukke klæder. Hendes hår var som kruset silke, og hun havde den nydeligste næse, som syntes at foragte alt, og så havde hun store, leende øjne. Alle hendes klæder var tynde og lette, og Mary sagde, at de var besat med kniplinger. De syntes endnu tættere besatte med kniplinger den morgen, men hendes øjne lo slet ikke, de var store og forskrækkede og så bønfaldende ind i den unge, smukke officers ansigt.

"Er det så forfærdelig slemt? Åh, er det?" hørte Mary hende sige.

"Frygteligt," svarede den unge mand med skælvende stemme. "Frygteligt, fru Lennox. De burde være rejst til bjergene for 2 uger siden."

Herskerinden vred sine hænder. "Åh jeg ved, jeg burde have gjort det," råbte hun. "Jeg blev her kun for at komme med til det dumme middagsselskab. Hvor jeg dog var dum!"

I samme øjeblik lød der en så høj jamren ovre fra tjenernes boliger, at fruen greb den unge mands arm, og Mary stod skælvende fra hoved til fod. Klageskrigene blev vildere og vildere. "Hvad er det? Hvad er dog det?" stønnede fru Lennox.

"Der er en, der er død," svarede den unge officer. "De fortalte ikke, den var brudt ud mellem Deres tjenestefolk."

"Jeg vidste det ikke," råbte herskerinden. "Kom med mig! Kom med mig!" og hun vendte sig om og løb ind i huset.

Derefter skete der frygtelige ting, og denne morgens hemmelighed opklaredes for Mary.

Der var udbrudt kolera i dens mest frygtelige skikkelse, og folk døde som fluer.

Barnepigen var blevet syg om morgenen, og det var, fordi hun lige var død, at tyendet havde jamret ovre i hytterne. Inden den næste dag var tre andre af tjenestefolkene døde, og andre flygtede bort i rædsel.

Der var udbrudt panik over alt, og der lå døende folk i alle hytterne.

Under den næste dags forstyrrelser og forvirring lå Mary inde i barnekammeret og var fuldstændig glemt af alle. Ingen tænkte på hende, ingen behøvede hende, og der skete usædvanlige ting, som hun intet vidste om. Mary græd og sov på skift i flere timer. Hun vidste kun, at folk var syge, og at hun hørte hemmelighedsfulde og afskrækkende lyde. Engang krøb hun ind i spisestuen og fandt den tom, skønt der stod et halvfortæret måltid på bordet, og stole og tallerkener så ud, som om de hurtigt var puffet til side, idet de spisende havde rejst sig hurtigt af en eller anden grund. Barnet spiste nogle frugter og tvebakker, og da hun blev tørstig, drak hun et glas vin, som stod der næsten fyldt. Det smagte godt, og hun vidste ikke, hvor stærkt det var.

Snart efter blev hun meget døsig og gik tilbage til sit kammer, og da hun blev bange for nogle skrig fra hytterne og

lyden af hastige trin, lukkede hun sig inde igen. Vinen gjorde hende så søvnig, at det var hende umuligt at holde øjnene åbne, så lagde hun sig på sin seng og faldt i en lang, dyb søvn.

Der skete meget i de timer, hvor hun sov så tungt, men hun blev ikke forstyrret af klageråbene og lyden af de sager, der blev bragt ind og ud af huset. Da hun vågnede, lå hun og stirrede på væggen. I huset var alt fuldstændig stille. Hun havde aldrig troet, der kunne være så stille. Hun hørte hverken stemmer eller fodtrin, og begyndte at tænke på, om alle var kommet godt over koleraen, og om al den forstyrrelse nu var forbi. Hun grublede også over, hvem der nu ville tage sig af hende, nu da hendes barnepige var død. Der kommer vel en ny barnepige, og måske hun kan nogle nye historier. Mary var næsten blevet træt af de gamle. Hun græd ikke, fordi hendes plejerske var død. Hun var ikke noget kærligt barn og havde aldrig brudt sig særligt om nogen.

Støjen, forvirringen og klageråbene over koleraen havde forskrækket hende, og hun havde været vred over, at ingen syntes at huske, at hun eksisterede. Alle havde været for betaget af panisk rædsel til at tænke på en lille pige, som ingen holdt af. Da folkene fik kolera, syntes de ikke at huske andet end dem selv. Men hvis alle var raske igen, ville sikkert en eller anden huske at komme og se til hende.

Men der kom ingen, og mens hun lå og ventede, forekom det hende, at alt i huset blev mere og mere stille. Hun hørte noget rasle på måtten, og da hun så ned, opdagede hun en lille slange, som krøb frem og iagttog hende med et par øjne, der skinnede som juveler. Hun blev ikke bange, for det var et ufarligt lille dyr, som ikke ville gøre hende fortræd, og som syntes at skynde sig

ud af værelset igen. Den krøb ud under døren, mens hun så på den.

"Hvor her er underligt stille," sagde hun. "Man skulle tro, der ikke var andre i huset end slangen og jeg."

Omtrent i samme øjeblik hørte hun fodtrin i gården, og derpå i verandaen. Det var mandstrin, og mændene gik ind i huset og talte sammen med så sagte stemmer.

Ingen gik dem i møde eller talte til dem, og det lod til, at de åbnede dørene og så ind i værelserne.

"Hvilken ødelæggelse!" hørte hun en stemme sige. "Den smukke, smukke kvinde! Og barnet med formoder jeg. Jeg har hørt, der var et barn, skønt ingen så noget til det."

Mary stod midt i værelset, da de åbnede døren nogle minutter efter. Hun lignede et rigtig lille grimt utiltalende væsen, og hun var oven i købet meget gnaven, fordi hun var begyndt at blive sulten og følte sig skammeligt tilsidesat. Den første af mændene, der kom ind, var en stor officer, hun en gang havde set stå og tale med hendes fader. Han så træt og bekymret ud, men da han så hende, blev han så overrasket, at han næsten sprang tilbage.

"Barney!" råbte han ud. "Der er et barn her! Et barn alene! På et sted som dette! Barmhjertige Gud, hvem er hun?"

"Jeg er Mary Lennox," sagde den lille pige stift. Hun syntes, det var meget upassende af manden at kalde hendes faders hus "et sted som dette".

"Jeg faldt i søvn, da de allesammen havde kolera, og jeg er lige vågnet. Hvorfor kommer der ingen?"

"Det er det barn, man aldrig så noget til!" råbte manden, idet han vendte sig til sin ledsager. "Hun er virkelig blevet glemt."

"Hvorfor er jeg blevet glemt?" sagde Mary og stampede i gulvet. "Hvorfor kommer der ingen?"

Den unge mand, hvis navn var Barney, så meget alvorligt på hende. Mary syntes næsten, at han tørrede sig over øjnene, som om han ville viske en tåre bort.

"Stakkels lille barn," sagde han. "Der er ingen tilbage, som kan komme."

Det var på denne underlige og pludselige måde, at Mary fandt ud af, at hun hverken havde fader eller moder mere, at de var døde og bragt bort om natten, og at de få indfødte tjenestefolk, som ikke også var døde, havde forladt huset, så hurtigt de kunne komme ud af det, og ingen af dem havde husket, at hun var i huset. Det var derfor, der var så stille. Det var sandt, at der ikke var andre i huset end hun og den lille hvislende slange.

2. Frøken Gnaven

Mary havde holdt af at betragte sin moder på afstand, og det var forekommet hende, at hun var meget smuk, men da hun kendte meget lidt til hende, kunne det heller ikke ventes, at hun skulle holde særlig meget af hende eller savne hende, da hun var borte. Hun savnede hende i virkeligheden slet ikke, og da hun var et barn, der var vant til at passe sig selv, beholdt hun også sine tanker fuldstændig for sig selv, således som hun altid havde gjort. Hvis hun havde været noget ældre, ville hun uden tvivl have været noget ængstelig ved således at stå alene i verden, men hun var meget ung, og der var altid blevet draget omsorg for hende, så hun formodede, at det ville der også altid blive gjort.

Det, hun tænkte på, var, at hun gerne ville vide, om hun nu kom til venlige folk, som ville være høflige imod hende og lade hende få sin egen vilje, således som hendes "*ayah*" og de andre indfødte tjenestefolk havde gjort. Hun vidste, at hun ikke skulle blive i den engelske præsts hjem, hvor hun først var optaget. Hun ønskede heller ikke at blive der. Den engelske præst var fattig og havde fem børn, som næsten var lige gamle alle sammen, og som havde snavsede klæder på og næsten altid skændtes og tog legetøjet fra hinanden.

Mary hadede deres uhyggelige hytte og var så ubehagelig imod dem, at da der var gået et par dage, ville ingen af dem lege med hende. Den anden dag, hun var der, havde de givet hende et øgenavn, som gjorde hende rasende.

Det var Basil, der fandt på det. Basil var en lille dreng med uforskammede blå øjne og opstoppernæse, og Mary hadede ham. Hun gik og legede med sig selv under et træ, fuldstændig som hun havde gjort, den dag koleraen brød ud. Hun lavede små jordhøje og havegange, og Basil kom hen og stod i nærheden og så på hende. Lidt efter blev han ganske interesseret i det, hun lavede, og kom pludselig med et forslag.

"Hvorfor lægger du ikke en stenhøj der og lader det forestille bjerge?" spurgte han. "Der i midten," og han lænede sig over mod hende for at pege.

"Gå væk!" råbte Mary. "Jeg behøver ingen drenge her, gå væk!"

Et øjeblik så Basil vred ud, og så begyndte han at drille. Han drillede altid sine søstre. Han dansede rundt om hende, skar ansigter, lo og sang:

"Frøken Mary så gnaven,
hvordan går det med haven?"

Han sang det, lige til de andre børn hørte det og lo med; og jo mere rasende Mary blev, desto mere sang de "Frøken Gnaven", og siden efter kaldte de hende "Frøken Gnaven", så længe hun opholdt sig der, når de talte om hende til hinanden og undertiden også, når de talte til hende selv.

"Du skal sendes hjem," sagde Basil til hende, "i slutningen af denne uge. Og vi er glade for det."

"Det er jeg også," svarede Mary. "Hvor er hjemme?"

"Hun ved ikke, hvor hjemme er," sagde Basil, med den syvåriges hån. "Det er selvfølgelig England. Vor bedstemoder bor der, og vor søster Mabel blev sendt over til hende sidste år. Du skal ikke over til din bedstemor. Du har ingen. Du skal over til din onkel. Hans navn er hr. Archibald Craven."

"Jeg kender ikke noget til ham," bed Mary ham af.

"Det ved jeg nok," svarede Basil. "Du ved ingenting. Det gør piger aldrig. Jeg hørte fader og moder tale om ham. Han bor i et stort, stort øde hus ude på landet, og der er ingen, der kommer i nærheden af ham. Han er så tvær, at han ikke vil have noget med dem at gøre, og selv om han ville, kom de ikke alligevel. Og så er han pukkelrygget, han er rædselsfuld."

"Jeg tror dig ikke," sagde Mary, idet hun vendte sig om og stak fingrene i ørene, hun ville ikke høre mere.

Men hun tænkte en hel del over det bagefter; og da fru Crawford om aftenen fortalte hende, at hun om nogle få dage skulle rejse til England for at bo hos sin onkel, hr. Archibald Craven, som boede på Misselthwaite Manor, så hun så forstenet og fuldstændig uinteresseret ud, at de ikke vidste, hvad de skulle tro om hende. De prøvede på at være venlige imod hende, men hun vendte sit ansigt bort, da fru Crawford prøvede på at kysse hende, og hun forblev fuldstændig stiv, da hr. Crawford klappede hende på skulderen.

"Hun er sådan et simpelt barn," sagde fru Crawford medlidende bag efter. "Og hendes moder var sådan en nydelig skabning. Hun havde tilmed sådan et nydeligt og elskværdigt væsen, og Mary har det mest frastødende væsen, jeg nogen sinde har set hos et barn. Børnene kalde hende Mary Gnaven, og skønt det er uartigt af dem, kan man jo godt forstå det."

"Måske Mary også havde lært noget smukt, hvis hendes moder havde vist sit smukke ansigt og sine smukke manerer noget tiere i barnekammeret. Det er sørgeligt at tænke på, nu da den stakkels skønhed er død, at en mængde folk ikke en gang vidste, at hun havde et barn."

"Jeg tror næppe, at hun nogen sinde så til hende; da hendes *ayah* var død, var der ingen, der tænkte på den lille. At tænke sig at tjenestefolkene løber deres vej og lader den lille alene tilbage i det forladte hus. Oberst McGrew sagde, at han var ved at gå ud af sit gode skind, da han åbnede døren og så hende stå der lyslevende midt i værelset."

Mary gjorde den lange rejse til England sammen med en officers hustru, som rejste der over for at sætte sine børn i en kostskole. Hun var meget indtaget i sin egen lille dreng og pige, og var nærmest glad ved at aflevere barnet til den kvinde, som hr. Archibald Craven havde sendt for at tage imod hende i London. Det var hans husholderske på Misselthwaite Manor, og hendes navn var fru Medlock. Hun var en kraftig kvinde med meget røde kinder og skarpe, sorte øjne. Hun bar en meget rød kjole, en sort silkekåbe besat med frynser, og en sort hat med purpurfarvede fløjlsblonder, som rystede og skælvede, hver gang hun bevægede hovedet. Mary kunne slet ikke lide hende, men da det var meget sjældent, hun kunne lide folk, var der ikke noget mærkværdigt ved det; det var desuden klart, at fru Medlock ikke tænkte ret meget på hende.

"Hun er da en mærkværdig lille størrelse!" sagde hun. "Og vi har hørt, at hendes moder var en skønhed. Det har hun ikke arvet meget af, vel frue?"

"Hun bliver nok kønnere med tiden," sagde officersfruen godmodigt. "Hvis hun ikke var så gusten og blot havde et kønnere udtryk, ville hendes træk næsten være kønne. Børn forandrer sig så meget."

"Så skal hun forandre sig en hel del," svarede fru Medlock. "Og der er ikke det mindste til at forskønne på Misselthwaite –

hvis De bilder Dem det ind."

De troede ikke, at Mary hørte efter, hvad de sagde, fordi hun stod et stykke fra dem ved vinduet i det lille afsides hotel, hvor de var taget ind. Hun iagttog de forbipasserende omnibusser, drosker og folk, men hun hørte det ganske godt, og hun var meget nysgerrig efter at få noget at vide om sin onkel og det sted, hvor han boede. Hvad var det for et sted, og hvad mon han lignede? Hvad var en pukkelrygget? Hun havde aldrig set nogen. Måske der ikke var nogen i Indien.

Siden hun havde boet i fremmede folks hjem og ikke havde sin *ayah*, var hun begyndt at tænke underlige tanker, hvilket var fuldstændig nyt for hende.

Hun var begyndt at undre sig over, hvorfor hun mon aldrig havde tilhørt nogen, selv da hendes fader og moder levede. Andre børn syntes at tilhøre deres fader og moder, men hun havde jo virkelig aldrig været nogens lille pige. Hun havde haft tjenere, føde og klæder, men der var ingen, der havde brudt sig om hende. Hun vidste ikke, at det var, fordi hun var et uelskværdigt barn, men hun vidste sikkert heller ikke, at hun var uelskværdig. Hun havde ofte tænkt det om andre, men hun troede det ikke om sig selv.

Hun syntes, at fru Medlock var det ubehageligste menneske, hun nogen sinde havde set, med det simple røde ansigt og den tarvelige udpyntede hat. Da de den næste dag tog af sted for at rejse til Yorkshire, gik hun igennem stationen og ud til jernbanevognen med knejsende hoved og prøvede på at holde sig i så stor afstand fra hende som muligt; hun ville ikke have, det skulle se ud, som om hun fulgtes med hende. Det ville have

gjort hende meget vred, hvis folk havde antaget hende for "hendes lille pige".

Men fru Medlock blev ikke forstyrret af hende og hendes tanker. Hun var af den slags kvinder, som ikke forstår sig på børnevrøvl. Det ville hun i det mindste have svaret, hvis man havde spurgt hende. Hun havde slet ikke haft lyst til at rejse til London, lige som hendes søster Marias datter skulle giftes, men hun havde en behagelig og vellønnet stilling som husholderske på Misselthwaite Manor, og den eneste måde, hun kunne beholde den på, var at gøre straks, hvad hr. Archibald Craven befalede hende at gøre. Hun vovede aldrig så meget som at stille et spørgsmål.

"Kaptajn Lennox og hans hustru er døde af kolera," havde hr. Craven sagt på sin kolde måde. "Kaptajn Lennox var min hustrus broder, og jeg er deres datters formynder. Barnet bliver sendt hertil. De må rejse til London og hente hende."

Så havde hun pakket sin lille kuffert og var rejst.

Mary sad i sit hjørne af jernbanekupeen og så misfornøjet ud. Hun havde ikke noget at læse eller se i og havde foldet sine små sortbehandskede hænder i skødet. Hendes sorte kjole gjorde, at hun så endnu mere gul ud end sædvanlig, og hendes bløde lyse hår strittede frem hist og her under den sorte crêpehat.

"Jeg har aldrig set et barn, der så så gnaven ud," tænkte fru Medlock. Hun havde aldrig set et barn, der sad så stille uden at foretage sig noget; og til sidst blev hun træt af at sidde og iagttage hende og begyndte at tale i en hård, brøsig tone.

"Jeg tænker, det er lige så godt, at jeg fortæller dig noget om det sted, hvor du kommer hen," sagde hun. "Kender du noget til

din onkel?"

"Nej," sagde Mary.

"Har du aldrig hørt din fader og moder tale om ham?"

"Nej," sagde Mary og rynkede panden. Hun rynkede panden, fordi hun huskede, at hendes fader og moder aldrig talte til hende om noget særligt. De havde sikkert aldrig fortalt hende noget.

"Hm," mumlede fru Medlock og stirrede på hendes lille usympatiske ansigt. Hun tav stille lidt, og så begyndte hun igen.

"Jeg tænker, det er bedst, at jeg fortæller dig lidt for at forberede dig. Det er et underligt sted, du kommer til."

Mary sagde aldeles intet, og fru Medlock så næsten skuffet ud ved hendes stadige mangel på interesse, men efter at have udstødt et suk, fortsatte hun. "Ikke desto mindre er det et stort og flot sted, men det er trist, og hr. Craven er stolt af det på sin måde. Huset er seks hundrede år gammelt og ligger ved kanten af en hede, og der er næsten hundrede værelser i det, dog er de fleste aflåsede og bliver ikke brugt. Og der er malerier og et smukt gammelt indbo med ting, der har været der i flere menneskealdre, og der er en stor park rundt om det og haver og træer, hvis grene når helt ned til jorden – på nogle af dem." Hun standsede og sukkede igen. "Men ellers er der ikke noget," sluttede hun pludselig.

Mary var mod sin vilje begyndt at lytte. Det lød alt sammen så forskelligt fra det, hun kendte fra Indien, og alt nyt tiltrak hende. Men hun ville lade, som om det ikke interesserede hende. Det var en af hendes ulykkelige og ubehagelige vaner. Så hun sad stille.

"Godt," sagde fru Medlock. "Hvad synes du om det?"

"Ingenting," svarede hun. "Jeg kender intet til sådanne steder."

Dette bragte fru Medlock til at le med en slags kort latter. "Åh!" sagde hun, "men du er jo fuldstændig som en gammel kvinde. Er du ikke ked af det?"

"Det har jo intet at sige," sagde Mary, "enten jeg er ked af det eller ikke."

"Det har du ret i," sagde fru Medlock. "Det siger intet. Hvorfor du skal bo på Misselthwaite Manor, ved jeg ikke, undtagen det er, fordi det er det letteste. Han gør sig såmænd ingen bryderier for din skyld, det er sikkert og vist. Han tager sig aldrig af nogen."

Hun standsede, som om hun var kommet i tanker om noget i sidste øjeblik.

"Han har fået en krum ryg," sagde hun. "Det er det, som gør ham urimelig. Han var en ulykkelig ung mand, som ikke fik noget godt ud af alle sine penge og sit store landsted, lige til han blev gift."

Marys øjne vendte sig imod hende til trods for hendes beslutning om ikke at synes interesseret. Hun havde aldrig tænkt sig, at "den pukkelryggede" var gift, og hun blev derfor noget overrasket. Fru Medlock så dette, og da hun var en snakkesalig kone, fortsatte hun med mere interesse. Det var da et middel til at forslå noget af tiden, mens de rejste. "Hun var så smuk og indtagende, og han ville have gået til verdens ende for at hente et græsstrå, hvis hun havde ønsket det. Ingen troede, at hun ville have giftet sig med ham, men hun gjorde det, og folk

sagde, at hun tog ham for hans penges skyld. Men det gjorde hun ikke – det gjorde hun absolut ikke. Da hun døde –"

Det gav et lille sæt i Mary. "Åh! Døde hun?" udbrød hun uden egentlig at ville det. Hun var lige kommet i tanker om et fransk eventyr, hun en gang havde læst, der handlede om en stakkels pukkelrygget og en smuk prinsesse, og det havde pludselig gjort hende ondt for hr. Archibald Craven.

"Ja, hun døde," svarede fru Medlock. "Og det gjorde ham endnu underligere, end han havde været før. Han bryder sig ikke om nogen. Han vil ikke se mennesker. Han er næsten aldrig hjemme, og når han er på Misselthwaite, lukker han sig inde i den vestre fløj og lader ikke andre komme ind til sig end Pitcher. Pitcher er en gammel fyr, men han passede ham, da han var barn, og kender ham ud og ind."

Det lød som noget af ud af en bog og morede ikke Mary. Et hus med hundrede værelser, som næsten alle var låsede og ude af brug – et hus ved kanten af en hede – hvad en hede så end var – det lød kedeligt. En pukkelrygget mand, som også lukkede sig inde! Hun stirrede ud af vinduet med sammenpressede læber, og det syntes ret naturligt, at regnen netop begyndte at strømme ned i grå bølgende linjer og plaske og strømme ned ad vinduesruderne. Hvis den smukke frue havde levet, havde der dog været noget fornøjeligt, som kunne minde om hendes moder, ved at gå ud og ind og tage i selskab i dragter besat med kniplinger. Men hun var der ikke mere.

"Du skal ikke vente at se ham, for i de ni af ti tilfælde ser du ham ikke," sagde fru Medlock. "Og du må heller ikke tro, at der er nogen til at underholde dig. Du får lov til at passe dig selv. Der vil blive fortalt dig, hvilke værelser du må gå i, og hvilke du

skal holde dig fra. Der er haver nok. Men når du er inde, må du ikke løbe rundt og rumstere for meget. Hr. Archibald Craven vil ikke have det."

"Jeg skal nok tage mig i agt for at rumstere rundt," sagde den lille surmulende Mary; og lige så pludseligt, som hun var begyndt at have ondt af det for hr. Archibald Craven, holdt hun nu op med at have medlidenhed med ham og syntes, at han måtte være ubehagelig, når alt således skulle dreje sig om ham.

Og hun vendte sit ansigt om mod det drivvåde kupévindue og stirrede ud i det grå regnvejr, der så ud, som om det aldrig ville holde op. Hun iagttog det så længe og så stadigt, at det grå blev mørkere og mørkere for hendes øjne, og hun faldt i søvn.

3. Tværs over heden

Hun sov længe, og da hun vågnede, havde fru Medlock købt en frokostkurv på en af stationerne, og de spiste nu noget kylling, kold steg, smør og brød og drak noget te. Regnen strømmede næsten endnu stærkere ned end før, og alle på stationen bar våde og glinsende regnkapper. Konduktøren tændte lampen i kupeen, og fru Medlock roste teen, kyllingerne og stegen. Hun spiste en hel del og faldt til sidst i søvn, og Mary sad og stirrede på hende og iagttog, hvorledes hendes fine hat efterhånden gled ned til den ene side, indtil hun sov ind igen i kupéhjørnet, lullet i søvn af regnens plasken mod ruderne. Det var fuldstændig mørkt, da hun vågnede igen. Toget var standset ved en station, og fru Medlock stod og ruskede i hende.

"Du har nok fået dig en lur," sagde hun. "Det er på tide at åbne øjnene igen! Vi er ved Thwaite station, og vi har en lang køretur for os."

Mary rejste sig og prøvede på at holde sine øjne åbne, mens fru Medlock samlede sine pakker sammen. Den lille pige tilbød ikke at hjælpe hende, for i Indien besørgede de indfødte tjenere altid den slags, og hun fandt det mærkværdigt, at andre folk kunne gøre det.

Stationen var lille, og der var ikke andre end dem, som stod ud af toget. Stationsforstanderen tiltalte fru Medlock på en djærv, godmodig måde, og udtalte ordene på en mærkværdig bred måde, og Mary opdagede senere, at det var det sprog, de talte i Yorkshire.

"Jeg ser, De er kommet tilbage," sagde han. "Og De bringer børn med Dem."

"Nå, hende der," sagde fru Medlock, idet hun selv benyttede sig af yorkshiresproget og viste med hovedet over sin skulder hen mod Mary. "Hvorledes har Deres frue det?"

"Tak godt. Vognen venter udenfor."

En landauer holdt foran den lille udvendige perron. Mary så, at det var en elegant vogn, og at det var en elegant tjener, som hjalp hende ind. Hans lange regnfrakke og stoffet, som dækkede hans hat, skinnede og dryppede af regn ligesom alt det øvrige, den djærve stationsforstander indbefattet. Da han lukkede døren, steg op på sædet hos kusken, og de kørte bort, fandt den lille pige sig anbragt i et elegant med puder forsynet hjørne, men nu havde hun ikke lyst til at sove igen. Hun satte sig til at kigge ud af vinduet, spændt på at se noget af den vej, de kørte ad til det mærkværdige sted, som fru Medlock havde talt om. Hun var aldeles ikke noget frygtsomt barn, og hun var egentlig heller ikke bange, men hun havde en følelse af, at ingen vidste, hvad der kunne ske i et hus, hvor der var næsten hundrede tilspærrede værelser – et hus, som stod ved randen af en hede.

"Hvad er en hede?" spurgte hun pludselig fru Medlock.

"Se ud af vinduet om en ti minutters tid, så kan du se det," svarede hun. "Vi skal køre ca. 5 mil tværs over Missel Heath før vi kommer til landstedet. Du kan ikke se så meget, fordi det er mørkt i aften, men noget kan du da se."

Mary stillede ikke flere spørgsmål, men ventede inde i sit mørke hjørne og så stadig ud af vinduet. Vognlygterne kastede

lyset et lille stykke ud fra vognen, så hun kunne se enkelte af de ting, de kørte forbi.

Efter at de havde forladt stationen, var de kørt gennem en lille landsby, og hun havde set de hvide mure på husene og lysene fra en kro. Så var de kørt forbi en kirke og en præstegård og et lille butiksvindue, eller noget lignende i et lille hus, hvor der lå legetøj og slikkerier og andre forskellige ting til salg. Så kom de ud på landevejen, og de så buske og træer. Derefter var der ikke nogen forandring i lang tid – eller i det mindste forekom det hende en lang tid.

Til sidst begyndte hestene at gå langsommere, som om det gik op ad bakke, og pludselig var det, som om der hverken var flere hække eller træer. Hun kunne i virkeligheden slet ikke se andet end et tæt mørke til begge sider. Hun lænede sig frem og pressede ansigtet mod ruden, just som det gav et voldsomt stød i vognen.

"Åh! Nu er vi ude på heden, det er sikkert nok," sagde fru Medlock.

Vognlygterne kastede et gult lys hen over en ujævnt udseende vej, der syntes at slynge sig mellem buske og lave planter og forsvandt i det udstrakte hav af mørke, som øjensynlig bredte sig foran og rundt om dem. Vinden, som var begyndt at blæse, fo'r af sted med en besynderlig, vild dæmpet lyd.

"Det er – det er da ikke havet, er det?" sagde Mary, idet hun vendte sig til sin ledsagerske.

"Nej, det er det ikke," svarede fru Medlock. "Det er heller ikke marker eller bjerge, men det er mile og mile og atter mile af øde land, hvor der ikke gror andet end lyng, gyvel og tornblad, og hvor der ikke lever andet end vilde ponyer og får."

"Jeg har en fornemmelse, som om det var havet, som om det er vand," sagde Mary. "Hør, det lyder fuldstændig, som om det var havet netop nu."

"Det er vinden, som blæser gennem buskene," sagde fru Medlock. "Det er et øde og uhyggeligt sted, og dog er der mange, som holder af det, især når lyngen blomstrer."

De kørte og kørte frem gennem mørket, og da regnen standsede, tog vinden til, den suste og frembragte de forunderligste lyde. Vejen gik op og ned, og flere gange kørte de over små broer, som vandet fo'r brusende af sted under. Mary syntes, at køreturen aldrig ville holde op, og at den udstrakte trøstesløse hede var et vældigt, sort hav, hun passerede igennem på en smal strimmel fast land.

"Jeg kan ikke lide den," sagde hun til sig selv. "Jeg kan ikke lide den," og hun pressede sine tynde læber endnu tættere sammen.

Hestene var i færd med at klatre op på et højere liggende stykke af vejen, da hun første gang fik øje på et lys. Fru Medlock så det lige så hurtigt som hun og drog et lettelsens suk.

"Åh, hvor jeg er glad ved at se det lys, som blinker der henne," udbrød hun. "Det er lyset i portnerens vindue. Vi skal have os en god kop te om lidt, i alle tilfælde."

Det var "om lidt", som hun havde sagt, for da de havde passeret indgangen til parken, havde de endnu to mil at køre, og træerne (som næsten mødtes over hovedet på dem) indgav dem følelsen af, at de kørte gennem en lang, mørk hvælving.

De kørte ud af hvælvingen og ind på en åben plads foran en umådelig lang, lav bygning, som syntes at omgive en gård af sten. Først syntes Mary, at der slet ikke var lys i nogen af vinduerne, men da hun var kommet ud af vognen, så hun, at

der var et svagt lys i et værelse henne i det ene hjørne på første sal.

Indgangsdøren var umådelig stor og af massivt udskåret egetræ, beslået med store jernsøm og forbundet med store jernbeslag. Den førte ind til en umådelig stor hal, som var så dunkelt oplyst, at ansigterne i portrætterne på væggene og skikkelserne, som var iklædt rustninger, indgav hende en følelse af, at hun slet ikke havde lyst til at se på dem. Som hun stod der på stengulvet, lignede hun et meget lille, fuldstændig overflødigt sort, lille væsen, og hun følte sig så lille, fortabt og overflødig.

En pæn, gammel, mager mand stod i nærheden af den tjener, der åbnede døren for dem.

"De må vise hende op på hendes værelse," sagde han med sløret stemme. "Han ønsker ikke at se hende. Han rejser til London i morgen tidlig."

"Ja vel, hr. Pitcher," svarede fru Medlock. "Så længe jeg kun ved, hvad man venter af mig, skal jeg nok overkomme det."

"Det, der ventes af Dem, fru Medlock," sagde hr. Pitcher, "er, at De sørger for, at han ikke bliver forstyrret, og at han ikke kommer til at se, hvad han ikke ønsker at se."

Og så blev Mary Lennox ført op ad en bred trappe, gennem en lang korridor, op ad nogle få trappetrin, gennem en anden korridor og gennem en til, indtil der endelig blev åbnet en dør i væggen, og hun befandt sig i et værelse med ild i kakkelovnen og aftensmad på bordet.

Fru Medlock sagde ligefremt: "Se så, nu er du her! Værelset her og det ved siden af er dem, du skal bo i – og dem må du holde dig til. Glem det nu ikke!"

Det var på denne måde, at frøken Mary ankom til Misselthwaite Manor, og hun havde vist aldrig følt sig i den grad oprørt i hele sit liv.

4. Martha

Da hun åbnede sine øjne næste morgen, var det, fordi en ung tjenestepige var kommet ind i hendes værelse for at tænde op, og som knælende på kamintæppet rensede asken ud med en hel del spektakel. Mary lå og så lidt på hende, og så begyndte hun at se sig om i værelset. Hun havde aldrig set noget tilsvarende og fandt det hele mærkeligt og skummelt. Væggene var dækket af tapeter, hvorpå der var broderet billeder fra skoven. Der var fantastisk klædte mennesker under træerne, og i det fjerne så man et glimt af tårnene på et slot. Der var jægere og heste og hunde og damer. Mary syntes, at hun var i skoven med dem. Fra et af de dybe vinduer kunne hun se ud over en stor landstrækning, hvor hun ikke så et eneste træ, og som nærmest så ud som et uendeligt, trist, purpurlignende hav. "Hvad er det?" sagde hun og pegede ud af vinduet.

Martha, den unge tjenestepige, som netop havde rejst sig, så ud og pegede også.

"Det der?" sagde hun.

"Ja."

"Det er heden," og med et godmodigt smil tilføjede hun: "Kan du ikke lide den?"

"Nej," svarede Mary. "Jeg hader den."

"Det er, fordi du ikke er vant til den," sagde Martha og gik tilbage til kaminen. "Du synes vel, at den er for stor og øde nu. Men du vil komme til at holde af den."

"Gør du det?" spurgte Mary.

"Ja, det gør jeg," svarede Martha og polerede muntert videre på kaminristen. "Jeg elsker den. Den er slet ikke øde. Den er jo dækket med levende planter, som lugter dejligt. Der er især dejligt om sommeren, når lyngen og gyvelen og tornbladene blomstrer. Så lugter der af honning, og så er der sådan en henrivende frisk luft – og himlen er så høj, og bierne og lærkerne laver den nydeligste musik, når de summer og synger. Nej, jeg vil ikke bort fra heden for alt i verden."

Mary hørte på hende med et alvorligt overrasket udtryk. De indfødte tjenestefolk, hun var vant til fra Indien, lignede ikke Martha det mindste.

De var føjelige og krybende og tog sig ikke den frihed at tale til deres herskab, som om det var deres ligemænd. Nej, de bøjede sig til jorden for dem og kaldte dem for "de fattiges beskyttere" og navne af lignende art. Indiske tjenere kommanderede man til at gøre deres ting, man spurgte dem ikke. Derovre brugte man ikke at sige "vil De være så venlig" og "mange tak", og Mary havde altid slået sin barnepige i ansigtet, når hun blev vred. Hun stod og tænkte på, hvad denne pige vel ville gøre, hvis hun slog hende i ansigtet. Hun var en buttet rødmosset, venligt udseende pige, men hun havde en så sikker måde at være på, at frk. Mary ikke kunne tro andet, end at hun ville slå igen – især når den, der slog hende, kun var en lille pige.

"Du er da en underlig tjenestepige," sagde hun i sin ret hovmodige tone henne fra sine puder.

Martha satte sig på hug med børsten i den ene hånd og gav sig til at le uden at synes den mindste smule fornærmet.

"Åh! Det ved jeg nok," sagde hun. "Hvis der var en fin frue på Misselthwaite, var jeg såmænd aldrig blevet antaget til stuepige. Så måtte jeg have taget til takke med at blive opvaskerpige, og så var jeg blevet nede i køkkenet. Men det er et morsomt hus dette her, for alting er så fornemt, og så er det alligevel, som om der hverken er nogen herre eller nogen frue, foruden hr. Pitcher og fru Medlock. Hr. Craven vil ikke besværes med noget, når han er her, og han er her næsten aldrig. Fru Medlock gav mig pladsen af godhed. Hun fortalte mig, at hun aldrig kunne have gjort det, hvis Misselthwaite havde været som andre fornemme huse, det er jeg alt for simpel til og taler for meget yorkshiresk."

"Skal du være min tjener?" spurgte Mary på den samme bydende indiske måde.

Martha begyndte atter at børste kaminristen.

"Jeg er fru Medlocks tjenestepige," sagde hun afvisende. "Og hun er hr. Cravens – men jeg gør i stand heroppe og skal se lidt efter dig. Men det er jo ikke nødvendigt at se noget efter dig."

"Hvem skal klæde mig på?" spurgte Mary.

Martha satte sig igen på hug, og i sin overraskelse talte hun sit brede yorkshiremål.

"Kan du ikke klæde dig selv på?" sagde hun.

"Hvad mener du? Jeg kan ikke forstå, hvad du siger," sagde Mary.

"Åh, det glemte jeg," sagde Martha, "fru Medlock fortalte mig, at jeg måtte tale meget tydeligt, ellers kunne du ikke forstå, hvad jeg sagde. Jeg mener, kan du ikke tage dit tøj på selv –?"

"Nej," svarede Mary ganske harmfuld. "Det har jeg aldrig gjort i mit liv. Min barnepige klædte mig virkelig på."

"Ja, ja," sagde Martha, som åbenbart ikke anede, at hun var uforskammet. "Så er det på tide, du får lært det. Det kan man ikke få lært for tidligt. Du vil have godt af at passe dig selv. Min moder sagde altid, at hun ikke kunne forstå, hvorledes fornemme folks børn skulle blive andet end nogle rigtige dumrianer, sådan som de bliver plejet og vasket og klædt på og sendt på spadsereture."

"Det er noget andet i Indien," sagde frøken Mary ringeagtende. Hun kunne næppe forstå det. Men Martha vedblev ufortrødent:

"Ja, det kan jeg se," sagde hun næsten medlidende. "Men jeg tror nok, jeg tør sige, at det er, fordi der er så mange sorte derovre i Indien i stedet for ordentlige hvide folk. Da jeg hørte, du kom fra Indien, så troede jeg også, at du var sort."

Mary satte sig rasende over ende i sengen.

"Hvad!" sagde hun. "Hvad! Du troede, at jeg var en indfødt. Du – du datter af et svin!"

Martha stirrede på hende og blev hed i hovedet.

"Hvem skælder du ud?" sagde hun. "Du behøver vist ikke at blive ubehagelig. Er det en måde at tale på for en ung dame! Jeg har intet imod de sorte. Når man læser om dem i bladene, er de altid meget fromme. Der står altid, at de sorte mennesker er vore brødre. Jeg har aldrig set en sort og glædede mig vældigt til at se en nær ved. Da jeg kom herind i morges for at tænde op, gik jeg hen til din seng for at se på dig. Og der lå du og var til min skuffelse ikke en smule mere sort end jeg – når man undtager, at du er så gul."

Mary prøvede ikke engang på at dæmpe sit raseri eller sin ydmygelse.

"Du troede, jeg var en indfødt! Og det vovede du! Du kender ikke noget til de indfødte! De er ikke mennesker – de er trælle, som må bøje sig i støvet for os. Åh, du ved intet om Indien. Du ved overhovedet slet ingenting!"

Hun var så rasende, og følte sig så hjælpeløs over for pigens uforstående stirren, og samtidig følte hun sig pludselig så frygtelig alene, og så langt borte fra alt, hvad hun forstod, og hvad der forstod hende, at hun kastede sig næsegrus i puderne og brast i en lidenskabelig hulken. Hun hulkede så ubehersket, at den godmodige Yorkshire Martha blev en lille smule forskrækket og fik helt ondt af hende. Hun gik hen til sengen og bøjede sig over hende.

"Sådan må du ikke græde!" bad hun. "Det må du virkelig ikke. Jeg vidste ikke, du ville blive så ked af det. Jeg ved overhovedet ingen ting – fuldstændig, som du sagde. Jeg beder dig om forladelse. Hold så op med at græde."

Der var noget indsmigrende og virkelig venligt i hendes underlige yorkshiresprog og grove måde at være på, som havde en god virkning på Mary. Hun holdt lidt efter lidt op med at græde og blev rolig. Martha syntes lettet.

"Nu er det på tide, du står op," sagde hun. "Fru Medlock gav mig ordre til at bringe din frokost og te og middagsmad ind i værelset her ved siden af. Det er blevet indrettet til barneværelse for dig. Jeg skal hjælpe dig i klæderne, hvis du vil stå op nu. Når knapperne er i ryggen, kan du jo ikke knappe dem selv."

Da Mary til sidst bestemte sig til at stå op, så hun, at de klæder, som Martha tog frem fra klædeskabet, ikke var de

samme, som hun havde haft på, da hun den foregående aften var ankommet sammen med fru Medlock.

"Det er ikke mine," sagde hun. "Mine er sorte."

Hun betragtede den tykke hvide uldne kåbe og de andre klæder og tilføjede med kølig anerkendelse:

"Disse er pænere end mine."

"Det er dem, du skal have på," svarede Martha. "Hr. Craven gav fru Medlock ordre til at købe dem i London. Han sagde: 'Jeg vil ikke have et barn klædt i sort vandrende rundt her som en fortabt sjæl,' sagde han. 'Det vil gøre det endnu mere trist, end her er i forvejen. Klæd hende livligt!' Moder sagde, at hun forstod godt, hvad han mente. Moder forstår altid, hvad folk mener. Hun kan heller ikke selv lide sort."

"Jeg hader sorte ting," sagde Mary.

Under påklædningen lærte de begge noget. Martha havde hjulpet sine små søstre og brødre med påklædningen, men hun havde aldrig set et barn, som stod stille og ventede på, at en anden skulle gøre alt for hende, som om hun hverken havde hænder eller fødder selv.

"Hvorfor tager du ikke selv dine sko på?" sagde hun, da Mary ganske roligt rakte foden frem.

"Det gjorde min barnepige," svarede Mary forbavset. "Det er jeg vant til."

Det sagde hun meget ofte – "Det er vi vant til," sagde de indfødte tjenestefolk altid. Og hvis der kom en og sagde til dem, at de skulle gøre noget, som deres forfædre ikke havde gjort i cirka tusinde år, så så de blidt forbavsede på én og sagde: "Det er vi ikke vant til," og så vidste man, at det ikke kunne nytte noget.

Frøken Mary var ikke vant til andet end at stå stille og tillade andre at klæde sig på, som om hun var en dukke, men inden hun endnu var færdig til frokost, havde hun opdaget, at hendes ophold på Misselthwaite Manor ville lære hende en hel mængde ting, som var fuldstændig nye for hende – sådan noget som at tage sine sko og strømper på selv og selv samle ting op, som hun lod falde på gulvet. Hvis Martha havde været en fin, velopdragen kammerpige, havde hun nok været mere tjenstvillig og ærbødig, og så havde hun nok vidst, at det var hendes arbejde at børste hår og knappe støvler og rydde op efter dem. Men hun var kun en uopdragen Yorkshire bondepige, som var opvokset i en hytte på heden med en hel sværm af små brødre og søstre, og havde aldrig lært at bestille andet end at passe sig selv og de små, som enten var så små, at de skulle bæres eller også lige havde begyndt at stavre rundt alene og snuble over alt, hvad de kom i nærheden af.

Hvis Mary Lennox havde været et barn med et lyst sind, havde hun sandsynligvis givet sig til at le over Marthas snakkesalighed, men nu lyttede hun kun ligegyldigt til, hvad der blev sagt, og undrede sig over den andens frie væsen. Til at begynde med interesserede det hende slet ikke, men da pigen blev ved at snakke på sin ligefremme, hyggelige måde, begyndte hun lidt efter lidt at lægge mærke til, hvad hun fortalte.

"Åh, du skulle se dem allesammen," sagde hun. "Der er tolv i alt, og fader tjener ikke mere end seksten shilling om ugen. Så kan du da forstå, at det er svært for moder at skaffe mad til dem alle. De strejfer om på heden og leger hele dagen, og moder siger, at luften på heden feder dem. Hun siger, at hun tror, de spiser græs ligesom de vilde ponyer. Min bro'r Dickon, han er

kun 12 år gammel, har fået fat på en ung pony, som han kalder sin."

"Hvor har han fået fat på den?" spurgte Mary.

"Han så den på heden sammen med dens moder, dengang den var lille, og så begyndte han at gøre sig gode venner med den ved at give den små stykker brød og ved at give den frisk græs. Så begyndte den at holde af ham og at følge ham, og til sidst fik han lov at sætte sig op på ryggen af den. Dickon er sådan en rar dreng, og dyr holder meget af ham."

Mary havde aldrig været i besiddelse af et dyr, og hun havde altid syntes, at det måtte være morsomt. Hun begyndte derfor at føle en lille smule interesse for Dickon, og da hun aldrig havde interesseret sig for andre end sig selv, var det begyndelsen til bedre følelser i hende. Da hun kom ind i det værelse, der var gjort i stand til hende, så hun, at det næsten var fuldstændig som det værelse, hun havde sovet i.

Det var ikke et værelse for børn, men for voksne folk, med triste malerier på væggene og tunge egetræs stole. På et bord i midten af værelset var der serveret en god, solid frokost. Hun havde imidlertid altid haft en meget lille appetit eg så derfor med stor uvilje på den første tallerken, Martha satte for hende.

"Det vil jeg ikke have noget af," sagde hun.

"Vil du ikke have din grød!" udbrød Martha vantro.

"Nej!"

"Du ved ikke, hvor godt den smager, tag lidt sirup eller lidt sukker på."

"Jeg vil ikke have det," gentog Mary.

"Uh," sagde Martha. "Jeg kan ikke tåle at se god mad gå til spilde. Hvis mine søskende blev sat ved dette bord, ville de

tømme det i løbet af fem minutter."

"Hvorfor det?" spurgte Mary ligegyldigt.

"Hvorfor?" gentog Martha. "Fordi de så godt som aldrig har haft fyldt mave hele deres liv, de er så sultne som små høge eller ræve."

"Jeg ved ikke, hvad det er at være sulten," sagde Mary med ligegyldig uvidenhed.

Martha blev vred.

"Nå, det ved du ikke; ja, så havde du såmænd godt af at prøve det, det ser jeg tydeligt," sagde hun djærvt. "Jeg kunne såmænd ønske, at Dickon og Phil og Jane og alle de andre havde, hvad der står her, under deres forklæder."

"Hvorfor tager du det ikke til dem?" spurgte Mary.

"Det er ikke mit," svarede Martha stolt. "Og det er heller ikke min fridag i dag. Jeg har en dag fri, det er den sidste i måneden. Så går jeg hjem og gør rent for moder og lader hende hvile sig."

Mary drak lidt te og spiste en lille kiks med marmelade.

"Nu skal du tage noget varmt tøj på og gå ud og lege," sagde Martha. "Det har du godt af, og det vil give dig lyst til din mad."

Mary gik hen til vinduet. Der var haver og stier og store træer, men det så alt sammen trist og vinteragtigt ud.

"Ud? Hvorfor skulle jeg gå ud, når vejret er som i dag?"

"Godt, når du ikke vil ud, må du blive inde, og hvad vil du så bestille?"

Mary så sig om. Der var intet at gøre. Da fru Medlock havde indrettet barneværelset, havde hun ikke tænkt på underholdning. Måske det alligevel var bedre at gå ud og se, hvordan der så ud i haven.

"Hvem går med mig?" spurgte hun.

Martha stirrede.

"Du skal gå med dig selv," svarede hun. "Du må lære at lege ligesom andre børn, der hverken har brødre eller søstre. Vor Dickon går tit alene på heden og leger i timevis. Det var på den måde, at han blev gode venner med ponyen. Han har får på heden, som kender ham, og der er fugle, som kommer og spiser af hans hånd. Selv om der er så lidt at spise, gemmer han altid lidt brød, han lokker for sine kæledægger med."

Det var virkelig denne omtale af Dickon, som bevirkede, at Mary besluttede sig til at gå ud, skønt hun selv ikke vidste det. Der var jo i alt fald fugle derude, selv om der ikke var ponyer og får. Fuglene måtte være forskellige fra dem, hun kendte fra Indien, og det ville more hende at se dem.

Martha tog hendes kåbe og hat frem til hende samt et par nydelige små støvler og viste hende vejen ned ad trapperne.

"Når du går den vej, kommer du ind i haverne," sagde hun og pegede på en låge i stakittet. "Om sommeren er der masser af blomster, men der er intet, der blomstrer nu." Hun syntes at betænke sig et øjeblik, inden hun tilføjede: "Der er en af haverne, der er afspærret. Der har ikke været nogen i den i de sidste ti år."

"Hvorfor ikke?" spurgte Mary mod sin vilje. Her var atter en lukket dør foruden de hundrede andre i det mærkværdige hus.

"Hr. Craven lukkede den, den gang hans hustru døde så pludseligt. Han tillader ingen at gå der ind. Han låsede døren, gravede et hul og forvarede nøglen der. Så, nu ringer fru Medlocks klokke. – Jeg må løbe."

Da hun var gået, gik Mary ned ad den gang, som førte hen til lågen i stakittet. Hun kunne ikke lade være med at tænke på

den have, hvor der ikke havde været nogen i ti år. Hun gik og spekulerede på, hvorledes der måtte se ud, og om der vel var nogle blomster levende endnu derinde. Da hun var kommet igennem havelågen, befandt hun sig i en stor have med vældige græsplæner og bugtende gange med afstukne kanter. Der var træer og blomsterbede og vedbend, ordnet i de forunderligste figurer, og en stor dam med en gammel grå springvandsfigur i midten. Men blomsterbedene var tomme og vinterlige, og springvandet sprang ikke. Dette var ikke den afspærrede have. Hvorledes kunne man lukke af for en have? Man kan da altid komme ind i en have.

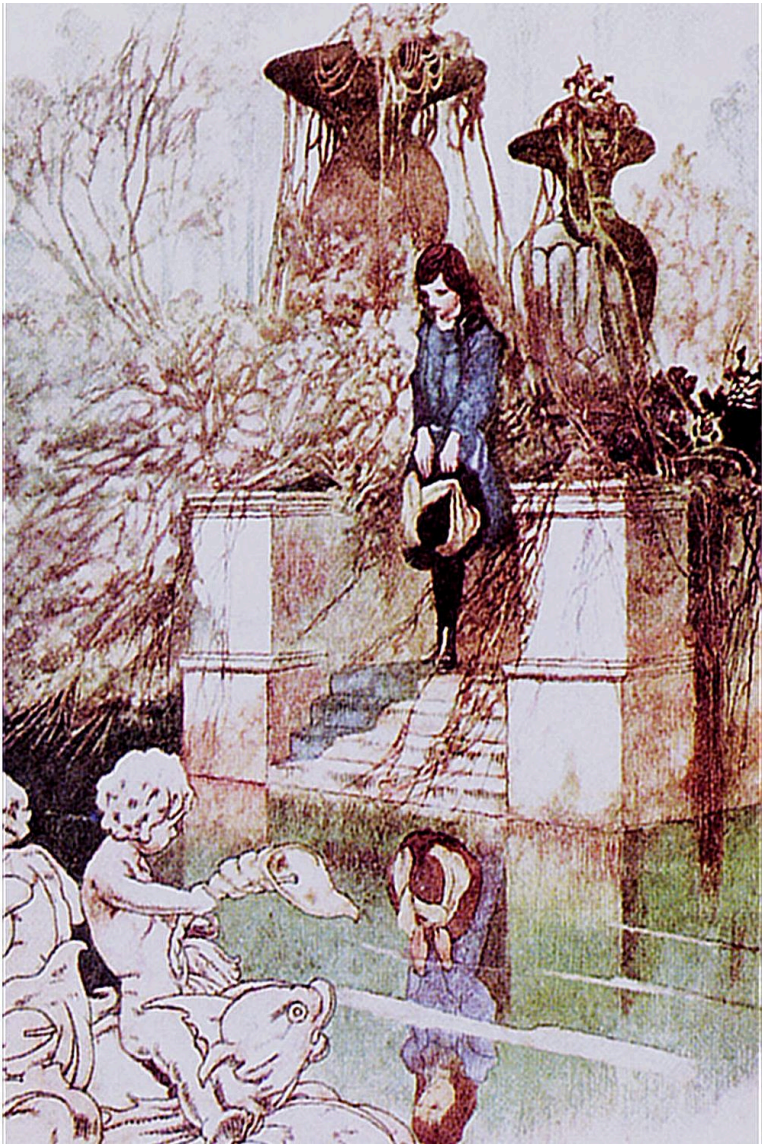

Der var træer ... og en stor dam med en gammel grå springvandsfigur i midten.

Hun stod netop og tænkte på dette, da hun opdagede, at for enden af den gang, hun fulgte, var der en lang mur, som var

fuldstændig overgroet med vedbend. Hun var ikke tilstrækkelig kendt med forholdene i England til at vide, at hun nu kom ind i køkkenhaven, hvor frugterne og grøntsagerne voksede. Hun gik hen mod muren og opdagede, at der var en grøn dør imellem vedbenden, og at den var åben. Det var åbenbart heller ikke den lukkede have, og hun kunne altså gå derind.

Hun gik igennem døren og opdagede, at det var en have, som var helt omgivet af mur, og at det kun var én af flere indhegnede haver, som syntes at støde op til hinanden. Hun så en anden åben grøn dør, gennem hvilken hun kunne se en sti imellem bede, hvori der voksede vintergrøntsager. Frugttræerne groede fladt op ad væggene, og over nogle af bedene var der lagt glasrammer. Her er både bart og grimt, tænkte Mary, mens hun stod og så sig om. Det må være kønnere om sommeren, når det er grønt alt sammen, men der er ikke noget kønt ved det nu.

Pludselig kom der en gammel mand med en spade på skulderen ind gennem døren fra den anden have. Han blev lidt forbavset, da han så Mary, og lettede derpå sin hue. Han havde et gnavent gammelt ansigt og syntes slet ikke at blive glad ved at se hende – men til gengæld var hun utilfreds med hans have og havde sit unådige ansigt på og syntes sikkert heller ikke at blive glad ved at se ham.

"Hvad er dette her for et sted?" spurgte hun.

"En af køkkenhaverne," svarede han.

"Hvad er der derinde?" spurgte Mary og pegede gennem den grønne dør.

"En til," svarede han kort. "Der er en anden på den anden side af muren, og der er en frugthave på den anden side af den

igen."

"Må jeg gå ind i dem?" spurgte Mary.

"Hvis du har lyst. Men der er intet at se."

Mary svarede ikke. Hun gik ned ad stien og gennem den anden grønne dør. Der inde var der flere mure og grøntsager og glasrammer, men i den næste mur var der endnu en grøn dør, og den var ikke åben. Måske førte den ind i haven, som ingen havde set i ti år. Da hun ikke var frygtsom og altid gjorde, hvad hun havde lyst til, gik hun hen til den grønne dør og tog i håndtaget. Hun håbede, at den ikke ville gå op, for hun ville gerne være sikker på, at hun havde fundet den hemmelige have – men den åbnedes meget let, og hun gik igennem den og kom ind i en frugthave. Der var også mure helt rundt om den og træer op ad murene, og der voksede kun frugttræer mellem det vinterbrune græs – men det var ikke til at opdage nogen grøn dør nogen steder. Mary ledte efter den, og da hun var kommet op i den øverste ende af haven, opdagede hun, at muren ikke endte med frugthaven, men syntes at fortsætte på den anden side, som om den indesluttede en plads der. Hun kunne se toppen af træerne oven over muren, og da hun stod stille, så hun en fugl med et smukt rødt bryst sidde på en af de øverste grene i en af dem. Og pludselig begyndte den at synge sin vintersang – fuldstændig, som om den havde fået øje på hende.

Hun standsede og lyttede til den, og det var, som om dens muntre venlige fløjten trøstede hende – for selv et lille umedgørligt barn kan føle sig ene, og det store aflåsede hus, den store nøgne hede og de store afbladede haver, havde givet hende en følelse af, at der ikke var andre tilbage i verden end hende selv. Hvis hun havde været et kærligt barn, som var vant

til kærlighed, ville hendes hjerte være bristet, men da hun, fordi hun var "Frøken Mary Gnaven", var ensom, så fremkaldte den lille rødbrystede fugl et udtryk i hendes lille gnavne ansigt, som næsten lignede et smil. Hun lyttede til den, indtil den fløj bort. Den lignede ikke en indisk fugl, og hun kunne godt lide den og tænkte på, om hun fik den at se igen. Måske boede den i den hemmelige have og vidste besked med alt i den.

Måske var det, fordi hun ikke havde andet at foretage sig, at hun tænkte så meget på den have. Hun var nysgerrig efter at se den og efter at se, hvad der var derinde. Hvorfor havde hr. Craven dog begravet den nøgle? Og hvis han havde elsket sin hustru så højt, hvorfor mon han så hadede hendes have? Hun grundede over, om hun nogen sinde skulle få ham at se, men hun var sikker på, at hvis hun så ham, ville hun ikke kunne lide ham, og han ville ikke kunne lide hende, og hun ville blot stå og stirre på ham uden at sige noget, skønt hun ville have en forfærdelig lyst til at spørge ham, hvorfor han gjorde sådan noget underligt noget.

"Folk kan aldrig lide mig, og jeg kan aldrig lide folk," tænkte hun. "Og jeg kan aldrig tale, som Crawford-børnene kunne. De gjorde altid støj og talte og lo."

Hun tænkte på rødkælken og på den måde, den syntes at synge sin sang på for hende, og da hun huskede på trætoppene, standsede hun næsten pludselig på stien.

"Jeg tror, at det træ var i den hemmelige have. – jeg er sikker på det," sagde hun. "Der var en mur rundt om det sted, og der var ingen dør."

Hun gik tilbage til den køkkenhave, hun først var kommet ind i, og fandt den gamle mand, som gik og gravede der. Hun

gik hen til ham og stod lidt og betragtede ham på sin sædvanlige kølige måde. Han lagde ikke mærke til hende, og til sidst talte hun til ham.

"Jeg har været inde i de andre haver," sagde hun.

"Der var jo ingen, der hindrede dig," svarede han vrantent.

"Jeg gik ind i frugthaven."

"Der var jo ingen hund ved døren til at bide dig," svarede han.

"Der var ingen dør der ind til den anden have," sagde Mary.

"Hvilken have?" sagde han med rusten stemme og standsede sin gravning et øjeblik.

"Den på den anden side af muren," svarede frk. Mary. "Der er træer der. – Jeg så toppen af dem. Der sad en fugl med et rødt bryst og sang i et af dem."

Til hendes overraskelse forandrede det gamle vejrbidte ansigt fuldstændig udtryk. Et langsomt smil bredte sig over det, og gartneren var helt forandret. Det bragte hende til at tænke på, hvor langt kønnere et menneske var, når det smilede. Det havde hun aldrig tænkt på før. Han vendte sig om i retning af frugthaven og begyndte at fløjte – en sagte blød fløjten. Hun kunne ikke forstå, hvorledes en så frastødende mand kunne frembringe en så lokkende lyd.

Næsten i samme øjeblik skete der noget forunderligt. Hun hørte en blød lille susen i luften – og fuglen med det røde bryst kom flyvende hen til dem og slog ned på en stor klump jord lige ved gartnerens fod.

"Der er den," klukkede den gamle mand, og så gav han sig til at tale til fuglen, som om den var et barn. "Hvor har du været henne, din frække lille tigger?" sagde han. "Jeg har jo slet ikke

set dig i dag. Har du allerede begyndt at gøre kur så tidligt på året? Du har for meget hastværk."

Fuglen lagde sit lille hoved på siden og så op på ham med sine klare øjne, som fuldstændig lignede to store dugdråber. Den syntes fuldstændig tam og ikke det mindste bange. Den hoppede rundt og hakkede i jorden og ledte efter frø og insekter. Mary følte sig så underlig om hjertet, fordi den var så smuk og munter og lignede et menneske. Den havde et spinkelt lille legeme, et fint spidst næb og fine slanke ben.

"Kommer den altid, når De kalder på den?" spurgte hun næsten hviskende.

"Ja, det gør den. Jeg har kendt den, lige siden den begyndte at flyve. Den kom ud af reden inde i den anden have, den fløj ind over muren, men var i nogle dage for svag til at flyve tilbage, og så blev vi gode venner. Da den så fløj over muren igen, var de andre fløjet bort, og den var ene tilbage, og så kom den atter over til mig."

"Hvad er det for en fugl?" spurgte Mary.

"Ved du ikke det? Det er en rødkælk, og det er de venligste og morsomste fugle, der eksisterer. De er næsten lige så kælne som hunde, når man forstår at omgås dem. Læg engang mærke til, hvordan den hopper rundt og ser på os stadigvæk, den ved, vi taler om den."

Det var underligt at se den gamle fyr. Han så på den lille rødhalsede fugl, som om han både var stolt af den og holdt af den.

"Det er en mærkværdig fyr," lo han. "Den kan godt lide at høre, at man taler om den. Og så er den nysgerrig, den kommer altid for at se, hvad jeg planter. Den kender alle de ting, som hr.

Craven ikke vil gøre sig umage med at finde ud af. Ja, den er egentlig hovedgartner her."

Rødhalsen hoppede travlt omkring og hakkede i jorden, og nu og da standsede den og betragtede dem opmærksomt. Mary syntes, at den så på hende med stor nysgerrighed. Det var, som om den virkelig kunne finde ud af alt, hvad hun havde oplevet. Den underlige følelse i hendes hjerte blev stærkere.

"Hvor fløj resten af flokken hen?" spurgte hun.

"Det er der vist ingen, der ved. De gamle puffede den ud af reden og lod den flyve, og væk var de, inden man vidste et ord om det. Denne her vidste det nu, og så vidste den også, at den var alene."

Frøken Mary gik et skridt nærmere til rødhalsen og så meget vist på den.

"Jeg er også alene," sagde hun. Hun havde ikke vidst før, at det var en af årsagerne til, at hun var tvær og gnaven. Det var, som om hun hittede ud af det, da hun så på rødkælken, og den så på hende. Den gamle gartner skubbede sin hue tilbage i nakken og stirrede nogle øjeblikke på hende.

"Er du den lille pige fra Indien?" spurgte han.

Mary nikkede.

"Ja så er det intet under, at du er ensom. Du vil få det endnu mere ensomt, end du har haft det før," sagde han.

Han begyndte atter at grave, og drev sin spade dybt ned i den fede sorte havejord, mens rødkælken stadig hoppede travlt rundt om dem.

"Hvad hedder De?" spurgte Mary. Han rejste sig og svarede hende.

"Ben Weatherstaff," sagde han, og tilføjede med noget af et smil: "Jeg er selv ensom, undtagen når den der er hos mig," han pegede med tommelfingeren efter fuglen. "Det er den eneste ven, jeg har."

"Jeg har slet ingen venner," sagde Mary. "Og jeg har aldrig haft nogen. Min barnepige kunne ikke lide mig, og jeg har aldrig leget med nogen."

Det er en Yorkshire vane at sige ligeud, hvad man tænker, og Ben Weatherstaff var en Yorkshire hedeboer.

"Du og jeg ligner hinanden en hel del," sagde han. "Vi er som vævet ud af det samme stykke klæde. Der er ingen af os, der ser elskværdige ud, og vi er begge lige så umedgørlige, som vi ser ud til. Vi har begge det samme ækle sind, kan jeg forsikre dig."

Det var rene ord for pengene, og Mary Lennox havde aldrig før hørt sandheden om sig selv. De indfødte tjenere havde altid bukket og samtykket i alt, lige meget hvad hun så gjorde. Hun havde aldrig tænkt særligt på sit udseende, men spekulerede dog på, om hun virkelig så lige så frastødende ud som Ben Weatherstaff, og hun kunne heller ikke forstå, at hun kunne se lige så gnaven ud, som han gjorde, inden rødkælken kom. Hun begyndte virkelig også at spekulere på, om hun virkelig havde sådan et væmmeligt sind. Det var virkelig ubehageligt.

Pludselig begyndte der en klar kvidrende lyd lige i nærheden af hende, og hun vendte sig om. Hun stod nogle få fod fra et ungt æbletræ, og fuglen var fløjet op i dets grene og var begyndt at synge. Ben Weatherstaff lo hjerteligt.

"Hvorfor gør den det?" spurgte Mary.

"Den har fået lyst til at gøre sig gode venner med dig," svarede Ben. "Den er sikkert blevet forelsket i dig."

"I mig?" sagde Mary og vendte sig om mod det lille træ og så glad op. "Ville du gøre dig gode venner med mig?" sagde hun til rødkælken, som om hun talte til et menneske. "Ville du?" Og hun talte hverken med sin sædvanlige hårde lille stemme eller på sin hovmodige indiske måde, men i en tone så blød, indsmigrende og lokkende, at Ben Weatherstaff blev lige så overrasket, som hun var blevet, da han gav sig til at fløjte.

"Hvad for noget!" råbte han, "det sagde du så smukt og venligt, som om du var et virkeligt barn og ikke en gammel hvas kone. Du sagde det næsten ligesom Dickon taler til sine vilde dyr på heden."

"Kender De Dickon?" spurgte Mary, idet hun rask vendte sig om mod ham.

"Ham kender alle. Dickon vandrer rundt over alt. Selv blåbærrene og hedeblomsterne kender ham. Jeg kan forsikre dig, at rævene viser ham, hvor de lægger deres unger, og lærkerne skjuler ikke deres reder for ham."

Mary ville gerne have stillet nogle flere spørgsmål. Hun var næsten lige så nysgerrig efter den Dickon, som hun var efter den skjulte have. Men i samme øjeblik rystede den lille rødkælk, som netop var holdt op med at synge, sine vinger, bredte dem ud og fløj bort. Den havde endt sin visit, den havde andre ting at gøre.

"Den er fløjet over muren!" råbte Mary, som stod og så efter den. "Den er fløjet ind i frugthaven – den er fløjet over den anden mur – ind i den have, hvor der ikke er nogen dør!"

"Der bor den," sagde gamle ben. "Den kom ud af ægget der, og når den gør kur, har den en ung frøken Rødhals, som bor der inde mellem de gamle rosenbuske."

"Rosenbuske," sagde Mary. "Er der rosenbuske?"

Ben Weatherstaff tog sin spade op igen og gav sig til at grave.

"Det var der for ti år siden," mumlede han.

"Dem vil jeg gerne se," sagde Mary. "Hvor er den grønne dør? Der må være en dør et eller andet sted."

Ben drev spaden dybt ned i jorden og så så uselskabelig ud, som da hun så ham første gang.

"Det var der for ti år siden, men der er ingen nu," sagde han.

"Ingen dør," råbte Mary. "Det må der være."

"Der er ingen, der kan finde den, og der er ingen, der har noget der at gøre. Lad være med at blive næsvis, og bland dig ikke i noget, som ikke kommer dig ved. Se så, nu må jeg til at arbejde igen. Gå nu og leg med dig selv, jeg har ikke tid mere." Derpå holdt han op med at grave, kastede spaden op på skulderen og gik bort, uden så meget som at se på hende eller at sige farvel.

5. Skriget i korridoren

Til at begynde med gik den ene dag fuldstændig som den anden. Hver morgen, når hun vågnede i det tapetserede værelse, knælede Martha ved kaminen for at tænde op. Hver morgen spiste hun sin morgenmad i det kedelige barneværelse, og når hun havde spist, så hun ud af vinduet på den triste hede, som syntes at brede sig om alt og syntes at nå lige op til himlen. Når hun så havde stirret ud af vinduet nogen tid, gjorde hun sig klart, at hvis hun ikke gik ud, havde hun intet at foretage sig – og så gik hun ud. Hun vidste slet ikke, at det var det bedste, hun kunne gøre. Hun vidste ikke, at hun satte sit blod i bevægelse og gjorde sig selv stærkere, når hun løb rundt i havegangene og kæmpede sig frem mod den friske vind, som kom blæsende ind fra heden. Hun løb kun for at blive varm, hun hadede vinden, som blæste hende i ansigtet og tog fat i hendes klæder, som om det var en ånd, hun ikke kunne se. Men den friske luft, som kom fra heden, fyldte hendes lunger, styrkede hendes spinkle legeme, bragte rødme til hendes blege kinder og gjorde hendes matte øjne klare, uden hun selv vidste noget om det.

Men da hun havde tilbragt nogle dage ude i det frie, vågnede hun en morgen og vidste, hvad det var at være sulten. Og da hun sad ved frokosten, så hun ikke misfornøjet på den, som hun plejede, men tog sin ske og begyndte at spise grøden, som hun ellers puffede bort, og blev ved med at spise, til hendes tallerken var tom.

"Du tager nok for dig af retterne i dag," sagde Martha.

"Det smager virkelig rigtig godt i dag," svarede Mary, selv en smule overrasket.

"Det er luften fra heden, som giver dig madlyst," sagde Martha. "Det er godt for dig, at du har lige så meget at spise, som du har appetit til. Der har været tolv i vor hytte, som har haft tomme maver uden at have noget at putte i dem. Bliv du bare ved med at lege i det frie, så skal du se, hvor du bliver tyk, og så går det gule også nok af dig."

"Jeg leger ikke," sagde Mary. "Jeg har intet at lege med."

"Intet at lege med," råbte Martha. "Vore børn leger med pinde og sten og løber rundt og ser sig om."

Mary så sig om, der var intet andet at gøre. Hun spadserede rundt i haverne og på stierne i parken. Undertiden gik hun ind til Ben Weatherstaff, men skønt hun flere gange traf ham ved hans arbejde, havde han altid for travlt til at lægge mærke til hende, eller også var han alt for gnaven. En gang da hun gik hen imod ham, samlede han sine spader op og gik bort, som om han ville undgå hende.

Der var et sted, hvor hun gik oftere end andre steder, det var den lange gang, som gik langs med den af mure indhegnede have. Der var tomme blomsterbede på begge sider af den, og op ad muren groede der tyk vedbend. På et enkelt sted så det ud, som om vedbenden ikke var blevet passet i lange tider, og der groede den aller tættest.

Nogle dage efter, at hun havde talt med Ben Weatherstaff, standsede hun her og spekulerede på, hvorfor det var sådan, da hun hørte en munter kvidren, og der på kanten af muren sad Ben Weatherstaffs rødkælk og rakte sit lille hoved frem for at betragte hende.

"Næh!" råbte hun, "er det dig – er det dig?" Og det var, som om den slet ikke fandt det underligt, at hun talte til den, som om den både forstod det og ville svare hende. Og den svarede. Den kvidrede og hoppede langs muren, som om den fortalte hende en hel mængde. Og Mary syntes, hun forstod den, skønt den ikke talte med ord. Det var, som om den sagde:

"God morgen! Er vinden ikke dejlig? Er solen ikke dejlig? Synes du ikke alting er dejligt? Lad os hoppe og kvidre og flagre, kom med! Kom med!"

Mary begyndte at le, og da den begyndte at hoppe og flagre hen ad muren, løb Mary efter den. Stakkels lille spinkle gule, grimme Mary – hun var næsten smuk, et lille øjeblik.

"Jeg elsker dig! Jeg elsker dig!" råbte hun, idet hun løb ned ad havegangen, og hun pippede og prøvede på at fløjte, skønt hun slet ikke vidste, hvordan hun skulle bære sig ad. Men fuglen var fuldstændig tilfreds med det og kvidrede og fløjtede til gensvar; til sidst bredte den vingerne ud og fløj lige op i et træ, hvor den gav sig til at synge endnu højere.

Dette erindrede Mary om den første gang, hun havde set den. Den gang havde den siddet i toppen af et træ, og hun havde stået inde i frugthaven. Nu stod hun modsat frugthaven, på den anden side af muren – meget længere nede – og der var de samme træer indenfor. "Den er i den have, hvor der ingen kan komme ind," sagde hun til sig selv. "Den er inde i 'haven uden dør'. Den bor derinde. Hvor jeg ville ønske, jeg kunne se derind."

Hun løb op ad gangen hen til den dør, hun var gået ind ad den første morgen. Så løb hun hen ad stien, gennem den næste dør og ind i frugthaven, og da hun stod der, kunne hun se

træerne og rødkælken, som netop sluttede sin sang, og gav sig til at pudse sine fjer med næbet.

"Det er haven," sagde hun. "Det er jeg sikker på."

Hun gik tæt hen til muren i frugthaven og undersøgte den nøje, men fandt kun, hvad hun før havde fundet, at der ikke var nogen dør i den. Så løb hun gennem køkkenhaverne igen og ud i den lange gang, langs den vedbenddækkede mur og undersøgte den med, men der var heller ingen dør. "Det var da underligt," sagde hun. "Ben Weatherstaff sagde, at der ikke var nogen dør, og det er der heller ikke. Men der må have været en for ti år siden, for hr. Craven begravede nøglen."

Dette gav hende så meget at tænke på, at hun syntes, det var ganske interessant, og hun syntes ikke mere at det var kedeligt, at hun var kommet til Misselthwaite Manor. I Indien havde hun altid følt sig for varm og svag til at bryde sig om noget. I virkeligheden var det den friske vind fra heden, som var begyndt at blæse sløvheden bort fra hendes unge hjerne og bringe noget liv i hende. Hun opholdt sig ude næsten hele dagen, og når hun om aftenen satte sig til bords, var hun sulten og døsig og veltilpas. Hun blev ikke gnaven, når Martha pludrede løs. Hun syntes næsten, at det var morsomt at høre på, og tænkte til sidst, at hun virkelig ville stille hende et spørgsmål. Da hun havde spist sin aftensmad og sad på tæppet foran kaminilden, spurgte hun derfor:

"Hvorfor hader hr. Craven den have?"

Hun havde bedt Martha om at blive inde hos sig, og Martha havde ikke haft noget imod det. Hun var meget ung og var opvokset i en overfyldt hytte mellem sine brødre og søstre, og hun fandt den store tjenersal nedenunder uhyggelig, og

desuden gjorde tjeneren og stuepigen nar ad hendes yorkshiresprog og behandlede hende som et lavere væsen. Martha kunne godt lide at tale, og det fremmede barn, som havde boet i Indien og var blevet opvartet af de "sorte", fandt hun umådelig interessant.

Hun satte sig ned på kamintæppet uden at vente på nogen opfordring.

"Tænker du på den have endnu?" sagde hun. "Det vidste jeg, du ville. Det gik mig lige sådan, da jeg hørte om den første gang."

"Hvorfor hader han den?" gentog Mary.

Martha trak fødderne op under sig og satte sig rigtigt til rette.

"Hør, hvor vinden tuder," sagde Martha. "Man kunne vist knap holde sig på benene, hvis man var på heden i nat."

Mary vidste først ikke, hvad hun mente med "tuder", men da hun havde lyttet lidt, forstod hun, at det måtte være de hule brøl, som stadig lød rundt om huset, som om den kæmpe, man ikke kunne se, slog og puffede til vinduer og vægge og prøvede på at bryde ind i huset. Men når man vidste, at han ikke kunne komme ind, bevirkede det blot, at man følte det dobbelt hyggeligt, sikkert og varmt derinde ved den røde kulild.

"Ja men hvorfor hader han den have?" spurgte hun, efter at hun havde lyttet. Hun var fast bestemt på, at hun ville have ud af Martha, hvad hun vidste.

Så kom Martha frem med sin viden.

"Tænk," sagde hun, "fru Medlock sagde, at vi måtte ikke tale om det. Der er en voldsom mængde, vi ikke må tale om her. Det er hr. Cravens befaling. Hans bekymringer er ikke til for

tjenestefolkenes fornøjelse, siger hun. Men det var haven, vi talte om. Det var fru Cravens have, hun havde fået den anlagt, lige som de blev gift, og hun holdt så meget af den, de plejede selv at passe blomsterne derinde. Der var aldrig nogen af gartnerne, som fik lov at komme derind. Han og hun plejede at gå derind og lukkede døren efter sig, og så blev de der inde i timevis og læste og talte sammen. Hun var lidt af et barn endnu, og så var der en gren i et af træerne, som var bøjet lige som et sæde, og så fik hun roser til at gro hen over den, og der plejede hun så at sidde. Men en dag, da hun sad der, brækkede grenen og hun faldt ned på jorden og slog sig så slemt, at hun døde dagen efter. Lægen troede, at han ville gå fra forstanden og dø af sorg. Det er derfor, at han hader den. Der har ingen været derinde siden, og han tillader ingen at tale om den."

Mary kom ikke med flere spørgsmål. Hun sad og så ind i ilden og lyttede til vindens tuden, og det var, som om den tudede højere end nogen sinde før. I det øjeblik foregik der noget godt inden i hende. Der var i virkeligheden hændt hende fire gode ting, siden hun kom til Misselthwaite Manor. Hun havde haft følelsen af at hun forstod rødkælken, og at den forstod hende; hun havde løbet i vinden, til hendes blod var blevet varmt; hun havde for første gang i sit liv været rigtig sulten; og hun havde opdaget, hvad det ville sige at føle medlidenhed for nogen. Hun gjorde fremskridt.

Men som hun sad og lyttede til vinden, hørte hun pludselig noget andet. Hun vidste ikke, hvad det var, for først kunne hun næppe skelne det fra vinden selv. Det var dog en underlig lyd – det var, som om et barn græd et eller andet sted. Undertiden lød vinden næsten, som det var et barn, der græd, men pludselig

blev frøken Mary overbevist om, at lyden kom inde fra huset, ikke udenfor. Det var langt borte, men det var i huset. Hun vendte sig om og så på Martha.

"Kan du høre nogen græde?" sagde hun.

Martha blev pludselig rød i hovedet. "Nej," svarede hun. "Det er vinden. Somme tider lyder den, som om det var en, der var gået vild på heden og kaldte. Den kan lyde som alt muligt."

"Ja men så hør," sagde Mary. "Det er her inde i huset – nede ad en af de lange gange." Og i samme øjeblik må der være blevet åbnet en dør neden under, for et rask vindstød blæste gennem korridoren udenfor og døren til værelset, de sad i, sprang op med et brag, og idet de begge sprang op, blev lyset blæst ud, og den klagende lyd blev ført gennem korridoren, så de hørte den endnu tydeligere end før.

"Hør nu!" sagde Mary. "Det sagde jeg dig jo. Der er en, der græder – og det er ikke noget voksent menneske."

Martha løb hen og lukkede døren og drejede nøglen om, men før hun fik gjort det, hørte de begge lyden af en dør langt borte blive smækket i, og så blev alt stille i nogle minutter, når man undtager vinden, som hylede videre.

"Det var vinden," sagde Martha forvirret. "Og hvis det ikke var den, så var det Betty Butterworst, opvaskerpigen. Hun har haft sådan en tandpine hele dagen."

Men noget usikkert og famlende i hendes tone gjorde, at frk. Mary stirrede meget vedholdende på hende. Hun troede ikke, at hun talte sandhed.

6. Der var nogen, der græd – det var der!

Den næste dag strømmede regnen stadig ned, og da Mary så ud af vinduet, var heden næsten skjult af skyer og tåge. I dag kunne hun altså ikke komme ud.

"Hvad foretager I jer hjemme hos dig, når det regner sådan?" spurgte hun Martha.

"Vi prøver på at lade være med at gå og falde over hinanden," svarede Martha. "Åh! Det er, som om vi er så uendelig mange. Moder er såmænd meget tålmodig, men hun kan næsten ikke holde det ud. De største går i reglen ud i kostalden og leger der. Dickon bryder sig slet ikke om det, han går ud i regnen, som om det var solskin. Han siger, at i regnvejr kan man se mange ting, som slet ikke viser sig i solskin. En gang fandt han en lille ræveunge, som lå halvdruknet i sin hule, så rullede han den ind i sit forklæde og bragte den hjem. Dens moder var blevet dræbt i nærheden, og hulen var næsten fuld af vand, så hele det øvrige kuld var druknet. Nu har han den der hjemme. En anden gang fandt han en halvdruknet ung krage, den bragte han også hjem, og nu er den ganske tam. Han kalder den Sod, fordi den er så sort, og den hopper og flagrer rundt om ham altid."

Mary var nu holdt op med at føle Marthas ligefremme tale besværlig. Hun var endda begyndt at finde det morsomt og blev ked af det, når hun tav eller gik sin vej. De historier, hendes barnepige havde fortalt hende ovre i Indien, havde været meget forskellige fra dem Martha fortalte om hytten ude på heden, hvor der boede 14 mennesker i 4 små værelser, og hvor de

næsten aldrig havde nok at spise. Børnene syntes at strejfe om og passe sig selv, ligesom en flok muntre unge hundehvalpe. Mary syntes bedst om moderen og Dickon. Når Martha fortalte historier, om hvad mor havde sagt eller gjort, lød det altid så hyggeligt.

"Bare jeg havde en ravn eller en ræveunge, jeg kunne lege med," sagde Mary. "Men jeg har ingen."

Martha så forbavset på hende. "Kan du strikke?" spurgte hun.

"Nej," svarede Mary.

"Kan du sy?"

"Nej."

"Kan du læse?"

"Ja."

"Hvorfor læser du så ikke noget, eller prøver på det, du er jo gammel nok til det."

"Jeg har ingen bøger," sagde Mary. "Dem, jeg havde, blev ovre i Indien."

"Det var da en skam." sagde Martha, "hvis fru Medlock bare gav dig lov til at gå ind i biblioteket, der er tusinder af bøger."

Mary spurgte ikke om, hvor biblioteket var, for hun fik pludselig en ny idé. Hun havde besluttet, at hun selv ville gå ud og finde det. Hun brød sig ikke det mindste om fru Medlock. Fru Medlock syntes altid at opholde sig i sin hyggelige dagligstue neden under. Man så næsten aldrig et menneske i dette mærkværdige hus. I virkeligheden var der ikke andre at se end tjenerne, og når deres herre var borte, levede de et mageligt, overdådigt liv i nederste etage, hvor der var et umådeligt stort køkken, behængt med en mængde skinnende metalgenstande, samt et meget stort tyendeværelse, hvor der

blev spist en 4 à 5 overdådige måltider om dagen, og hvor der foregik en hel del lystighed, når fru Medlock ikke var til stede.

Marys måltider blev serveret regelmæssigt, og Martha tog sig lidt af hende, men ellers var der ikke et menneske, som bekymrede sig om hende. Fru Medlock kom og så til hende en gang om dagen eller to, men der var ingen, som spurgte om, hvad hun tog sig for, eller sagde hende, hvad hun skulle gøre. Hun tænkte, at det måske var den engelske måde at opdrage børn på, i Indien var hun altid blevet ledsaget af sin barnepige, som fulgte hende og passede på hende, hvor hun så gik eller stod. Hun havde tit været træt af hendes selskab. Nu blev hun ikke fulgt af nogen, og nu måtte hun selv klæde sig på, som Martha havde lært hende, fordi hun troede, at det havde været af dovenskab, at hun ikke kunne det.

"Er du ikke rigtig klog?" sagde hun engang, da Mary stod og ventede på, at hun skulle give hende handsker på. "Vor lille Anna Susanne er dobbelt så dygtig som du, skønt hun kun er 4 år gammel. Du ser undertiden ud, som om du havde mistet forstanden."

Mary havde gået og set fornærmet ud i nogen tid efter dette, men det havde bragt hende til at tænke på en mængde nye ting.

Denne morgen stod hun ved vinduet omtrent 10 minutter, efter at Martha havde fejet asken op og var gået ned. Hun stod og tænkte på den nye idé, hun havde fået, da hun hørte om biblioteket. Det var ikke selve biblioteket, hun brød sig om, men da hun hørte om det, kom hun til at tænke på de hundrede værelser med de aflåsede døre. Hun spekulerede på, om de virkelig var aflåsede, og hvad hun vel kunne finde i dem, hvis det lykkedes hende at komme ind i nogle af dem. Mon der

virkelig skulle være hundrede? Hvorfor skulle hun dog ikke gå ud at prøve, hvor mange døre hun kunne tælle. Så havde hun da noget at gøre i dag, da hun ikke kunne komme ud i det frie. Hun var ikke vant til at bede om tilladelse til noget, og hun kendte ikke til at have nogen om sig, så hun syntes slet ikke, det var nødvendigt at bede fru Medlock, om hun måtte vandre lidt om i huset, selv om hun havde set hende.

Hun åbnede døren, gik ud i korridoren, og så begav hun sig på vandring. Det var en lang korridor, som delte sig i andre, og som førte hende op ad trappen og ind i andre gange. Der var døre og flere døre, og malerier på væggene. Undertiden var det billeder af mørke, underlige landskaber, men som regel var det billeder af mænd og kvinder i mærkværdige dragter af silke og fløjl.

Hun befandt sig i et langt galleri, hvis vægge var fuldstændig dækket med disse portrætter; hun havde aldrig troet, at der kunne være så mange i et hus. Hun vandrede langsomt gennem det og betragtede ansigterne, som syntes at stirre på hende. Hun havde en følelse af, at de undrede sig over, hvorledes en lille pige fra Indien kunne komme ind i deres hus. Nogle af dem var børn – små piger i tykke atlaskes kjoler, som nåede dem ned til fødderne, og som posede ud om dem, og drenge med pufærmer og kniplingskraver og langt hår, eller med stor pibekrave om halsen. Hun standsede hver gang, hun kom til børnene, og tænkte på, hvad de mon hed, hvor de vel havde boet, og hvorfor de mon bar så mærkværdige klæder. Der var et billede af en lille pige omtrent som hun selv. Hun havde en grøn brokadeskjole på og havde en grøn papegøje på sin ene finger. Hendes øjne havde et mærkværdigt skarpt udtryk.

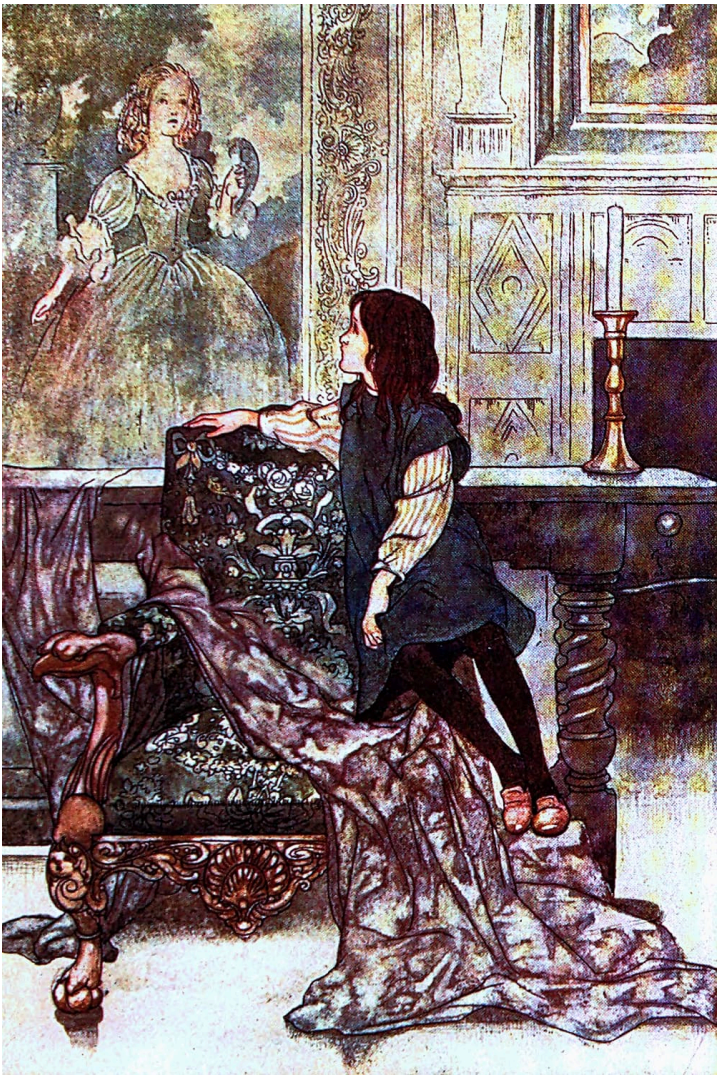

Hun havde en grøn brokadeskjole på og en grøn papegøje på sin ene finger.

"Hvor er du henne nu?" sagde Mary. "Jeg ville ønske, du var her."

Det er sikkert ikke mange små piger, der har tilbragt så mærkværdig en morgen. Det var, som om der slet ikke var andre i huset end hendes eget lille jeg, som vandrede op ad trapper og ned ad trapper, gennem snævre såvel som vide passager, hvor det syntes hende, at der aldrig havde gået andre end hun selv. Men siden der var indrettet så mange værelser, måtte der jo have boet folk i dem, men alt syntes så tomt, at hun næsten ikke kunne tro det.

Det var først, da hun kom op på anden etage, at hun tænkte på at tage i en af dørene. Alle dørene var lukket, som fru Medlock havde sagt, men til sidst lagde hun hånden på håndtaget på en af dem. Hun blev næsten bange et lille øjeblik, da hun mærkede, at det drejede sig uden besvær, og at døren, da hun puffede til den, langsomt gik op. Det var en tung, kraftig dør, som førte ind i et stort soveværelse. Der hang broderede stykker på væggene, og der var indlagte møbler, således som hun havde set dem i Indien. Et bredt vindue med blyindfattede ruder vendte ud mod heden, og over kamingesimsen var der et andet billede af den lille pige, som syntes at stirre endnu underligere på hende end før.

"Måske hun engang har sovet her," sagde Mary. "Hun stirrer på mig, så jeg bliver helt underlig til mode." Derefter åbnede hun en mængde døre og så så mange værelser, at hun blev ganske træt og tænkte, at der nu måtte være hundrede, skønt hun ikke havde talt dem. Der var gamle malerier i dem allesammen, eller gamle tapeter, hvor der var anbragt billeder af de mærkeligste optrin. Der var de forunderligste møbler med de løjerligste forsiringer omtrent på dem allesammen. I et værelse, som så ud til at være en dames dagligstue, var

tapeterne af broderet fløjl, og i et kabinet var der omtrent hundrede små elefanter af elfenben. De var af forskellig størrelse, og nogle havde deres bærestole på ryggen. Nogle var meget større end de andre, og andre var så små, at de så ud, som det kun var unger. Mary havde set elfenben blive udskåret i Indien, og hun kendte elfenben rigtig godt. Hun åbnede døren til kabinettet, stod op på en skammel og legede en tid lang med dem; da hun blev træt, satte hun elefanterne i orden igen og lukkede døren til kabinettet.

Under al hendes løben omkring i korridoren og de tomme værelser havde hun ikke set noget levende, men i dette værelse så hun noget. Netop som hun havde lukket døren til kabinettet, hørte hun en svag raslende lyd, som fik hende til at vende sig om mod sofaen ved kaminen, hvorfra lyden kom. I hjørnet af sofaen lå der en pude, og i fløjlet, som dækkede den, var der et hul, og ud af dette hul tittede der et lille hoved med et par forskrækkede øjne.

Mary listede sig sagte tværs over gulvet for at se. De klare øjne tilhørte en lille grå mus, og musen havde gnavet sig et hul i puden, og indrettet sig en hyggelig rede i den. Seks små museunger lå rundt om den og sov. Selv om der ikke skulle være andre levende i de hundrede værelser, så lå der i al fald syv mus her, som slet ikke syntes at have det ensomt.

"Hvis de blot ikke blev så forskrækkede, ville jeg tage dem med mig tilbage," sagde Mary.

Hun havde nu gået så længe rundt, at hun ikke havde lyst til at vandre længere, og så vendte hun om. To eller tre gange løb hun vild ved at dreje om ad forkerte korridorer og måtte så løbe frem og tilbage, til hun fandt den rigtige igen. Til sidst befandt

hun sig omsider i sin egen etage, skønt det var langt fra hendes værelse, og skønt hun ikke nøjagtig vidste, hvor hun befandt sig.

"Nu tror jeg, jeg er gået fejl igen," sagde hun, idet hun stod stille ved enden af en kort passage. "Jeg aner ikke, hvad vej jeg skal gå. Hvor alt er stille!"

Det var mens hun stod, og just efter at hun havde sagt dette, at stilheden blev brudt af en lyd.

Det var en slags gråd, men ikke således som den, hun havde hørt sidste nat; det var kun et kort, arrigt barneskrig, som trængte gennem væggene.

"Det er nærmere nu, end det var," sagde Mary, idet hendes hjerte slog hurtigere. "Og det græder."

Hun lagde, uden at tænke over det, sin hånd på tapetet ved siden af hende og sprang overrasket tilbage. Tapetet havde skjult en dør, som nu sprang op og viste hende, at der bag ved den var en anden del af korridoren, og at fru Medlock kom op ad den med sit nøglebundt i hånden og et meget vredt ansigt.

"Hvad bestiller du her?" sagde hun og tog Mary i armen og trak hende bort. "Hvad var det, jeg sagde til dig?"

"Jeg gik den gale vej," forklarede Mary. "Jeg vidste ikke, hvilken vej jeg skulle gå, og jeg hørte nogen græde."

Hun hadede allerede fru Medlock i det øjeblik, men hun hadede hende endnu mere i det næste.

"Du har ikke hørt noget af den art," sagde husholdersken. "Se til, du kan komme hen i dit eget værelse, eller jeg skal varme dine ører."

Derpå tog hun hende i armen og halvt trak, halvt puffede hende hen ad en gang ned ad en anden, indtil hun puffede

hende ind gennem døren til hendes eget værelse.

"Nu," sagde hun, "bliv så, hvor der er blevet sagt til dig, at du skal være, ellers bliver du lukket inde. Herren skulle hellere sørge for en lærerinde til dig, som han sagde, at han ville; du er af dem, man er nødt til at se nøje efter. Det har jeg for travlt til."

Hun gik ud af værelset og slog døren i efter sig, og Mary gik hen og satte sig på kamintæppet, bleg af raseri. Hun græd ikke, men hun skar tænder.

"Der var én, der græd – det *var* der – det *var* der!" sagde hun til sig selv.

Hun havde hørt det to gange nu, og hun skulle nok finde ud af det. Hun havde fundet ud af en hel del denne morgen. Hun syntes, hun havde gjort en lang rejse, og i hvert tilfælde havde hun da haft noget at more sig med hele tiden, og hun havde leget med elfenbenselefanterne, og hun havde set den grå mus og dens unger i deres rede i fløjlspuden.

7. Nøglen til haven

To dage efter at dette var sket, satte Mary sig oprejst i sengen, så snart hun slog sine øjne op, og råbte til Martha:

"Se heden! Se heden!"

Regnen var forbi, og tågen og skyerne var om natten blevet fejet bort af vinden. Vinden selv var ophørt at blæse, og en dyb, blå strålende himmel hvælvede sig over heden. Aldrig, nej aldrig havde Mary drømt om, at himlen kunne være så blå. I Indien var himlen hed og lysende, men her var den af en dyb, kold, blå farve, som næsten syntes at blinke ligesom overfladen af stille bundløse søer, og hist og her højt, højt oppe i det blå hvælv sejlede der små, snehvide skyer. Selve heden syntes i det fjerne at være blå i stedet for rødbrun eller grå, som den plejede.

"Åh," sagde Martha med et smil. "Nu er det dårlige vejr forbi for en tid, sådan går det hvert år ved denne tid. Det forsvinder i løbet af en nat, som om det aldrig havde været der og aldrig ville komme igen. Det er, fordi foråret er på vej, det har en lang vej endnu, men det kommer."

"Jeg troede, at det altid var regn og gråvejr i England," sagde Mary.

"Ih, nej!" sagde Martha, som sad på hug mellem sine kakkelovnsbørster. "Hvordan kommer du på den tanke?"

Martha havde talt yorkhiresk, og Mary, som ikke forstod det, men som fra Indien var vant til, at de indfødte talte i forskellige dialekter, som ingen forstod, spurgte derfor:

"Hvad mener du med det?"

"Åh, det er sandt," sagde Martha. "Nu har jeg talt bredt yorkshiremål, skønt fru Medlock sagde, at jeg ikke måtte. Jeg mente, hvordan du kom til at tro det, Yorkshire er det mest solrige sted på jorden, vel at mærke, *når* der er sol. Jeg sagde dig, at du ville komme til at holde af heden, når du havde været her nogen tid, vent nu bare, til du ser de gyldne blomster på tornblade og blomsterne på gyvel og lyng, og hundrede af sommerfugle flagrer rundt, og bierne summer, og lærkerne flyver højt oppe i luften og synger, så løber du såmænd nok derud lige fra solen står op og bliver der hele dagen, ligesom Dickon gør."

"Bare jeg kunne komme der ud," sagde Mary, idet hun så ud af vinduet på det fjerne blå. Det var så nyt og stort og vidunderligt og havde sådan en henrivende farve.

"Du har jo aldrig brugt dine ben, siden du blev født," sagde Martha. "Du kan vist ikke gå 5 mil. Der er 5 mil til vor hytte."

"Jeg ville gerne se jeres hytte."

Martha stirrede et øjeblik forbavset på hende, inden hun samlede sine børster op og gav sig til at pudse videre på kaminristen. Hun tænkte på, at det lille udtryksfulde ansigt ikke så nær så utiltalende ud i dette øjeblik, som det havde gjort den første morgen, hun havde set det. Det lignede næsten den lille Anna Susanne en lille smule, når der var noget, denne forfærdelig gerne ville have.

"Jeg skal tale med moder om det," sagde hun. "Hun er et menneske, der næsten altid kan finde på råd. Det er min fridag i dag, og så skal jeg hjem. Åh! Hvor jeg glæder mig. Fru Medlock sætter stor pris på moder. Måske kan hun tale med hende."

"Jeg kan godt lide din moder," sagde Mary.

"Det kan jeg næsten tænke," indrømmede Martha på sin poliske måde.

"Jeg har aldrig set hende," sagde Mary.

"Næ, det har du ikke," svarede Martha.

Hun satte sig på hug igen og gned sin næsetip med børsten, som om der var noget, der var hende uforståeligt, men kun et øjeblik, så sagde hun pludselig:

"Men hun er nu også så fintfølende og flittig og venlig, at man er nødt til at holde af hende, enten man så kender hende eller ikke. Når jeg går hjem til hende på min fridag, så hopper jeg næsten af glæde, når jeg går hen over heden."

"Jeg kan også godt lide Dickon," sagde Mary. "Og ham har jeg heller aldrig set."

"Javel," sagde Martha stolt. "Jeg har jo fortalt dig, at selv fuglene og kaninerne og fårene og ponyerne og ræven elsker ham. Jeg gad vide, hvad Dickon ville synes om dig?" sagde hun til sidst, idet hun stirrede eftertænksomt på hende.

"Han ville såmænd ikke kunne lide mig," sagde Mary på sin lille kolde, fornemme måde. "Det er der ingen, der kan."

Martha så tankefuld ud igen.

"Hvorledes synes du om dig selv?" spurgte hun, som om hun virkelig ønskede at få det at vide.

Mary studsede og tænkte sig om et øjeblik.

"Slet ikke godt," svarede hun. "Men jeg har aldrig tænkt på det før nu."

Martha smilede lidt, som om hun erindrede et eller andet.

"Moder sagde det dengang til mig," sagde hun. "Hun stod ved sin vaskebalje, og jeg var i ondt lune og talte ondt om folk, og så vendte moder sig om til mig og sagde: 'Din lille rappenskralde,

der står du og siger, at du kan ikke lide den, og du kan ikke lide den; mon du egentlig kan lide dig selv?' Det fik mig til at le og bragte mig til mig selv med det samme."

Hun gik glædestrålende sin vej, så snart hun havde givet Mary morgenmad. Hun skulle gå 5 mil over heden, og hun skulle hjælpe sin moder med vasken og bagningen til hele ugen, og det var hendes største glæde.

Mary følte sig mere ensom, da hun vidste, at Martha ikke var mere i huset. Hun gik ud, så hurtigt hun kunne, og det første, hun gjorde, var at løbe ti gange om springvandet nede i blomsterhaven.

Hun talte omgangene omhyggeligt, og da hun var færdig, var hun i bedre humør. Solskinnet havde forandret alt. Den høje, blå himmel hvælvede sig over Misselthwaite, såvel som over heden, og idet hun løftede hovedet og så op i den, prøvede hun at forestille sig, hvordan det ville være at ligge på en af de små skyer og flyve rundt deroppe.

Hun gik ind i den første køkkenhave og fandt Ben Weatherstaff, der arbejdede sammen med 2 andre gartnere. Forandringen i vejret syntes at have gjort ham godt. Han talte til hende af sig selv.

"Foråret kommer," sagde han. "Kan du ikke lugte det?"

Mary snusede op og syntes, at hun kunne.

"Jeg kan lugte noget rart, ligesom det er frisk og fugtigt," sagde hun.

"Det er den gode, rige jord," sagde han, idet han gravede videre. "Den er i godt humør og rede til at lade planterne gro frem. Den er glad, når plantetiden kommer. Den er ked af det om vinteren, når den ikke har noget at bestille. Udenfor i

blomsterhaven ligger der så en hel mængde planter nede i jorden, og når solen nu varmer dem i nogen tid, skal du bare se, hvor alle de grønne spidser pipper frem af jorden."

"Hvad bliver de til?" spurgte Mary.

"Krokus og vintergækker og påskeliljer. Har du aldrig set dem?"

"Nej! Alt er varmt og vådt og grønt efter regntiden i Indien," sagde Mary. "Og jeg tror, at det hele vokser frem på én eneste nat."

"Disse her gror ikke frem på én nat," sagde Weatherstaff. "Du kommer til at vente på dem. De bliver lidt højere hist og sætter en ekstra spire her og folder et blad ud den ene dag og et andet ud den anden dag. Du skulle lægge mærke til dem."

"Det vil jeg også," sagde Mary.

Snart efter hørte hun bløde vingeslag, og hun vidste straks, at det var rødkælken, som var kommet. Den var meget livlig og hoppede rundt ganske tæt op ad hendes fødder, lagde hovedet på siden og betragtede hende så indgående, at hun stillede Ben Weatherstaff et spørgsmål:

"Tror du, den kan huske mig?" sagde hun.

"Huske dig?" sagde Weatherstaff indigneret. "Han kender hver en stump og hvert et kålhoved i alle haverne, for ikke at tale om folkene. Han har aldrig set en lille pige her før, og nu er han i færd med at opdage alt om dig, det kan slet ikke nytte at ville skjule noget for den."

"Ligger der også planter og sover nede i den sorte jord inde i den have, hvor den bor?" spurgte Mary.

"Hvilken have?" gryntede Weatherstaff, idet han atter blev gnaven.

"Den med de gamle rosentræer." Hun kunne ikke lade være at spørge, hun ville så forfærdelig gerne have alt at vide. "Er alle blomsterne døde, eller mon nogen af dem kommer igen til sommer? Mon der er nogle roser endnu?"

"Spørg ham," sagde Ben Weatherstaff og pegede på fuglen. "Han er den eneste, som har været der inde i de sidste ti år."

Ti år er en lang tid, tænkte Mary. Hun var blevet født for ti år siden.

Hun gik bort, langsomt og grublende. Hun var begyndt at holde af haven, ligesom hun var begyndt at holde af rødkælken og Dickon og Marthas moder. Hun begyndte også at kunne lide Martha. Det var ikke så få at holde af, når man ikke er vant til at holde af nogen.

Hun gik sin sædvanlige tur langs den vedbenddækkede mur, som hun kunne se trætoppene hen over; og anden gang hun gik den gang igennem, skete der hende noget meget interessant og overraskende, og det var rødkælkens skyld.

Hun hørte den kvidre, og da hun kiggede hen på det tomme blomsterbed ved hendes venstre side, så hun den hoppe rundt der og hakke i jorden, som om den på den måde ville overbevise hende om, at den slet ikke var fulgt efter hende. Men hun var sikker på, at den netop *var* fulgt efter hende, og glæden over dette fik hende næsten til at skælve en lille smule.

"Kan du huske mig," råbte hun. "Jo, det kan du! Du er det dejligste, der eksisterer på denne jord!"

Hun fløjtede, talte og lokkede, og den hoppede og vippede med halen og kvidrede. Det var næsten, som om den talte. Dens røde bryst så ud som en silkevest, og den stak brystet frem og

spankulerede så stolt rundt, at man skulle tro, den rigtigt ville vise, hvor meget den kunne ligne et menneske.

Frøken Mary glemte, at hun nogen sinde havde været hovmodig, da den tillod hende at komme nærmere og nærmere, og hun bøjede sig frem mod den og talte og prøvede på at efterligne dens stemme.

Åh! at tænke sig, at den ville tillade hende at komme så nær! Den vidste altså, at intet i verden kunne få hende til at strække hånden ud for at gøre den noget ondt eller forskrække den. *Han* vidste det, for han var en virkelig person, blot meget smukkere end alle de andre. Hun var så lykkelig, at hun næppe turde ånde.

Blomsterbedet var ikke helt tomt, der var ganske vist ingen blomster i det, de var taget ind for vinteren, men der var store og små buske, som groede mellem hinanden i den bageste del af bedet, og da rødkælken hoppede rundt under dem, så hun, at den hoppede hen over en lille bunke nyligt opkastet jord. Den standsede og kiggede efter, om der skulle være en orm. Jorden var blevet kastet op ved, at en hund havde prøvet på at grave en muldvarp op, og den havde kradset et dybt hul i jorden.

Mary så på det, hun kunne ikke rigtigt forstå, hvorfor det hul var der, og da hun så nøjere til, opdagede hun en genstand, som næsten var begravet i den løst opkastede jord. Det lignede en ring af rustent jern eller messing, og da rødkælken fløj hen i et træ i nærheden, samlede hun den op. Det var mere end en ring, det var en gammel nøgle, som så ud til at have ligget længe i jorden.

Frøken Mary rejste sig og så på den med et næsten bestyrtet ansigt.

"Måske den har været begravet i ti år," hviskede hun. "Måske det er nøglen til haven!"

8. Rødkælken som viste vejen

Hun betragtede nøglen længe. Hun vendte og drejede den – i dybe tanker.

Som tidligere nævnt var hun ikke opdraget til at bede om tilladelse, når der var noget, hun fik lyst til. Det, hun stod og tænkte på, var, at hvis det var nøglen til den aflåsede dør, og hun kunne finde, hvor døren var, så kunne hun måske åbne den og undersøge, hvad der var på den anden side af muren, og hvad der var blevet af de gamle rosentræer.

Hun ville blot se haven, fordi den havde været aflåset så længe. Det forekom hende, at den måtte være helt forskellig fra alle andre steder, og at der måtte være sket et eller andet mærkværdigt i løbet af de ti år. Desuden kunne hun gå der ind hver dag og lege, hvad hun ville, ganske alene; for når hun lukkede døren efter sig, var der ingen, der vidste, hvor hun var henne, fordi de ville tro, at haven stadig var aflåset, og nøglen begravet i jorden. Denne tanke behagede hende i høj grad.

Således som hun levede nu, altid alene, uden nogen at lege med, i et hus med hundrede aflåsede værelser, var hendes fantasi blevet sat i bevægelse, og hendes indbildningskraft var vokset. Der er ingen tvivl om, at det var den samme friske vind, der havde givet hende appetit og styrket hendes blod, som nu også havde styrket hendes ånd. I Indien havde hun altid været for varm og døsig og svag til at bryde sig om noget som helst, men her var hun begyndt at føle interesse for og ønske at foretage sig forskellige ting. Hun følte sig også nu bedre i humør, skønt hun ikke selv vidste hvorfor.

Hun puttede nøglen i sin lomme og spadserede op og ned ad havegangen. Der syntes aldrig at komme andre der end hun selv, så hun kunne vandre ganske langsomt frem og tilbage og betragte muren, eller rettere vedbenden, som groede på den. Vedbenden narrede hende. Hvor omhyggeligt hun så betragtede den, kunne hun ikke opdage andet end et tykt lag af mørkegrønne blade. Hun var meget skuffet. Der kom noget af hendes onde lune over hende, som hun gik der langs muren og betragtede trætoppene på den anden side af den.

Det var så ærgerligt at være så nær ved dem og så ikke være i stand til at komme der ind. Hun puttede nøglen i lommen, da hun vendte tilbage til huset, og tog den beslutning, at hun altid ville tage den med sig, når hun gik ud, for at hun kunne være rede, hvis hun nogen sinde skulle finde den skjulte dør.

Fru Medlock havde givet Martha tilladelse til at sove ude i hytten om natten, men hun var allerede tilbage ved sit arbejde den næste morgen med kinder, der var endnu rødere end sædvanlig, og i strålende humør.

"Jeg stod op kl. 4," sagde hun. "Åh, hvor var der smukt på heden, da fuglene vågnede, og kaninerne begyndte at strejfe omkring, og solen stod op og skinnede på det alt sammen. Jeg gik ikke hele vejen, der var en mand, som kørte mig et langt stykke i sin vogn. Åh, hvor jeg har moret mig."

Hun fortalte en mængde historier, som hun havde oplevet på sin fridag. Hendes moder havde været så glad for at se hende, og de havde besørget hele bagningen og hele vasken sammen. Hun havde bagt en ekstra kage med et brunt stykke sukker i til hvert af børnene.

"Jeg havde dem alle stående varme til dem, da de kom ind efter at have ligget på heden. Og hytten duftede af den friske bagning, og der var dejlig ild på, og børnene skreg næsten af glæde. Vor Dickon siger, at hytten er så god, at en konge kunne bo i den."

Om aftenen havde de alle siddet rundt om ilden, og Martha og hendes moder havde lappet iturevne klæder og stoppet strømper, og Martha havde fortalt om den lille pige, som var kommet ovre fra Indien, og som var blevet vartet sådan op af, hvad Martha kaldte "sorte", at hun ikke kunne trække sine egne strømper på.

"Du kan tro, at de kunne lide at høre om dig," sagde Martha. "De ville både have besked om de sorte og om skibet, du kom med. Jeg kunne slet ikke fortælle dem nok."

Mary tænkte sig lidt om.

"Jeg vil fortælle dig en hel del mere, inden du skal hjem igen, så du kan have noget mere at tale om. De vil sikkert gerne høre om at ride på elefanter og kameler og om officererne, som går på jagt efter tigere."

"Det ville de, min tro," råbte Martha glad overrasket. "Det vil få dem til at stå fuldstændig på hovedet, det bliver omtrent som de vilde dyr, vi hørte blev fremvist i Yorkshire; vil du virkelig gøre det?"

"Indien er helt anderledes end Yorkshire," sagde Mary langsomt, idet hun tænkte over sagen. "Jeg har aldrig tænkt på det. Kunne Dickon og din moder godt lide at høre om mig?"

"Ja, Dickon var nær ved at stirre sig øjnene ud af hovedet af forbavselse," svarede Martha. "Men moder syntes, at du var for meget overladt til dig selv. Hun sagde: 'Har hr. Craven ikke

antaget en lærerinde eller en barnepige til hende?' og jeg sagde: 'Nej, han har ikke, skønt fru Medlock siger, at han ville gøre det, hvis han tænkte på det, men hun siger også, at han må helst lade være at tænke på det to eller tre år!'"

"Jeg vil ikke have nogen lærerinde," sagde Mary skarpt.

"Men moder siger, at du bør lære dine bogstaver nu, og at du bør have en kvinde til at passe lidt på dig, og hun siger: 'Tænk, hvis det var dig, Martha, på sådan et stort sted, vandre rundt alene og ikke have nogen moder. Du må gøre dit bedste for at opmuntre hende,' sagde hun, og jeg sagde, at det ville jeg gerne."

Mary så på hende med et langt vedholdende blik.

"Du opmuntrer mig," sagde hun. "Jeg kan godt lide at høre dig tale."

Pludselig gik Martha ud af værelset og kom tilbage med noget i hånden, som hun skjulte under sit forklæde.

"Kan du gætte, hvad det er?" sagde hun med et glad smil. "Jeg bringer dig en foræring."

"En foræring," udbrød Mary forundret; hvorledes kunne en hytte med 14 sultne mennesker dog give foræringer!

"Der kørte en mand hen over heden, som handler med en mængde forskellige ting; han havde potter og pander og tovværk og redskaber, og han standsede udenfor vor hytte; men moder havde ikke penge til at købe noget for. Så ligesom han skulle til at køre igen, råbte lille Elisabeth Ellen: 'Mor! han har sjippetov med røde og blå håndtag.' Og så kaldte mor pludselig: 'Hør, vent lidt! Hvor meget koster de?' Og han sagde: 'To pence,' og moder begyndte at lede i sin lomme og sagde til mig: 'Martha, du har bragt mig din løn, som en god pige, og jeg har

god brug for hver en shilling, men nu tager jeg to pence for at købe det barn et springtov,' og så købte hun et, og her er det."

Hun tog det frem under forklædet og viste det med en hel stolt mine. Det var et stærkt, smidigt tov med et rødt og blåt håndtag, et i hver ende. Men Mary havde aldrig før set et sådant og stirrede på det med et meget forbavset udtryk.

"Hvad bruges det til?" spurgte hun forundret.

"Bruges til!" råbte Martha. "Skal det sige, at du aldrig har set et sjippetov, du som har været i Indien og set elefanter og kameler og tigere? Det må vel komme af, at de fleste derovre er 'sorte'. Sådan bruger man det; se på mig."

Og hun løb ind i midten af værelset og begyndte at sjippe, mens Mary faldt over i en stol og stirrede på hende, og de underlige ansigter i de gamle portrætter på væggene syntes at stirre på hende og undre sig over, at denne lille, simple pige havde den dristighed at gøre dette lige for næsen af dem. Forundringen og interessen i frk. Marys ansigt morede hende, og hun blev ved med at sjippe og talte samtidig og holdt ikke op, før hun havde nået hundrede.

"Jeg kunne blive ved længe endnu," sagde hun, da hun holdt op. "Da jeg var tolv år, har jeg tit fået lige op til 500, men den gang var jeg ikke så tyk, som jeg er nu, og så var jeg desuden i øvelse."

Mary rejste sig fra sin stol, hun fik lyst til at prøve selv.

"Det ser morsomt ud," sagde hun. "Tror du, at jeg nogen sinde kunne komme til at sjippe sådan?"

"Du kan jo prøve," sagde Martha og rakte hende springtovet. "Du kan vist ikke få 100 straks, men når du øver dig, så går det nok. Moder sagde, at det var det bedste legetøj, du kunne få, for

når du løber ud i den friske luft og sjipper, så får du rørt både arme og ben og så får du kræfter i dem."

Det var klart nok, at der ikke var ret mange kræfter i frøken Marys arme og ben, da hun begyndte at sjippe, og hun var heller ikke særlig dygtig til det, men det morede hende så meget, at hun slet ikke ville holde op igen.

"Tag dit tøj på og løb udenfor og sjip," sagde Martha. "Moder sagde, at du ville have godt af at være i luften så meget som muligt; når du kun ikke kommer til at fryse, gør det ikke noget, om det regner lidt."

Mary tog sin kåbe og hat på og sit sjippetov over armen. Så åbnede hun døren for at gå ud, men pludselig kom hun i tanker om noget, og vendte sig langsomt om.

"Martha," sagde hun, "det var jo din løn. Det var i virkeligheden din topenny. Tak." Hun sagde det kejtet, fordi hun var ikke vant til at sige Tak til nogen eller at tænke over, at der var nogen, som gjorde noget for hende.

"Tak," sagde hun og rakte hånden frem, for hun vidste slet ikke, hvordan hun skulle bære sig ad.

Martha gav hendes hånd et klodset lille tryk, som om hun heller ikke var vant til den slags ting. Så gav hun sig til at le.

"Du er da en underlig, gammeldags størrelse," sagde hun. "Hvis det havde været vor Elisabeth Ellen, havde hun givet mig et kys."

Mary så endnu mere forlegen ud end før.

"Vil du gerne have, at jeg skal kysse dig?"

Martha lo igen.

"Nej, det var ikke det, jeg mente," svarede hun. "Men hvis du havde været anderledes, så havde du vist gjort det af dig selv.

Men det er du ikke. Løb nu ud og leg med dit tov."

Mary følte sig lidt flov, da hun gik ud af værelset.

Yorkshire-folkene syntes hende så underlige, og Martha vakte stadig hendes forundring. I begyndelsen kunne hun slet ikke lide hende, men nu var det helt anderledes.

Sjippetovet var en vidunderlig ting. Hun talte og sjippede, og sjippede og talte, til hendes kinder var blussende røde, og hun morede sig så godt, at hun syntes, hun aldrig i sit liv havde moret sig bedre.

Solen skinnede, og der blæste en sagte vind, som førte en frisk duft af nygravet jord med sig. Hun sjippede rundt om springvandet og op ad den ene gang og ned ad den anden. Til sidst sjippede hun ind i køkkenhaven; her så hun Ben Weatherstaff stå og grave, og samtidig talte han med sin rødkælk, som hoppede rundt om ham. Hun sjippede ned ad gangen hen imod ham. Han løftede sit hoved og så forbavset på hende. Hun havde spekuleret på, om han ville lægge mærke til hende, for hun ville gerne have, at han skulle se hende sjippe.

"Nu har jeg aldrig kendt mage," sagde han. "Ja, så må du jo alligevel være et barn og have blod i årerne i stedet for sur kærnemælk; du har jo, så sandt som mit navn er Ben Weatherstaff, sjippet dine kinder helt røde, det ville jeg aldrig have troet muligt."

"Jeg har aldrig sjippet før," sagde Mary. "Jeg er først lige begyndt, og jeg kan kun nå til 20."

"Så hæng bare i," sagde ben. "Du sjipper såmænd godt nok. Se engang, hvor han lægger mærke til dig," sagde han og nikkede hen imod rødkælken. "Han fulgte jo efter dig i går, det gør han også nok i dag, for nu vil han nok hitte ud af, hvad et sjippetov

er for noget. Han har aldrig set sådan et før. Ja!" sagde han og rystede på hovedet af fuglen. "Din nysgerrighed vil engang blive din død, hvis du ikke passer på."

Mary sjippede nu rundt i alle haverne, men måtte standse hvert øjeblik.

Til sidst kom hun ind i den lange gang, som hun kaldte for sin egen, og besluttede at forsøge at sjippe den igennem uden at standse. Det var et langt stykke, og hun begyndte langsomt; men før hun var nået halvvejen, var hun så varm og stakåndet, at hun måtte holde op. Hun var slet ikke ked af det, for hun havde talt helt op til 30, og ligesom hun standsede med en fornøjet latter, fik hun øje på rødkælken, som sad og gyngede på en gren af vedbenden. Den havde fulgt hende og hilste hende nu med et lille pip. Idet Mary sjippede hen imod den, mærkede hun noget tungt i sin lomme, som stødte hende for hvert spring, og da hun nu så fuglen, lo hun igen.

"Du viste mig, hvor nøglen var i går," sagde hun, "så må du også vise mig, hvor døren er i dag; men jeg tror ikke, du ved, hvor den er."

Rødkælken fløj fra den gyngende vedbendranke op på kanten af muren og åbnede sit næb til en lang, smuk trille.

Mary havde hørt en hel del om trolddom, for de historier, hendes indiske barnepige fortalte hende, handlede hovedsagelig om sådan noget, og hun påstår stadig, at det, der skete omtrent i dette øjeblik, var trolddom.

Der var et af de små vindstød, som blæste ned gennem havegangen, der var stærkere end de andre. Det var stærkt nok til at gynge træernes grene og mere end nok til at løfte de lange, bløde ranker, der fra den uplejede vedbend hang ned ad muren.

Mary var gået tæt hen til rødkælken, og pludselig blæste vinden nogle løse vedbendskud til side, og endnu mere pludseligt sprang hun til og greb dem med sin hånd. Det gjorde hun, fordi hun havde set noget under dem – en rund knop, som havde været skjult under de nedhængende blade. Det var håndtaget på en dør.

Hun stak hånden ind under bladene og gav sig til at skyde dem til siden. Vedbenden hang ned som et løst tykt gardin og skjult både af træ og jern. Marys hjerte begyndte at banke, og hendes hånd rystede en lille smule, så glad og overrasket var hun. Rødkælken sang og kvidrede videre og lagde hovedet på den ene side og på den anden side, som om den var lige så spændt på udfaldet, som hun selv. Hvad var det, hun kunne føle, det var firkantet og af jern, og hun kunne med fingeren mærke, at der var hul i det?

Det var låsen på den dør, som havde været lukket i ti år, og hun stak hånden i lommen og trak nøglen frem. Den passede i nøglehullet. Hun stak den derind og drejede den rundt. Hun måtte bruge begge hænder, men det lykkedes.

Så trak hun vejret dybt og så sig om, om der kom nogen. Der kom ingen; der kom jo aldrig nogen her. Så trak hun atter vejret dybt, for hun kunne ikke lade være, holdt derpå det gyngende gardin af vedbend, til side og skubbede til døren, som åbnede sig langsomt – ganske langsomt.

Så slap hun igennem den og lukkede den efter sig og stillede sig med ryggen imod den. Hun stod og så sig om, fuldstændig stakåndet af spænding, forundring og glæde.

Hun stod inde i den hemmelige have.

Det var håndtaget på en dør.

9. Det underligste hus der nogen sinde har boet mennesker i

Det var det dejligste, mest eventyragtige sted, man kunne tænke sig. De høje mure, som indhegnede haven, var dækket af bladløse, klatrende rosentræer, der groede så tæt, at de slyngede sig sammen som et tykt net. Mary Lennox havde set mange roser i Indien, og derfor kunne hun kende dem. Hele jorden var dækket af brunligt græs, og op over græsset groede der en mængde buske, som sikkert også var roser, når blot de var levende. Der var en mængde højstammede roser, som havde spredt deres grene i den grad, at de lignede små træer. Der var også andre træer i haven, og en af de ting, som gjorde haven usædvanlig, var, at de klatrende roser havde slynget sig op ad dem og havde sat lange skud, som nu hang ned fra træerne som lette gyngende gardiner. Hist og her havde de fået fat på en tung gren fra et andet træ og var således løbet fra det ene træ til det andet og dannede nu de yndigste broer. Der var hverken blade eller roser på dem nu, og Mary vidste ikke rigtigt, om de var levende, men deres tynde grene og kviste så ud som et slør eller en kappe, der var bredt ud over alt, mure og træer, ja selv over det brune græs, hvor de var faldet ned fra deres oprindelige pladser og var løbet hen over jorden. Det var dette ubestemte sammenfiltrede net, som hang fra træ til træ, der gjorde, at alt så så hemmelighedsfuldt ud. Mary havde tænkt, at der måtte være anderledes end i andre haver, som ikke havde været overladt til sig selv så længe, og virkelig, der var anderledes end alle andre steder, hun nogen sinde havde været.

"Hvor her er stille," hviskede hun. "Hvilken stilhed!"

Så stod hun et øjeblik og lyttede til stilheden. Rødkælken, som var fløjet op i sin trætop, var stille ligesom alt det øvrige. Den rystede ikke engang sine vinger; den sad og stirrede på hende uden en eneste bevægelse.

"Det er intet under, at her er stille," hviskede hun igen. "Jeg er det første menneske, som har været her i de sidste 10 år."

Hun gik bort fra døren, idet hun gik så forsigtigt, som om hun var bange for at vække en eller anden. Hun var glad over at der var græs under hendes fødder, så at hendes trin ikke gjorde støj. Hun gik ind under en af de eventyragtige buer mellem træerne og kiggede op mellem kvistene og rankerne, som dannede den.

"Jeg gad vide, om de er døde alle sammen," sagde hun. "Mon hele haven er død? Jeg ville ønske, jeg vidste det."

Hvis hun havde været Ben Weatherstaff, kunne hun have set på dem, om de var i live eller ej, men nu kunne hun kun se, at der ikke var andet end grå og brune kviste og grene, uden den mindste antydning af et blad.

Men nu var hun i alt fald inde i den vidunderlige have, og hun kunne komme igennem døren under vedbenden, hvornår hun så fik lyst, og hun havde en følelse af, at hun havde fundet en hel verden, som tilhørte hende ganske alene.

Solen skinnede indenfor de fire mure, og himlen syntes på dette sted at hvælve sig endnu højere og mere klar og blå end på heden. Rødkælken fløj ned fra toppen af træet og hoppede rundt eller fløj fra busk til busk og kvidrede og havde så travlt, som om det var den, der viste hende det alt sammen. Alt var så fremmed og stille, og hun syntes, at hun var hundrede mile

borte fra alle mennesker, men alligevel følte hun sig slet ikke ensom. Det eneste, som bekymrede hende, var, at hun ikke vidste, om alle roserne var døde, eller om nogle af dem måske ville få knopper og blade, når det blev varmere i vejret. Hun ville så nødig have, at hele haven skulle være død. Åh! hvis hele haven var levende, hvor ville det være vidunderligt, med alle de tusinder af roser, der så ville gro alle vegne.

Hun havde sit sjippetov hængende over armen, og da hun havde gået rundt derinde i nogen tid, tænkte hun, at nu ville hun sjippe hele haven rundt, og så kunne hun jo stoppe, når der var et eller andet, hun ville se. Der syntes at have været græsstier hist og her, og i et eller to af hjørnerne var der lysthuse beklædt med eviggrønt, og med stenbænke i eller høje mosklædte blomstervaser. Da hun kom i nærheden af det andet af disse lysthuse, holdt hun op med at sjippe. Der havde engang været et blomsterbed, og hun syntes, at hun så noget som stak op af den sorte jord – nogle små spidse grønne punkter. Hun erindrede, hvad Ben Weatherstaff havde sagt, og hun lagde sig på knæ og betragtede dem. Jo, der groede nogle små tynde planter, og det måtte være krokus eller vintergækker eller påskeliljer.

Hun bøjede sig meget tæt ned til dem og mærkede med velbehag den friske duft af den fugtige jord.

"Måske kommer der også blomster op andre steder, jeg vil gå rundt i hele haven og se efter," sagde hun.

Hun sjippede ikke mere, men spadserede. Hun gik ganske langsomt og holdt øje med jorden. Hun så efter i de gamle randbede og mellem græsset, og da hun på denne måde var kommet hele haven rundt, havde hun opdaget en mængde små

lysegrønne punkter, mage til de første, hun havde set, og hun var aldeles betaget. "Det er jo ikke nogen død have," sagde hun til sig selv. "For selv om roserne er døde, er der dog mange andre planter, som er levende."

Hun kendte ikke noget til gartneri, men græsset var så tæt flere steder, hvor de små grønne planter prøvede på at bryde frem, at hun syntes, de ikke havde plads nok til at gro. Så søgte hun, til hun fandt et skarpt stykke træ, hvorpå hun knælede ned og gravede og rev græs og blade til side, til hun havde renset en lille plet jord rundt om dem.

"Nu ser det ud til, at de bedre kan trække vejret," sagde hun, da hun havde renset det første stykke. "Jeg vil gøre det ved alle dem, jeg kan se. Hvis jeg ikke kan nå det i dag, så kan jeg komme igen i morgen."

Hun gik fra sted til sted, gravede og lugede, og morede sig udmærket. Bevægelsen gjorde hende så varm, at hun først tog sin kåbe af og derefter sin hat, og uden at vide det, smilede hun hele tiden ned til græsset og de små grønne spirer.

Rødkælken havde umådelig travlt. Den var særdeles tilfreds med, at der blev gravet på dens egne enemærker, for hvor der bliver gravet, kommer der altid en mængde dejlige, spiselige ting op af jorden. Den havde tit undret sig over, hvorfor Ben Weatherstaff ikke gjorde det. Nu kom dette nye væsen, som ikke var halvt så stor som Ben Weatherstaff, og havde straks forståelse af at komme derind, og begyndte at grave med det samme.

Frøken Mary arbejdede i sin have, lige til hun skulle hjem og spise til middag; det var i virkeligheden noget sent, at hun kom i tanker om det, og da hun tog sin hat og kåbe på, kunne hun

ikke forstå, at hun virkelig havde arbejdet i to eller tre timer. Hun havde været så lykkelig hele tiden, og dusinvis af grønne små spirer sås nu på de ryddede jordpletter, og de tog sig dobbelt så indtagende ud nu, som de havde gjort før, da græsset og ukrudtet havde omgivet dem.

"Jeg skal komme igen i eftermiddag," sagde hun, og så sig om i sit nye kongerige, idet hun talte til træer og rosenbuske, som om de hørte og forstod hende.

Så løb hun let hen over græsset, puffede den gamle tunge dør op og smuttede ud under vedbenden. Hun havde sådanne røde kinder, og sådanne klare øjne, og spiste så meget til middag, at Martha blev ganske henrykt.

"To stykker oksekød og to store portioner risbudding!" sagde hun. "Åh! Hvor mor vil blive glad, når jeg fortæller hende, hvor sjippetovet har hjulpet dig."

Da frøken Mary var i færd med at grave, var hun kommet til at grave en hvid rod op, som lignede et løg. Hun havde lagt det tilbage på dets plads og havde klappet jorden omhyggelig til om det, og nu sad hun og tænkte på, om Martha kunne fortælle hende, hvad det var for noget.

"Martha," sagde hun, "hvad er det for nogle hvide rødder, som ligner løg?"

"Det er svibler," svarede Martha. "Der er en mængde forårsblomster, som gror frem af dem. De ganske små er vintergækker og krokus, de større er narcisser og pinse- og påskeliljer. Åh! de er så smukke, Dickon har plantet en hel del af dem hjemme i vor have."

"Kender Dickon dem alle sammen?" spurgte Mary, idet hun fik en ny idé.

"Dickon kan få blomster til at gro op af selve stenbroen," sagde Martha. "Mor siger, at han ligefrem tryller dem frem af jorden."

"Kan svibler leve længe? Kunne de leve flere år, uden at der var nogen, som hjalp dem?" spurgte Mary spændt.

"Ja, de hjælper sig selv," sagde Martha. "Det er derfor, fattige folk kan have dem. Når man ikke forstyrrer dem, formerer de sig under jorden, de afsætter en hel mængde små unger. Der er et sted nede i parken, hvor der er vintergækker i tusindvis, det er det smukkeste syn, man kan tænke sig om foråret, når de blomstrer, og der er ingen, som ved, hvornår den første blev plantet."

"Jeg ville ønske, at det var forår nu," sagde Mary. "Jeg længes efter at se alle de ting, der vokser her i England."

Hun havde spist sin mad og var gået hen til sin yndlingsplads på kamintæppet.

"Jeg ville ønske … – Jeg ville ønske, jeg havde en lille spade," sagde hun.

"Hvad ville du med en spade?" spurgte Martha leende. "Vil du også til at grave? Det må jeg også have fortalt moder."

Mary så ind i ilden og tav lidt stille. Hun måtte være forsigtig, at hun ikke kom til at røbe sit hemmelige kongerige. Hun gjorde jo ikke noget ondt, men hvis mr. Craven hørte om, at døren var åbnet, ville han vist blive frygtelig vred, og måske han så ville lade lave en ny nøgle og låse døren af igen, og det ville være mere, end hun kunne bære.

"Her er så stille og ensomt," sagde hun langsomt, som om hun tænkte over et eller andet. "Huset er ensomt og parken ensom, og haverne er ensomme. Og så er der så mange steder,

hvor der er låset af. Jeg bestilte ikke så meget i Indien, men der var flere til at tale med, og til at se på, – indfødte og soldater der marcherede forbi – og min amme fortalte mig historier. Her er der slet ingen til at tale med, foruden dig og Ben Weatherstaff. Og du har dit arbejde at passe, og Ben Weatherstaff vil næsten aldrig tale med mig. Jeg tænkte, at hvis jeg havde en lille spade, kunne jeg grave et eller andet sted, ligesom han gør, og så kunne jeg lave en lille have, hvis han ville give mig noget frø."

Marthas ansigt klarede op. "Der har vi det!" udbrød hun. "Det var akkurat det, moder sagde. Hun siger, der er jo plads nok i den store have, giv hende et stykke jord for hende selv, selv om hun ikke planter andet end purløg og radiser i det, så har hun dog fornøjelsen af at gå og rode i det selv. Det var lige, hvad hun sagde."

"Var det virkelig?" sagde Mary. "Hvor din moder dog ved meget."

"Ja," sagde Martha. "Hun siger også: En kvinde, som skal opdrage tolv børn, får lært en del mere end sin ABC. Børn skal nok lære én at finde på råd."

"Hvor meget ville en spade koste – en lille en?" spurgte Mary.

"Lad mig se," svarede Martha eftertænksomt. "I landsbyen er der en butik, hvor jeg har set et lille sæt haveredskaber, der var spade, rive og greb, og de kostede i alt 2 shillings. Og de er store nok til dig."

"Jeg har mere end 2 shillings i min pung," sagde Mary. "Fru Morrison gav mig 5 shillings, og fru Medlock gav mig nogle penge fra hr. Craven."

"Har han dog tænkt så meget på dig?" udbrød Martha.

"Fru Medlock sagde, at jeg måtte bruge én shilling om ugen, og hun giver mig én hver lørdag. Jeg ved ikke, hvad jeg skal bruge dem til."

"Ih! hvor du er rig," sagde Martha. "Du kan jo købe dig alt, hvad du får lyst til. Lejen for vor hytte er kun én shilling og tre pence, og det er med nød og næppe, vi kan skaffe dem. Jeg kommer til at tænke på noget," tilføjede hun, idet hun lagde hånden på hoften.

"Hvilket?" spurgte Mary spændt.

"I butikken i landsbyen sælger de små poser med blomsterfrø for en penny stykket, og Dickon ved, hvilke der er de smukkeste, og hvorledes man får dem til at vokse. Han går så tit til byen blot for sin fornøjelse. – Ved du, hvordan man prenter bogstaver?" spurgte hun pludselig.

"Jeg ved, hvorledes man skriver," svarede Mary.

Martha rystede på hovedet. "Dickon kan kun læse, hvad der er prentet. Hvis du kan prente, kan vi skrive et brev til ham og bede ham gå til landsbyen og købe haveredskaberne og frøene."

"Næh! hvor du er sød," råbte Mary. "Jeg havde aldrig troet, at du kunne være så rar. Jeg tror nok, jeg kan prente bogstaverne, hvis jeg prøver på det. Lad os bede fru Medlock om pen, blæk og papir."

"Jeg har noget selv," sagde Martha. "Jeg har købt det for at kunne skrive lidt til mor om søndagen. Nu går jeg ned og henter det."

Hun løb ud af værelset, og Mary stod ved ilden og gned fornøjet sine små magre hænder. "Når jeg får en spade," hviskede hun, "kan jeg gøre jorden fin og blød, og så kan jeg grave ukrudtet op; og når jeg får blomsterfrø, og blomsterne

kommer op, så er det ikke længere en død have, den bliver levende igen."

Hun kom ikke mere ud den eftermiddag, for da Martha kom tilbage med pen, blæk og papir, måtte hun først dække af bordet og bringe tallerkener og fade ned, og da hun kom ned i køkkenet, mødte hun fru Medlock, som satte hende til noget arbejde dernede, så det varede længe, inden hun kom op igen, og derefter var der det vanskelige arbejde at skrive til Dickon. Mary havde ikke lært ret meget, fordi hendes lærerinde ikke kunne lide hende. Hun stavede ikke særlig godt, men hun kunne godt prente, da hun prøvede på det. Her er det brev, som Martha dikterede hende:

> Kære Dickon.
>
> Jeg håber du stadig har det godt. Frk. Mary har nogle penge og ville gerne have dig til at købe hende noget blomsterfrø og nogle haveredskaber nede i landsbyen. Du må vælge dem, der er lettest til at grave med, for hun har aldrig prøvet det før, fordi hun har levet ovre i Indien, hvor der er helt anderledes end her. Hils moder og dem alle sammen fra mig. Frk. Mary vil fortælle mig en hel del mere om Indien, så næste gang jeg får fri, skal jeg fortælle dig om elefanter og kameler og om fine herrer, der går på tiger- og løvejagt.
>
> Din hengivne søster
>
> *Martha Phoebe Sowerby.*

"Se så, læg så pengene i konvolutten, så får jeg slagterens dreng til at tage det med, han er en god ven af Dickon," sagde

Martha.

"Hvorledes skal jeg få de ting, når Dickon har købt dem?" spurgte Mary.

"Han bringer dem selv herover. Han vil gerne gå en tur herover."

"Næh!" udbrød Mary, "så får jeg ham at se! Jeg havde aldrig troet, at jeg skulle få Dickon at se."

"Vil du gerne se ham?" spurgte Martha pludselig, hun havde set så fornøjet ud.

"Ja, det vil jeg rigtignok. Jeg har aldrig set en dreng, som ræve og krager kunne lide. Jeg vil forfærdelig gerne se ham."

Det gav et lille sæt i Martha, som om hun pludselig erindrede noget, hun havde glemt.

"Jeg kommer i tanker om," brast det ud af hende. "At tænke sig, det har jeg glemt, jeg synes, jeg fortalte dig det i morges. Jeg spurgte moder – og hun sagde, at hun ville selv spørge fru Medlock."

"Du mener –" begyndte Mary.

"Det, jeg sagde i tirsdags. Spørge hende, om du må komme over og besøge os en dag og få et stykke af mors hjemmebagte kage og et glas mælk."

Det var, som om alle de interessanteste ting ville ske på én dag. At tænke sig at spadsere over heden i dagslys, når himlen er blå! At tænke på at komme ind i den hytte, hvor der boede 12 børn!

"Tror hun, at fru Medlock vil lade mig gå?" spurgte hun ængstelig.

"Ja, det tror hun nok, at hun vil. Hun ved, hvilken pålidelig kone min mor er, og hvor pænt hun holder hytten."

"Hvis jeg får lov, så skal jeg se både din mor og Dickon," sagde Mary særdeles tilfreds med ideen. "Jeg tror slet ikke, hun ligner mødrene ovre i Indien."

Arbejdet i haven og eftermiddagens begivenheder gjorde hende til sidst ganske stille og tankefuld. Martha blev hos hende til tetid, men de talte ikke meget sammen. Til sidst, lige som Martha skulle til at gå ned, kom hun pludselig med et spørgsmål:

"Martha," sagde hun, "har opvaskerpigen haft tandpine igen i dag?"

Martha fo'r sammen. "Hvorfor spørger du om det?" sagde hun.

"Fordi da jeg ventede så længe på, at du skulle komme tilbage, åbnede jeg døren og gik hen ad korridoren for at se, om du ikke snart kom, og da hørte jeg langt borte, at der var en, der græd, ligesom vi hørte forleden aften. Det blæser ikke en smule i dag, så det kan jo ikke have været vinden."

"Åh!" sagde Martha hurtigt. "Du må ikke vandre rundt på gangene og lytte. Hr. Craven ville blive meget vred, hvis han vidste det."

"Jeg lyttede ikke," sagde Mary. "Jeg ventede blot på dig – og jeg hørte det. Det er tredje gang."

"Så, nu ringer fru Medlock," sagde Martha, og næsten løb ud af døren.

"Det er det mærkværdigste hus, der nogen sinde har boet mennesker i," sagde Mary døsigt, og lod sit hoved falde ned på det polstrede sæde af armstolen ved siden af. Frisk luft og gravning og sjippetovet havde gjort hende så behageligt træt, at hun faldt i søvn.

10. Dickon

Der var gået en uges tid, efter at Mary havde fundet den hemmelige have. Mary kaldte den altid således, når hun tænkte på den. Hun kunne godt lide navnet, og hun holdt endnu mere af den følelse, som betog hende, når dens smukke, gamle mure omgav hende til alle sider og syntes at lukke hele verden ude. Hun syntes, det var, som om hun befandt sig i et eventyrland. De få bøger, hun havde læst og holdt af, havde alle været eventyrbøger, og hun havde læst om fortryllede haver i nogle af historierne. Undertiden var folk faldet i søvn i disse haver og havde sovet i hundrede år, men det var der jo ikke noget morsomt ved, hun havde slet ikke lyst til at sove, og i virkeligheden blev hun også mere vågen, for hver dag hun tilbragte på Misselthwaite. Hun begyndte at holde af at være i det frie.

Hun hadede ikke mere vinden, men glædede sig over den. Hun kunne løbe hurtigere og længere, og hun kunne sjippe lige til 100. Alle de små grønne skud i den hemmelige have forundrede sig meget, over at der blev gjort plads til dem, så de kunne trække vejret og vokse; og de anstrengte sig for at komme frem, og solen og regnen, som nu kunne nå dem, hjalp dem, så nu kom der liv i dem.

Mary var en særdeles fornuftig lille pige, og nu, hun havde noget at interessere sig for, gik hun fuldstændig op i det. Hun gravede og lugede hele tiden, og hun blev gladere for sit arbejde, for hver time der gik, i stedet for træt af det. Hun syntes, det var en fortræffelig form for at lege. Hun fandt

mange flere af de små grønne skud, end hun havde turdet håbe. De myldrede op af jorden alle vegne, og hver dag var hun sikker på at finde endnu flere, og nogle var så små og tynde, at hun næppe kunne se dem. Der var så mange, at hun tænkte på, hvad Martha havde sagt om vintergækkene, der kom frem i tusindvis, og om hvorledes de bredte sig under jorden. Disse havde været overladt til sig selv i 10 år, og måske havde de bredt sig, ligesom vintergækkene, til tusinder. Hun spekulerede på, hvor længe det ville vare, før de ville vise, at de var blomster. Sommetider standsede hun sin gravning for at prøve på at forestille sig, hvorledes haven ville se ud, når den blev dækket af tusinder af små yndige blomster.

I denne uge var hun blevet mere fortrolig med Ben Weatherstaff. Hun satte ham stadig i forbavselse ved pludselig at dukke op ved siden af ham, som om hun var kommet op af jorden. Sandheden var, at hun var bange for, at han skulle samle sine redskaber sammen og gå, når han så hende komme; derfor listede hun sig altid hen til ham så sagte, hun kunne. Han følte sig imidlertid ikke så generet af hende nu som til at begynde med. Ja, han var måske i al hemmelighed glad over, at hun af sig selv søgte hans selskab. Desuden var hun nu mere høflig, end hun havde været. Han vidste jo ikke, at da hun talte til ham første gang, talte hun til ham, som hun ville have talt til en af de indfødte, fordi hun ikke vidste, at en tvær gammel yorkshirer som han ikke var vant til at bøje sig i støvet for sin herre, eller til at blive kommanderet til alt, hvad han skulle udrette.

"Du er ligesom rødkælken," sagde han til hende, en morgen, da han hævede hovedet og så hende stå ved siden af sig. "Jeg

aner aldrig, når jeg får dig at se, eller fra hvilken side du vil komme."

"Den er gode venner med mig nu," sagde Mary.

"Det ligner ham," sagde Ben Weatherstaff. "Flyve op og gøre sig lækker for fruentimmer af bare vigtighed. Der er ikke noget, han så gerne vil, som flyve rundt og vise sine smukke fjer frem. Han er lige så fuld af vigtighed, som et æg er fuldt af mad."

Han talte aldrig ret meget, og undertiden besvarede han kun Marys spørgsmål med et lille grynt, men denne morgen sagde han mere end sædvanlig. Han stod op og hvilede sin ene jernbeslåede støvle på spaden, mens han betragtede hende.

"Hvor længe har du været her?" spurgte han.

"Omtrent en måned tænker jeg," svarede Mary.

"Du er begyndt at komme dig," sagde han. "Du er blevet en lille smule federe, og du er heller ikke nær så gul. Du lignede en ung plukket krage, da du første gang kom her i haven. Da syntes jeg, at jeg aldrig havde set et grimmere og mere utiltalende barn."

Mary var ikke forfængelig, og da hun aldrig havde tænkt på sit udseende, gjorde det ikke noget særligt indtryk på hende.

"Jeg ved godt, at jeg er blevet tykkere," sagde hun. "Mine strømper er meget strammere, og de plejede at hænge i ål. Der er rødkælken, Ben Weatherstaff."

Og virkelig, der var rødkælken, og hun syntes, den var endnu smukkere end sædvanlig. Dens røde brystfjer skinnede som silke, og den flagrede med vingerne, nikkede med hovedet og hoppede rundt om dem med en mængde livlige bevægelser, som om den ville opfordre Ben Weatherstaff til at beundre den. Men Ben Weatherstaff var spydig.

"Næh, nå er du der!" sagde han. "Du kan dog endnu undertiden besøge mig, når du ikke har noget bedre. Hvor du er blevet fin i løbet af de sidste 2 uger, jeg ved nok, hvad det betyder. Du gør nok kur til en eller anden ung Frøken Rødkælk og fortæller hende historier om at du er den smukkeste og bedste ægtefælle, hun kan få på hele Misselthwaite."

"Åh, se på ham!" sagde Mary.

Rødkælken var virkelig ualmindelig indsmigrende, den hoppede nærmere og nærmere til Ben Weatherstaff og forsøgte på enhver måde at tiltrække sig hans opmærksomhed. Til sidst fløj den hen i en lav busk i nærheden, lagde hovedet tilbage og sang en lille sang for ham.

"Du tror nok, du kan bedåre mig på den måde," sagde Ben, idet han anstrengte sig for at holde sig alvorlig. "Du tror nok, du er ganske uimodståelig."

Rødkælken bredte nu sine vinger ud, og – Mary kunne næppe tro sine egne øjne. Den fløj hen til håndtaget af spaden og satte sig der. Ben Weatherstaff stod så stille, som om han knap turde ånde af frygt for, at rødkælken skulle flyve bort igen. Han talte nu til den med en næppe hørlig hvisken.

"Ja, jeg er meget vred," sagde han så blødt, som om det var noget helt andet. "Du ved jo godt, at du har været meget uartig, ikke sandt." Og han stod uden en bevægelse – næsten uden at trække vejret – indtil fuglen atter bredte vingerne ud og fløj bort. Så stod han og så på håndtaget af spaden, som om der havde været trolddom i det, derpå begyndte han at grave igen uden at sige noget i flere minutter. Da han imidlertid smilede af og til, var Mary bange for at tale til ham.

"Har du selv en have?" spurgte hun.

"Nej, jeg er enkemand og bor hos Martin ved leddet."

"Hvis du havde en," sagde Mary, "hvad ville du så plante i den?"

"Kål, kartofler og løg."

"Ja, men hvis det nu skulle være en blomsterhave," vedblev Mary. "Hvad ville du så plante i den?"

"Svibler og blomster, der dufter, men flest roser."

Marys ansigt klarede op.

"Kan du godt lide roser?" sagde hun.

Ben Weatherstaff rev noget ukrudt op og kastede det langt bort, inden han svarede.

"Ja det kan jeg," sagde han. "Det lærte jeg af en ung dame, som jeg var gartner hos. Hun havde en hel mængde på et sted, som hun holdt meget af, og hun elskede dem, som havde det været børn eller rødkælke. Jeg har set hende kysse dem." Han trak et andet stykke ukrudt op og kastede det bort. "Det er nu omtrent ti år siden."

"Hvor er hun nu?" spurgte Mary, meget interesseret.

"I Himlen," svarede han og drev sin spade dybt ned i jorden. "Efter hvad præsten siger."

"Hvad blev der af roserne?" spurgte Mary igen, endnu mere interesseret end før.

"De blev overladt til sig selv." Mary skælvede af spænding.

"Døde de så? Dør roser, når de bliver fuldstændig overladt til sig selv?" spurgte hun videre.

"Jeg holdt af dem – og hun holdt af dem – og jeg holdt af hende," sagde Ben Weatherstaff tankefuldt. "Et par gange om året har jeg set til dem, gødet om dem og gravet om rødderne

på dem. De blev vilde, men de voksede i god jord, så nogle af dem lever vel endnu."

"Når de ikke har nogle blade, og deres grene er grå eller brune og tørre; hvordan kan man så se, om de er levende eller døde?" spurgte Mary.

"Vent til foråret kommer, og til det bliver solskin og regn, og regn og solskin; så vil du nok opdage det."

"Hvorledes – hvordan?" råbte Mary, og glemte at passe på.

"Se efter på grenene og kvistene, om der ikke hist og her er små brune knopper på dem, og når det så bliver varmt, og vi får regn, så læg mærke til dem." Han standsede pludselig og betragtede hendes ivrige ansigt. "Hvor kan det være, at du pludselig interesserer dig så meget for roser?" spurgte han.

Mary mærkede, at hun blev rod i ansigtet. Hun var næsten bange for at svare.

"Jeg – jeg ville lege at – at jeg selv havde en have," stammede hun. "Jeg – der er ikke noget for mig at gøre. Jeg har intet – og ingen."

"Hm," sagde Ben Weatherstaff langsomt, idet han betragtede hende, "det er sandt. Det har du ikke."

Han sagde det på sådan en underlig måde, at Mary tænkte på, at det vist gjorde ham ondt for hende. Hun havde aldrig haft medlidenhed med sig selv; hun havde blot været træt og tvær, fordi hun ikke brød sig om nogen eller noget. Men nu syntes hun, at verden var blevet forandret og blevet smukkere. Hvis ingen opdagede det med den hemmelige have, så kunne hun altid more sig.

Hun blev hos ham ti eller femten minutter endnu og stillede ham så mange spørgsmål, som hun kunne. Han besvarede dem

alle på sin sædvanlige gryntende måde, men han var alligevel ikke rigtig gnaven, og han samlede heller ikke sine redskaber op for at forlade hende. Han sagde noget om roser, just som hun gik bort, og det mindede hende om dem, han havde fortalt, at han havde holdt af.

"Går du og ser til de roser endnu?" spurgte hun.

"Jeg har ikke været der i år. Gigten har gjort mig stiv i benene." Han sagde dette med sin sædvanlige mumlende stemme, og så var det pludselig, som om han blev vred på hende, skønt hun ikke kunne forstå hvorfor.

"Hør nu," sagde han skarpt. "Du skal ikke komme her med så mange spørgsmål. Du er den værste unge til at spørge, jeg nogen sinde har truffet. Gå nu med dig og leg. Jeg har talt nok for i dag."

Og han sagde det så gnavent, at hun vidste, det slet ikke kunne nytte at blive der et øjeblik længere. Hun sjippede langsomt ned ad havegangen, idet hun tænkte på ham og sagde til sig selv, så underligt det end var, at her var et menneske til, som hun kunne lide, til trods for hans særhed. Hun holdt af gamle Ben Weatherstaff. Ja, hun holdt virkelig af ham. Hun havde altid gerne villet have ham til at tale til sig. Hun begyndte desuden at tro, at han vidste besked med alverdens blomster.

Der var en af hække begrænset vej, som gik rundt om den hemmelige have, og som endte ved en låge, der førte ind i en lille skov. Hun tænkte nu, at hun ville sjippe denne gang rundt og se ind i skoven, om der ikke skulle hoppe nogle harer rundt derinde. Det morede hende at sjippe, og da hun kom til lågen, åbnede hun den og gik ind i skoven, fordi hun hørte en sagte fløjtende lyd, og hun ville undersøge, hvad det var.

Det var i sandhed også noget meget mærkværdigt, hun glemte helt at trække vejret, da hun standsede for at betragte det. Der sad en dreng med ryggen mod et træ og spillede på en træfløjte. Han så ud til at være en fornøjelig fyr på omtrent 12 år. Han var meget ren, hans næse vendte lige i vejret, hans kinder var så røde som valmuer, og aldrig havde Mary set et par så runde og så blå øjne i en drengs ansigt. Og på den nederste af grenene, han lænede sig imod, sad der et egern og betragtede ham, og frem fra en busk bagved ham stak en fasan forsigtig hovedet frem, og ganske nær ved ham sad der to harer og snusede med deres bevægelige næsebor – og det syntes virkelig, som om de alle blev draget hen til ham ved at lytte til den sagte fløjten, som han frembragte med sin lille træfløjte.

Der sad en dreng med ryggen mod et træ og spillede på en træfløjte.

Da han så Mary, rakte han hånden ud og talte til hende i en tone, som næsten var mere sagte end hans fløjten.

"Rør dig ikke," sagde han. "Det forskrækker dem."

Mary blev stående ubevægelig. Han holdt op med at spille på fløjten og begyndte at rejse sig fra jorden. Han bevægede sig så langsomt, at det så ud, som om han slet ikke rørte sig, men til sidst stod han op på sine fødder, og egernet hoppede op i træets grene, fasanen trak atter hovedet til sig, og de to harer lod sig falde ned på alle fire, og begyndte at hoppe bort, men det var aldeles ikke, som de var bange.

"Jeg er Dickon," sagde drengen. "Jeg ved, at du er frøken Mary."

Så gik det op for Mary, at hun egentlig hele tiden havde vidst, at han var Dickon. Hvem kunne vel ellers således fortrylle dyrene, således som de indfødte fortryller slangerne i Indien?

Han havde en bred, rød, smilende mund, og smilet bredte sig om hele hans ansigt.

"Jeg rejste mig så langsomt," forklarede han, "fordi hvis man gør en hurtig bevægelse, bliver de forskrækkede. Man må bevæge sig langsomt og tale sagte, når der er vilde dyr i nærheden."

Han talte ikke til hende, som de aldrig havde set hinanden før, men som om de kendte hinanden rigtig godt. Mary kendte ikke rigtig noget til drenge og talte lidt stift til ham, fordi hun generede sig.

"Fik du Marthas brev?" spurgte hun. Han nikkede med sit krøllede, blonde hoved. "Det er derfor, jeg er kommet." Han standsede for at samle noget op, som havde ligget på jorden, mens han fløjtede.

"Jeg har fået haveredskaberne. Der er en lille spade og en rive og en greb. Å! de er udmærkede. Der er også en murske. Og

konen i butikken lagde en pakke med valmuer og en med ridderspor ekstra til, da jeg købte de andre frø."

"Vil du vise mig frøene?" sagde Mary. Hun stod og ønskede, at hun kunne tale ligesom han. Hans tale gik så hurtigt og let. Det lød, som om han kunne lide hende, og som om han ikke var det mindste bange for, at hun ikke skulle kunne lide ham, selv om han kun var en fattig dreng fra heden, i tarvelige klæder og med et gemytligt ansigt og et groft, rustfarvet hoved. Da hun kom nærmere til ham, mærkede hun, at der var en frisk, ren lugt ved ham af lyng og græs og blade, akkurat som om han var lavet af sådan noget. Det syntes hun særdeles godt om, og da hun så ind i hans gemytlige ansigt med de røde kinder og de runde, blå øjne, så glemte hun, at hun havde generet sig.

"Lad os sætte os ned på denne stub og se på dem," sagde hun. De satte sig ned, og han tog en kluntet lille brun papirspakke frem af sin bluselomme. Han løste båndet, og inden i var der en mængde små nydelige pakker med billedet af en blomst på hver.

"Der er en mængde valmuer og resedaer," sagde han. "Reseda lugter sødest af alle de planter, der eksisterer, og de gror, hvor man så vil så dem, og det gør valmuerne også. De der gror og blomstrer, når blot man fløjter ad dem, det er de smukkeste af dem alle sammen." Han standsede og vendte hovedet hurtigt, hans valmuefarvede kinder lysnede op.

"Hvor er den rødkælk, som kalder på os?" sagde han.

Lyden kom fra en tæt kristtornbusk, fuldt af røde bær; og Mary tænkte, at hun vidste, hvem der frembragte den.

"Kalder den virkelig på os?" spurgte hun.

"Ih! ja," svarede han, som om det var den naturligste ting i verden, "den kalder på en, den er gode venner med. Det er akkurat det samme, som om den ville sige: Her er jeg. Se på mig. Jeg vil have en passiar! Der er den inde i busken. Hvis er den?"

"Det er Ben Weatherstaffs," sagde Mary. "Men jeg tror nok, at den kender mig lidt."

"Ja, han kender dig," sagde Dickon med sin sagte stemme igen. "Og han kan godt lide dig. Han har antaget dig som ven. Han vil fortælle mig en hel mængde om dig i løbet af et minut." Han listede sig ganske tæt hen til busken med de langsomme bevægelser, hun havde lagt mærke til for, og derpå frembragte han en lyd omtrent som rødkælkens egen kvidren. Rødkælken lyttede opmærksomt nogle få øjeblikke, og så svarede den fuldstændig, som det var et spørgsmål, den besvarede.

"Åh, han er en af dine venner," hviskede Dickon. "Tror du virkelig," råbte Mary ivrig, hun ønskede sådan, at det var sandt. "Tror du, at den virkelig holder af mig?"

"Ja, hvis den ikke holdt af dig, ville den slet ikke komme i nærheden af dig," svarede Dickon.

"Forstår du alt, hvad den siger," spurgte Mary.

Dickons mund trak op til et smil, som efterhånden bredte sig over hele hans ansigt, og han kløede sig i nakken.

"Det tror jeg næsten, og folk tror det også," sagde han. "Jeg har levet på heden sammen med dem så længe. Jeg har set dem komme ud af ægget, og jeg har set på, at de lærte at flyve, og hørte, når de begyndte at synge, så længe, at jeg næsten syntes, at jeg var en af dem. Undertiden tror jeg, at jeg måske er en fugl eller en ræv eller et egern eller måske en bille, og så ved jeg ikke,

om jeg er det eller ej." Han lo og kom tilbage til træstubben og gav sig til at tale om blomsterfrøene igen, han fortalte, hvorledes de kom til at se ud, og hvordan hun skulle plante dem, og hvor ofte hun skulle vande dem.

"Se her," sagde han og vendte sig om og så på hende. "Disse vil jeg selv plante for dig; hvor er din have?" Mary slog forbavset hænderne sammen. Hun vidste slet ikke, hvad hun skulle sige, så hun forblev tavs et helt minut. Hun havde aldrig tænkt sig dette. Hun blev ilde til mode og mærkede, at hun blev både rød og bleg.

"Du har jo selv fået et lille stykke have, har du ikke?" sagde Dickon. Dickon så, at hun skiftede farve, og da hun stadig intet sagde, blev han forvirret.

"Ville de ikke give dig den?" spurgte han. "Har du ikke fået den endnu?"

Hun knugede sine hænder fastere sammen og vendte sig om mod ham.

"Kan du bevare en hemmelighed, hvis jeg fortæller dig den?" sagde hun langsomt. "Det er en meget stor hemmelighed. Jeg ved ikke, hvad jeg skulle gøre, hvis det blev opdaget. Jeg tror, at jeg så måtte dø!"

Hun sagde den sidste sætning med frygtelig alvor.

Dickon blev endnu mere forlegen end før og gned sig med begge hænder i sit krøllede hår, men så svarede han ligefremt:

"Jeg bevarer altid hemmeligheder. Hvis jeg ikke bevarede de andre drenges hemmeligheder om rævehulen og alt sådan noget, så var der jo ikke noget, der var sikkert på heden. Jo, jeg kan godt holde på en hemmelighed."

Mary ville egentlig ikke have strakt hånden ud og grebet hans ærme, men hun gjorde det.

"Jeg har stjålet en have," sagde hun meget hurtigt. "Det er ikke min. Den tilhører ingen. Der er ingen, der behøver den, og der kommer aldrig nogen i den. Måske er alting allerede død i den, jeg ved det ikke."

Hun begyndte at blive varm og så trodsig, som hun nogen sinde i sit liv havde været.

"Jeg er lige glad, jeg er lige glad! Der er ingen, der har ret til at tage den fra mig, når jeg bryder mig om den, og de ikke gør det. De har ladet den dø og overladt den til sig selv," endte hun heftigt, og hun lagde hænderne for sit ansigt og brast i gråd – stakkels lille frøken Mary.

Dickons morsomme blå øjne blev større og større og rundere og rundere.

"Nå-å!" udbrød han så langsomt og udtryksfuldt, at han derved både udtrykte sin forundring og sin deltagelse.

"Jeg har intet at foretage mig," sagde Mary, "intet tilhører mig. Jeg fandt den selv og gik selv ind i den. Jeg gjorde kun ligesom rødkælken, og der er jo ingen, som vil tage den fra rødkælken."

"Hvor er den?" sagde Dickon med dæmpet stemme.

Frk. Mary rejste sig straks fra træstubben. Hun vidste, at nu var hun trodsig, rebelsk og ligeglad, ligesom hun havde været i Indien, og samtidig var hun hed i hovedet og ked af det.

"Kom med, så skal jeg vise dig den," sagde hun.

Hun førte ham fra stien ind i haven og hen til den gang, hvor vedbenden groede så tykt. Dickon fulgte hende med et underligt, næsten medlidende udtryk i ansigtet. Han havde en

fornemmelse af, at han blev ført hen for at se en mærkværdig fugls rede og derfor måtte liste sig frem. Da hun gik hen til væggen og løftede de nedhængende vedbendranker, studsede han. Der var en dør, og Mary puffede den langsomt op, og de slap igennem den, og Mary standsede og slog ud med hænderne.

"Det er denne," sagde hun. "Det er den hemmelige have, og jeg er det eneste menneske i verden, som ønsker, at den skal blive levende."

Dickon stod og så sig om, rundt og rundt, og rundt igen.

"Åh!" næsten hviskede han, "det er et vidunderligt, dejligt sted! Det er fuldstændig, som om man drømte."

11. Drosselreden

I nogle minutter stod han og så sig om, mens Mary iagttog ham, og så begyndte han at gå ganske forsigtig, næsten mere forsigtig end Mary havde gjort første gang, hun befandt sig indenfor murene. Hans øjne syntes at opfatte alt: de grå træer, de grå ranker, som klatrede fra gren til gren og hang sammenfiltrede ned over murene og mellem græsset samt de grønne fordybninger i murene med stensæderne og de høje blomstervaser.

"Jeg havde aldrig troet, at jeg skulle se dette sted," hviskede han til sidst.

"Kendte du da noget til det?" spurgte Mary.

Hun havde talt temmelig højt, og han gav hende et tegn.

"Vi må tale sagte," sagde han, "ellers kan en eller anden høre os og undre sig over, hvad vi foretager os her."

"Åh! Det glemte jeg," sagde Mary forskrækket og holdt i det samme hænderne for munden. "Vidste du noget om denne have?" spurgte hun så igen.

Dickon nølede.

"Martha fortalte os, at der var én, hvor der aldrig kom nogen," svarede han. "Vi spekulerede på, hvorledes der vel måtte se ud."

Han standsede og betragtede det dejlige grå vildnis rundt om sig, og hans runde øjne strålede af henrykkelse.

"Åh! alle de reder der vil komme her til foråret," sagde han. "Det er jo den sikreste redeplads i hele England. Der kommer jo aldrig nogen her ind, og der er træer og roser og ranker til at bygge i. Det forundrer mig, at alle fuglene på heden ikke bygger

her." Frøken Mary lagde atter sin hånd på hans arm uden at vide det.

"Kommer der nogle roser?" hviskede hun. "Kan du sige noget om det? Jeg var bange for, at de var døde alle sammen."

"Ih, nej! Ikke alle!" svarede han. "Se her!"

Han løb over til det nærmeste træ, et gammelt, gammelt et med gråt mos på barken, men idet han løftede et helt gardin af sammenfiltrede kviste og grene op, tog han en stor kniv frem af sin lomme og åbnede et af dens blade.

"Der er masser af dødt træ, som skal skæres bort, men det har sat nye skud sidste år. Dette her er nyt," og han pegede på et skud, som var brunliggrønt i stedet for tørt og gråt.

"Det der," sagde Mary, "er det der ganske levende – fuldstændig?"

Dickons brede mund fortrak sig til et smil. "Det er lige så levende som du eller jeg."

"Åh, jeg er så glad, fordi det er levende!" hviskede Mary. "Jeg ville ønske, de alle sammen er levende. Lad os gå rundt og tælle, hvor mange der er levende."

Hun var ganske forpustet af ivrighed, og Dickon var lige så ivrig som hun. De gik fra træ til træ og fra busk til busk. Dickon gik med kniven i hånden og viste hende ting, der forekom hende vidunderlige.

"De er blevet vilde," sagde han, "men de stærkeste er trivedes rigtig godt. De sarteste er nu døde, men de andre har groet og groet og vokset og vokset, så det er et rent vidunder. Se her!" og han trak en stor, tyk og tør udseende gren ned. "Man skulle tro, at den var død, men jeg tror det ikke – ned til roden. Jeg vil skære den ned og se, om den kommer."

Han knælede ned og skar med sin kniv den livløst udseende gren af, ikke langt fra jorden.

"Der!" udbrød han jublende. "Det sagde jeg jo. Der er grønt i det træ endnu. Se på det."

Mary lå på sine knæ endnu, mens han talte, og stirrede alt, hvad hun kunne.

"Når det er en lille smule grønt og saftigt, som det der, så er det levende," forklarede han. "Når det er tørt indvendig og brækker let, som det jeg har skåret bort, så er det dødt. Der må være en meget stor rod her, og når alt det tørre træ bliver fjernet, og der bliver gravet og plejet lidt om det, så vil der –" han standsede og løftede sit ansigt op mod det klatrende hang af kviste oven over ham. – "Der vil blive et vældigt flor af roser her til sommer."

De gik fra busk til busk og fra træ til træ. Han var meget stærk og flink til med sin kniv at skære de tørre og døde grene bort og kunne straks se, når der var liv i en hel bunke tørt udseende grene eller ej. Efter en halv times forløb mente Mary også, at hun kunne se det, og hver gang, han skar gennem en tør gren, jublede hun af glæde, når blot hun kunne se den mindste skygge af grønt. Spaden og greben var dem til stor nytte, han viste hende, hvorledes hun skulle bruge greben, mens han gravede om rødderne med spaden og spredte jorden, så luften kunne komme til dem.

Mens de arbejdede ivrigt rundt om en af de største roser, fik han øje på noget, som bragte ham til at bryde ud i forundring.

"Næ-h!" råbte han og pegede på græsset et lille stykke borte. "Hvem har gjort det?"

Det var et af de steder, hvor Mary havde luget rundt om nogle grønne spirer.

"Det har jeg," sagde Mary.

"Så!" udbrød han. "Jeg troede slet ikke, du forstod dig på sådan noget."

"Det gjorde jeg heller ikke," svarede hun, "men de var så små, og græsset var så stort og kraftigt, og det så ud, som om de ikke havde plads til at ånde, og så gjorde jeg plads for dem. Jeg ved ikke engang, hvad det er for nogle."

Dickon gik hen og knælede ned ved den, idet han smilede med sit lyse smil.

"Det havde du ret i," sagde han. "En gartner kunne ikke have gjort det bedre, nu skal de nok komme frem. Det er krokus og vintergækker og hyacinter," og idet han vendte sig hen til en anden plet, "her er pinseliljer. Åh! Hvor her vil blive smukt."

Han løb fra den ene lugede plet til den anden.

"Det er et ordentlig stykke arbejde for sådan en lille en som dig," sagde han, idet han så over på hende.

"Ja, men jeg er blevet tykkere," sagde Mary, "og jeg er blevet stærkere. Jeg plejede altid at blive så træt. Jeg kan så godt lide lugten af jorden, når man vender den."

"Det er godt for dig," sagde han, idet han nikkede gammelklogt med hovedet. "Der er ikke noget, der lugter så godt som god ren jord, med mindre det skulle være lugten af friske blomster, som regnen lige er faldet på. Jeg er tit gået ud på heden i regnvejr, og så har jeg ligget under en busk og lyttet til regndråbernes bløde plask, når de faldt på lyngen, og så har jeg snuset og snuset. Moder siger, at min næsetip er kommet til at bevæge sig ligesom en kanins."

"Bliver du så ikke forkølet?" spurgte Mary, idet hun stirrede forundret på ham, hun havde aldrig set så forunderlig eller så køn en dreng.

"Nej," sagde han smilende. "Jeg har aldrig været forkølet hele mit liv. Det er jeg ikke opdraget ømt nok til. Jeg har strejfet om på heden i al slags vejr ligesom kaninerne. Moder siger, at jeg nu i tolv år har indåndet så meget frisk luft, at jeg aldrig kan blive forkølet. Jeg er ligeså sej som en hvidtjørngren."

Han arbejdede hele tiden, mens han talte, og Mary fulgte ham og hjalp ham med sin greb eller med skovlen.

"Der er en mængde arbejde at udrette her," sagde han pludselig og så sig henrykt om.

"Vil du komme igen og hjælpe mig med at gøre det?" bad Mary. "Jeg tror nok, jeg kan gøre nytte; jeg kan grave og luge og alt, hvad du vil sige, jeg skal gøre. Åh, Dickon, kom!"

"Jeg vil komme hver eneste dag, hvis du ønsker det, enten det er regn eller solskin," svarede han. "Det er den bedste fornøjelse, jeg har haft i mit liv – lukket inde her og bringe liv i en have."

"Hvis du vil komme," sagde Mary, "hvis du vil hjælpe mig at bringe liv i den, så vil jeg – jeg ved slet ikke, hvad jeg vil gøre," sluttede hun hjælpeløs. Hvad kunne hun gøre for en dreng i dette tilfælde?

"Jeg skal sige dig, hvad du skal," sagde Dickon med sit glade smil. "Du skal blive tykkere, og du skal blive så sulten som en ung ræv, og du skal lære at tale til rødkælken, sådan som jeg gør. Ih! hvor vi skal få det morsomt." Han begyndte at vandre rundt og betragte træerne og murene og buskene med et tankefuldt udtryk.

"Jeg tror ikke, jeg vil have det til at ligne en gartnerhave, hvor alt er klippet og studset af, vil du?" sagde han. "Det er smukkere, som det er, hvor det vokser vildt og slynger sig ind i hinanden."

"Uh! lad os dog ikke lave den ordentlig," sagde Mary angst. "Det ville jo slet ikke ligne en hemmelig have, hvis den bliver ordentlig."

Dickon stod og gned sit rustrøde hoved med et forvirret udtryk. "At det er en hemmelig have, det er sikkert nok," sagde han, "men det ser dog ud, som om der har været andre end rødkælken her inde, efter at haven blev lukket for ti år siden."

"Men døren blev jo låset og nøglen begravet," sagde Mary. "Der kunne jo ikke komme nogen herind."

"Det er sandt," svarede han. "Det er et underligt sted. Det ser ud, som om der hist og her er skåret grene af, og det er senere end for 10 år siden."

"Ja, men hvem kan have gjort det?" sagde Mary.

Han stod og undersøgte en gren på en højstammet rose og rystede på hovedet. "Hm! Hvem kan have gjort det," mumlede han. "Når døren var lukket og nøglen begravet."

Frøken Mary følte, at hvor længe hun end kom til at leve, ville hun aldrig glemme denne første morgen, hvor hendes have begyndte at vokse. I virkeligheden begyndte den jo først at vokse for hende den morgen, da Dickon begyndte at gøre plads til blomsterfrøet, og hun huskede nu, hvad Basil havde sunget, når han ville drille hende.

"Er der nogle blomster, der ligner klokken?" spurgte hun.

"Liljekonvaller f.eks.," svarede han, idet han gravede videre med skovlen, "og klokkeblomster og mange andre."

"Lad os plante nogle af dem," sagde Mary.

"Her er allerede liljekonvaller, jeg så dem før. De gror alt for tæt, men så tynder vi dem ud, der er en vældig masse af dem. De andre vil først gro 2 år efter at man har sået dem, før de blomstrer, men jeg kan tage nogle planter med fra vor egen have. Hvorfor vil du gerne have dem?"

Så fortalte Mary ham om Basil og hans brødre og søstre ovre i Indien, om hvordan hun havde hadet dem, når de kaldte hende 'Frøken Mary Gnaven'.

"De plejede at danse rundt om mig og synge:

Frøken Mary Vigtigpind
hvordan gror din have,
med sølvklokker og pølseskind
og mariehøns på stave.

Jeg kom netop i tanker om det, og så tænkte jeg, om der ikke var nogle blomster, der ligner sølvklokker."

Hun rynkede panden lidt og stødte skovlen vredt i jorden. "Jeg var ikke så vigtig, som de var."

Men Dickon lo. "Åh!" sagde han, idet han vendte den sorte fede jord, og Mary så, at han indåndede duften af den. "Der er vist ingen fare for at blive tvær og hovmodig, hvor der er blomster som her, og hvor der er så mange buske og træer, hvor fuglene kan komme og bygge deres reder og fløjte og synge, er der vel?"

Mary knælede ned ved siden af ham, mens hun holdt frøene, hun så på ham, og hendes pande glattedes.

"Dickon," sagde hun. "Du er akkurat, som Martha sagde, du var. Jeg kan godt lide dig, og du er den femte. Jeg havde aldrig troet, at jeg skulle komme til at holde af fem mennesker."

Dickon satte sig på hug, ligesom Martha gjorde, når hun pudsede kaminristen. Han så morsom og indtagende ud, syntes Mary, med sine runde blå øjne og sin raske opstoppernæse.

"Er der kun fem mennesker, du kan lide?" sagde han "hvem er de andre fire?"

"Din moder og Martha," Mary talte dem på fingrene, "og rødkælken og Ben Weatherstaff."

Dickon lo, så han var nødt til at dæmpe lyden ved at holde sig for munden.

"Jeg ved, du synes, jeg er en underlig dreng," sagde han, "men jeg synes, at du er det mærkværdigste lille pigebarn, jeg nogen sinde har set."

Så gjorde Mary noget mærkværdigt. Hun lænede sig frem og stillede ham et spørgsmål, som hun aldrig havde drømt, at hun ville stille noget menneske. Og hun prøvede på at gøre det i yorkshiremålet, fordi det var hans sprog, og i Indien bliver de indfødte altid glade, når man taler deres sprog til dem.

"Kan du lide mig?" sagde hun.

"Ja!" svarede han hjerteligt. "Det kan jeg. Jeg holder meget af dig, og det tror jeg også, rødkælken gør."

"Så er der to," sagde Mary. "Så er der to, som kan lide mig."

Og så begyndte de at arbejde igen, endnu mere glade og ivrige end før. Mary var forbavset og ked af det, da den store middagsklokke kaldte hende hjem. "Nu må jeg gå," sagde hun surmulende. "Og så må du vel også gå, ikke sandt?"

Dickon smilede.

"Min middagsmad er let at føre med," sagde han. "Moder lader mig altid tage noget med i lommen."

Han samlede sin trøje op fra græsset, og frem af en af dens lommer tog han en pakke, bundet ind i et rent blåt og hvidt lommetørklæde. Det indeholdt to stykker brød, med et eller andet imellem.

"Som regel er der ikke andet end brød," sagde han, "men i dag har jeg fået et dejligt stort stykke fed skinke med."

Mary syntes, det var en mærkværdig middagsmad, men han lod til at være glad for den.

"Gå så op og spis," sagde han. "Jeg bliver nok først færdig, og så vil jeg arbejde lidt mere her, inden jeg går hjem."

Han satte sig ned med ryggen mod et træ. "Nu vil jeg kalde på rødkælken og give den min flæskesvær til at hakke i, den holder så meget af sådan en lille smule fedt."

Mary kunne næsten ikke forlade ham. Pludselig syntes hun, at han måtte være en slags skovånd, som ville være forsvundet, når hun kom ned i haven igen. Han syntes hende for god til at kunne være virkelig. Hun gik langsomt hen imod døren i muren, så standsede hun og kom tilbage.

"Hvad der end sker, du – du fortæller intet?" sagde hun.

Hans røde kinder var udstoppet med den første større bid af brød og skinke, men dog lykkedes det ham at få et smil frem. "Hvis du var en drossel, og du viste mig, hvor din rede var, tror du så, jeg ville fortælle det til nogen? Det ville jeg ikke," sagde han. "Du kan være lige så sikker som en drossel."

Og nu vidste hun, at hun var det.

12. Må jeg få et lille stykke jord?

Mary løb så hurtigt, at hun næsten havde tabt vejret, da hun nåede sit værelse. Hendes hår var pjusket, og hendes kinder blussede. Hendes mad stod og ventede på bordet, og Martha stod og ventede på hende.

"Du kommer noget sent," sagde hun. "Hvor har du været henne?"

"Jeg har set Dickon!" sagde Mary. "Jeg har set Dickon!"

"Jeg vidste, han ville komme," sagde Martha stolt. "Hvorledes synes du så om ham?"

"Jeg synes – Åh, jeg synes, han er dejlig," udbrød Mary fornøjet.

Martha syntes ikke overrasket, men glad alligevel.

"Ja," sagde hun, "han er den dejligste dreng, der nogen sinde har eksisteret, men vi har aldrig fundet, at han var køn, hans næse vender for meget i vejret."

"Ja, men jeg kan netop lide, at den vender i vejret," sagde Mary.

"Og hans øjne er så runde," sagde Martha, "men kønne er de da, synes jeg."

"Jeg kan godt lide, at de er runde," sagde Mary. "Og de er akkurat samme farve som himlen over heden."

Martha strålede af tilfredshed. "Moder siger, at de har fået den kulør af, at han altid ser op efter fuglene og skyerne. Men han har da en stor mund, har han ikke?"

"Jeg elsker hans store mund," sagde Mary smilende. "Jeg ville ønske, at min var lige sådan."

Martha klukkede fornøjet.

"Det ville se morsomt ud i dit lille ansigt," sagde hun. "Men jeg vidste, det ville gå sådan, når du så ham. Hvorledes synes du om blomsterfrøene og haveredskaberne?"

"Hvorfra vidste du, at han bragte dem?" spurgte Mary.

"Ih! Jeg kunne da aldrig tro, at han ikke ville bringe dem, han ville have hentet dem, om det så havde været i Yorkshire. Han er sådan en pålidelig dreng."

Mary begyndte at blive bange for, at hun skulle spørge nærmere ud, men det gjorde hun ikke. Hun var meget interesseret i frøene og redskaberne, og der var kun et øjeblik, da Mary blev bange; det var, da hun spurgte, hvor blomsterne skulle plantes.

"Hvem har du spurgt om det?" spurgte hun.

"Jeg har ikke spurgt nogen om det endnu," sagde Mary forskrækket.

"Godt, jeg ville ikke spørge overgartneren om det, han, hr. Roach, er så stor på det."

"Jeg har aldrig set ham," sagde Mary. "Jeg har kun set undergartneren og Ben Weatherstaff."

"Hvis jeg var dig, ville jeg spørge Ben Weatherstaff," anviste Martha. "Han er ikke halvt så slem, som han ser ud til, skønt han er så gnaven. Hr. Craven lader ham gøre, hvad han har lyst til, fordi han var her, da fru Craven levede, og han plejede at få hende til at le. Hun kunne godt lide ham. Måske kan han finde dig et lille hjørne, som du kan have for dig selv."

"Hvis det nu lå afsides, og ingen behøvede det, så kunne ingen da forbyde mig at have det, vel?" spurgte Mary ængstelig.

"Det tror jeg heller ikke," sagde Martha. "Du ville jo ikke gøre nogen fortræd der."

Mary spiste sin middagsmad så hurtigt hun kunne, og ville så løbe ind på sit værelse for at tage sin hat på igen, men Martha standsede hende.

"Jeg har noget at fortælle dig," sagde hun. "Men jeg syntes, jeg ville lade dig spise først. Hr. Craven er kommet hjem i morges, og jeg tænker, at han gerne vil se dig."

"Åh!" sagde hun. "Hvorfor? Hvorfor? Han ønskede ikke at se mig, da jeg kom. Jeg hørte Pitcher sige, at han ikke ønskede det."

"Ja," sagde Martha, "fru Medlock siger, at det er moders skyld, hun spadserede til landsbyen, og der mødte hun ham. Hun har aldrig talt med ham før, men fru Craven har været to eller tre gange ude i vor hytte. Han havde glemt det, men det havde moder ikke, og hun havde mod nok til at standse ham. Jeg ved ikke, hvad hun har sagt til ham, men hun har sagt noget, der har givet ham den idé, at han vil se dig, inden han i morgen rejser igen."

"Åh!" råbte Mary, "rejser han igen i morgen? Det er jeg glad for."

"Han rejser bort for lang tid. Han kommer vist hverken hjem til efteråret eller vinteren. Han rejser til udlandet, det gør han altid."

"Åh! Jeg er så glad – så glad!" sagde Mary taknemmelig.

Hvis han først kom tilbage om vinteren, eller selv om det blev til efteråret, ville der blive tid til at se den hemmelige have leve op. Hvis han så fandt den, og atter tog den fra hende, så havde hun dog haft den så længe.

"Hvornår tror du, han ønsker at se –"

Hun fuldførte ikke sætningen, for døren gik op, og fru Medlock trådte ind. Hun havde kappe på og sin bedste sorte kjole, og hendes sjal var fastgjort med en stor broche, hvorpå der var et portræt af en mand. Det var et farvet fotografi af hr. Medlock, som var død for mange år siden, og som hun altid bar, når hun var pyntet. Hun så nervøs og ophidset ud.

"Dit hår er i uorden," sagde hun hurtigt. "Gå ind og børst det. Martha, hjælp hende i hendes bedste tøj. Hr. Craven har givet mig ordre til at bringe hende ind i hans studerekammer."

Al farven forlod Marys kinder. Hendes hjerte begyndte at banke, og hun følte pludselig, at hun atter blev et stift, ubehageligt og tavst barn igen. Hun svarede ikke engang fru Medlock, men vendte sig om og gik ind i sit soveværelse fulgt af Martha. Hun sagde intet, mens hun blev klædt om, og hendes hår blev børstet, og da hun var færdig, fulgte hun i tavshed fru Medlock ned ad korridoren. Hvad var der for hende at sige? Hun var nødt til at gå med og se hr. Craven, og han ville nok ikke synes om hende, og hun ville ikke synes om ham. Hun vidste, hvad han ville tænke om hende.

Hun blev ført til en del af huset, hvor hun ikke før havde været. Til sidst bankede fru Medlock på en dør, og da nogen sagde: "Kom ind," gik de ind i værelset sammen.

Der sad en mand i en armstol foran ilden, og fru Medlock talte til ham.

"Her er frk. Mary, hr. Craven," sagde hun.

"De kan gå og lade hende blive her. Jeg skal ringe efter Dem, når jeg ønsker, De skal føre hende bort," sagde hr. Craven.

Da hun gik ud og lukkede døren, kunne Mary kun blive stående og vente og knuge sine små hænder mod hinanden. Hun kunne se, at manden i armstolen ikke egentlig var pukkelrygget, men han havde meget høje, noget krogede skuldre, og han havde sort hår, der var stærkt isprængt med hvidt. Han drejede hovedet og talte til hende over skulderen.

"Kom her hen," sagde han.

Mary gik hen til ham.

Han var ikke grim. Hans ansigt ville have været smukt, hvis det ikke havde været så furet. Han så ud, som om synet af hende plagede og irriterede ham, og som om han ikke vidste, hvad i alverden han skulle gøre med hende.

"Har du det godt?" spurgte han.

"Ja," svarede Mary.

"Sørger de godt for dig?"

"Ja."

Han gned irriteret sin pande, mens han betragtede hende.

"Du er meget mager," sagde han.

"Jeg bliver federe," sagde Mary på sin mest utilnærmelige måde.

Hvor han dog havde et ulykkeligt udtryk i ansigtet. Hans sorte øjne syntes næppe at se hende, det var, som om de slet ingenting så, og han kunne næppe holde sine tanker ved hende.

"Jeg glemte dig," sagde han. "Hvorledes kunne jeg huske dig? Jeg havde i sinde at sende dig en lærerinde eller en sygeplejerske eller noget i den retning, men jeg glemte dig."

"Undskyld," begyndte Mary. "Undskyld –" og så var der en klump i hendes hals, der standsede hende.

"Hvad var det, du ville sige?" spurgte han.

"Jeg er – jeg er for stor til en barnepige," sagde Mary. "Og undskyld – undskyld, men må jeg ikke være fri for at få en lærerinde endnu."

Han gned atter sin pande, og stirrede på hende.

"Det var det, den Sowerby-kone sagde," mumlede han tankefuldt for sig selv.

Så tog Mary en rask beslutning.

"Er hun – er hun Marthas mor?" stammede hun.

"Ja, det tror jeg nok," svarede han.

"Hun forstår sig på børn," sagde Mary. "Hun har tolv. Hun kender dem."

Han tog sig sammen.

"Hvad plejer du at foretage dig?"

"Jeg plejer at lege ude i det fri," svarede Mary, og håbede, at hendes stemme ikke skælvede. "Jeg kunne ikke lide det i Indien. Men her gør det mig sulten, og jeg er blevet federe."

"Fru Sowerby sagde, du ville have godt af det. Måske har hun ret," sagde han. "Hun mente, det var bedre du blev noget stærkere, før du fik en lærerinde."

Han betragtede hende nøjere.

"Jeg føler mig stærkere, når jeg løber og leger i vinden, som kommer fra heden," forklarede Mary.

"Hvor leger du?" spurgte han så.

"Hvor som helst," gispede Mary. "Marthas moder har sendt mig et sjippetov. Jeg sjipper og løber – og jeg ser efter, om spirerne begynder at kigge op af jorden. Jeg gør ikke nogen fortræd."

"Du skal ikke være bange," sagde han i en lidt irriteret tone. "Et barn som du kan jo ikke gøre nogen skade. Du må gøre,

hvad du har lyst til."

Mary tog sig op til halsen, som om hun var bange for, at han skulle se den klump, som hun syntes, hun kunne mærke derinde. Hun gik et skridt nærmere til ham og sagde skælvende:

"Må jeg?"

Hendes forskrækkede lille ansigt syntes at irritere ham endnu mere.

"Du må ikke se så forskrækket ud," sagde han. "Det må du virkelig ikke. Jeg er din formynder, skønt jeg ikke egner mig til at have med børn at gøre. Jeg kan ikke selv passe på dig, det er jeg for syg og nervøs og fraværende til; men jeg ønsker, at du skal være glad og have det godt. Jeg forstår mig som sagt ikke på børn, men fru Medlock skal sørge for, at du har alt, hvad du behøver. Jeg har sendt bud efter dig i dag, fordi fru Sowerby sagde, at jeg burde se dig. Hendes datter har fortalt hende om dig. Hun mener, at du skal have frisk luft og lov til at løbe rundt, som du vil."

"Hun ved alt, hvad børn behøver," sagde Mary halvt ved sig selv.

"Det tror jeg også," sagde hr. Craven. "Jeg var så forbavset over, at hun standsede mig, men hun sagde – fru Craven havde været god mod hende." Det var ham åbenbart svært at udtale sin afdøde hustrus navn. "Hun er en klog kone, og nu da jeg har set dig, tror jeg også, hun har ret, leg så meget, du har lyst til. Her er plads nok, og du har lov til at gå hvorhen du har lyst. Er der noget, du ønsker dig?" spurgte han pludselig, som om en tanke slog ned i ham. "Vil du have legetøj, bøger eller dukker?"

"Må jeg?" stammede Mary, "må jeg få et lille stykke jord?"

I sin ivrighed havde hun ikke tænkt over, hvor underligt hendes ord måtte lyde, og at det egentlig ikke var det, hun havde ment. Hr. Craven så forbavset op.

"Jord!" gentog han. "Hvad mener du?"

"Til at så frø i – for at få blomster til at vokse – for at se dem blive levende," stammede Mary.

Han stirrede et øjeblik på hende og fo'r så med hånden hen over sine øjne. "Holder du så meget af blomster?" sagde han langsomt.

"Jeg kendte ikke noget til dem i Indien," sagde Mary. "Jeg var altid, syg og træt, og der var for varmt. Jeg lavede sommetider små bede i sandet og stak blomster i dem. Men her er det helt anderledes."

Hr. Craven rejste sig og gik langsomt frem og tilbage i værelset.

"Et lille stykke jord," sagde han til sig selv, og Mary tænkte, at hun på en eller anden måde måtte have mindet ham om noget. Da han standsede og talte til hende, var der et blidt og venligt udtryk i hans sorte øjne.

"Du kan få så meget jord, du vil have," sagde han. "Du minder mig om en, som elskede jorden, og det, der voksede i den. Hvis du ser et stykke jord, du synes om," sagde han med et lille smil, "så tag det, mit barn, og bring liv i det."

"Må jeg tage det hvor som helst – hvis det ikke bliver benyttet?"

"Hvor som helst," svarede han. "Så! Nu må du gå, jeg er træt." Han ringede på klokken for at kalde på fru Medlock. "Farvel. Jeg bliver borte hele sommeren."

Fru Medlock kom så hurtigt, at Mary tænkte, hun måtte have ventet i korridoren.

"Fru Medlock," sagde hr. Craven til hende, "nu har jeg set barnet, og forstår, hvad fru Sowerby mener. Hun må samle nogle flere kræfter, inden vi begynder at undervise hende. Giv hende god kraftig mad. Lad hende løbe rundt i haven, som hun vil, og se ikke for meget efter hende. Hun trænger til frihed og frisk luft. Fru Sowerby vil komme og se til hende nu og da, og hun må også gerne komme ud og besøge hende i hytten."

Fru Medlock smilede tilfreds. Hun var glad ved at høre, at hun ikke behøvede at se så meget efter Mary. Hun havde altid fundet det besværligt og havde i virkeligheden set så lidt efter hende, som hun havde turdet. Derfor var hun Marthas moder taknemmelig.

"Tak," sagde hun. "Susan Sowerby og jeg har gået i skole sammen, og hun er så fornuftig og godhjertet en kone, som man kan træffe i hele omegnen. Jeg har aldrig haft nogen børn selv, men hun har tolv, og der har aldrig været raskere eller bedre børn end hendes. Jeg ville selv have spurgt fru Sowerby til råds om mine, hvis jeg havde nogen, hun har et heldigt greb på det, hvis De forstår, hvad jeg mener."

"Jeg forstår Dem," svarede hr. Craven. "Følg så frk. Mary ned og send Pitcher op til mig."

Da fru Medlock forlod hende for enden af hendes egen korridor, fløj hun ind på sit værelse. Her fandt hun Martha ventende. Martha havde, så snart hun havde bragt Marys middagsservice ned, skyndt sig derop igen.

"Jeg må få en have!" råbte Mary. "Jeg må få den, hvor jeg vil! Jeg skal ikke have nogen lærerinde foreløbig! Din mor kommer

og ser til mig, og jeg må besøge jeres hytte. Han siger, at en lille pige som jeg kan ikke gøre nogen skade, og jeg må gøre, hvad jeg har lyst til – hvor som helst!"

"Næh!" sagde Martha glad, "det var smukt af ham, synes du ikke?"

"Martha," sagde Mary alvorligt, "han er virkelig en smuk mand, hans ansigt er blot så medtaget, og hans pande er så furet."

Hun løb ned i haven, så hurtigt hun kunne. Hun havde været borte meget længere, end hun havde tænkt, og hun vidste, at Dickon måtte begynde tidligt på sin fem mils spadseretur. Da hun smuttede ind gennem døren under vedbenden, så hun, at han ikke arbejdede, hvor hun havde forladt ham. Haveredskaberne var lagt sammen under et træ, hun løb hen til dem, så over alt, men der var ingen Dickon at opdage. Han var gået, og den hemmelige have var forladt – undtagen af rødkælken, som sad i et rosentræ og iagttog hende. "Han er gået," sagde hun bedrøvet. "Åh! Gid han – gid han var – gid han var en skovfe."

Hun opdagede noget hvidt, som var gjort fast til et rosentræ. Det var et stykke papir – det var et stykke af det brev, hun havde skrevet for Martha til Dickon. Det var fæstet til busken med en lang torn, og hun vidste straks, at Dickon havde anbragt det der. Der var nogle store klodsede bogstaver og noget af en tegning på det.

Først kunne hun ikke forstå, hvad det betød, men så så hun, at det skulle være en fugl, der sad i en fuglerede, og neden under stod der med bogstaver: "Jeg kommer igen."

13. Jeg er Colin

Mary tog tegningen med, da hun gik op for at spise til aften, og viste den til Martha.

"Næ –" sagde Martha stolt. "Jeg har aldrig vidst, at Dickon var så dygtig. Det er jo en drossel på sin rede, hvor det dog er naturligt."

Så vidste Mary, at Dickon havde ment med tegningen, at han nok skulle bevare hendes hemmelighed. Hendes have var reden, og hun selv var droslen. Åh! Hvor hun dog syntes godt om den undselige, simple dreng!

Hun håbede, at han ville komme igen allerede den næste dag, og da hun faldt i søvn, glædede hun sig til morgenen.

Man kan imidlertid aldrig vide, hvad vejret har i sinde i Yorkshire, især om foråret. Hun vågnede om natten ved, at tunge regndråber slog mod hendes vindue. Det øsede ned i strømme, og vinden fo'r tudende gennem alle furer og sprækker i det gamle hus. Mary satte sig op i sengen og følte sig bedrøvet og vred.

"Regnen er endnu mere lunefuld end jeg nogen sinde har været," sagde hun. "Den kommer, fordi den ved, at jeg ikke vil have det."

Hun lagde sig ned og begravede ansigtet i puderne. Hun græd ikke, men hun lå og var rasende på de tunge regndråber, hun hadede vinden og dens piben. Hun kunne ikke falde i søvn igen. Den sørgelige lyd holdt hende vågen, fordi hun selv var sørgmodig. Hvis hun havde været glad, havde den sikkert lullet

hende i søvn. Hvor det dog blæste, og hvor de store regndråber dog strømmede ned og slog imod ruderne!

"Det lyder, som om der gik et menneske ude på heden og græd," sagde hun.

Hun havde ligget vågen og vendt sig fra den ene side til den anden omtrent en time, da der pludselig var noget, som fik hende til at rejse sig op, vende sig om mod døren og lytte. Hun lyttede og lyttede.

"Det er ikke vinden," sagde hun med en sagte hvisken. "Det er helt anderledes. Det er den klagen, jeg har hørt før."

Døren til hendes værelse stod på klem, og lyden kom ned fra korridoren, det var en fjern lyd, som et barns ophidsede gråd. Hun lyttede nogle få minutter, og hvert minut blev hun mere og mere sikker på det. Hun følte, at hun måtte finde ud af, hvad det var. Det syntes hende endnu mærkeligere end den hemmelige have og den begravede nøgle. Måske gav hendes oprørte sindsstemning hende mere mod. Hun stak fødderne ud af sengen og stod på gulvet.

"Jeg går ud og undersøger, hvad det er," sagde hun. "De sover alle sammen nu, og jeg bryder mig ikke om fru Medlock. – Det gør jeg ikke!"

Der stod en lysestage ved siden af hendes seng, den tog hun og gik forsigtig ud af værelset. Korridoren var lang og mørk, men hun var for ophidset til at lægge mærke til det. Hun tænkte nok, hun kunne finde vejen til den korte korridor med den dør, hvorfra fru Medlock var kommet, sidste gang hun gik der på egen hånd. Lyden kom netop derfra. Så gik hun videre med sit lys, stadig følende sig for, hendes hjerte bankede så stærkt, at hun syntes, hun kunne høre det. Den fjerne lyd vedblev, og hun

gik efter den. Undertiden standsede den et øjeblik, og så begyndte den igen. Mon dette var det rigtige sted til at dreje af? Hun standsede og betænkte sig. Jo det var. Ned ad denne gang og så lidt til venstre op ad to brede trin, og så til højre igen. Jo, der var døren.

Hun puffede den forsigtigt op og lukkede den så forsigtigt efter sig igen, nu stod hun i korridoren og kunne høre lyden ganske tydeligt, skønt den ikke var stærk. Det var på den anden side af væggen, og få skridt derfra var der en dør. Hun kunne se skinnet af et lys komme frem under døren, den, der græd, måtte være inde i det værelse, og det måtte være et barn.

Hun åbnede døren og gik ind. Nu stod hun i værelset.

Det var et stort værelse med smukke, gamle møbler. I kaminen brændte en svag ild, og en natlampe brændte ved siden af en stor seng, og i sengen lå en dreng og græd.

Mary stod og spekulerede på, om det var virkeligt, eller om hun var faldet i søvn igen uden at vide det og nu drømte det hele.

Drengens ansigt var skarpt og smukt og var af samme farve som elfenben, og øjnene syntes alt for store til det. Hans hår var stort og faldt i tunge lokker ned over hans pande og fik derved hans ansigt til at synes mindre og mere magert, end det var. Han så ud som en dreng, der har været syg; men det var snarere, som om han græd, fordi han var træt og ked af det, end fordi han følte nogen smerte.

Mary stod ved døren med sit lys i hånden uden at trække vejret. Så gik hun tværs gennem værelset, og da hun kom nærmere, tiltrak hendes lys sig hans opmærksomhed. Han

vendte hovedet og stirrede på hende, og hans store øjne åbnedes så meget, at de syntes hende umådelige.

"Hvem er du?" sagde han til sidst i en halvt forskrækket hvisken. "Er du et spøgelse?"

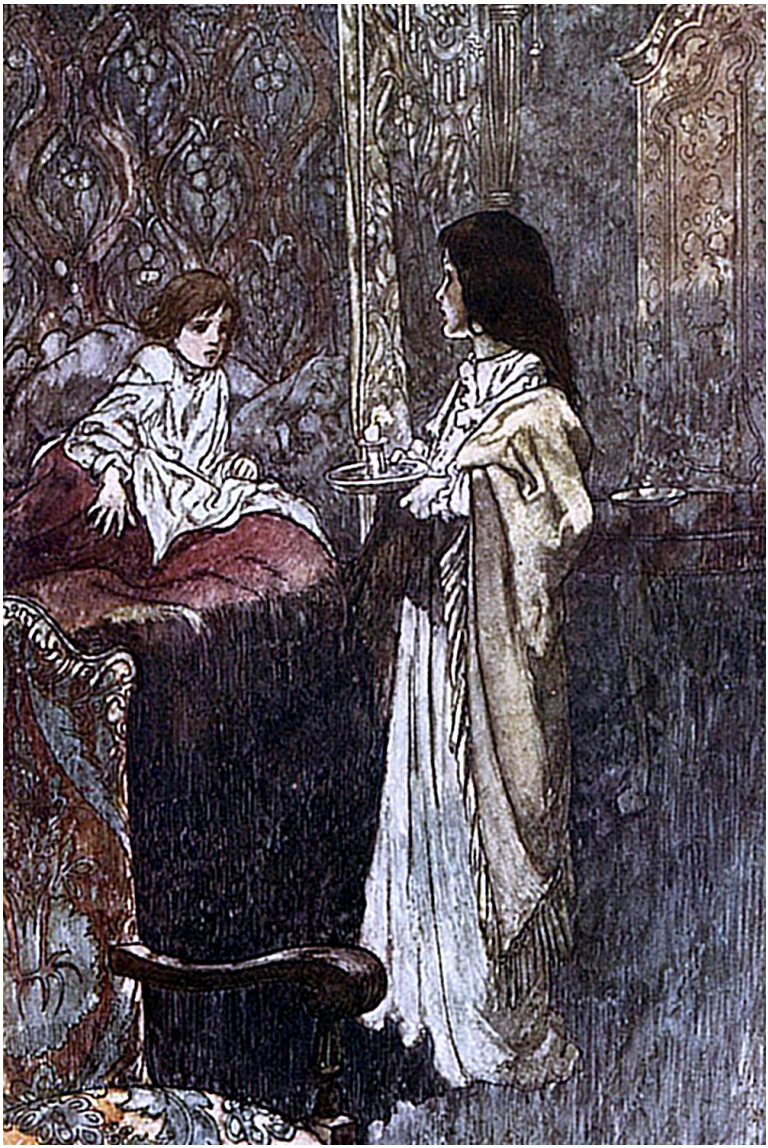

"Hvem er du," spurgte han. "Er du et spøgelse?"

"Nej, jeg er ikke," svarede Mary, og hendes egen hvisken lød også forskrækket. "Er du?"

Han stirrede og stirrede. Mary kunne ikke lade være at lægge mærke til, hvilke mærkelige øjne han havde. De var grå som agat og så ud, som om de var alt for store for hans ansigt, fordi der var store sorte ringe om dem.

"Nej," svarede han efter at have ventet et øjeblik. "Jeg er Colin."

"Hvem er Colin?" stammede hun.

"Jeg er Colin Craven. Hvem er du?"

"Jeg er Mary Lennox. Hr. Craven er min onkel."

"Han er min fader," sagde drengen.

"Din fader?" gentog Mary. "Der er aldrig nogen, der har fortalt mig, at han havde en søn! Hvorfor har de ikke det?"

"Kom her hen," sagde han, mens han stadig holdt sine underlige øjne fæstet på hende med et ængsteligt udtryk.

Hun gik helt hen til sengen, og han rakte hånden ud og rørte ved hende.

"Du er jo virkelig, er du ikke?" sagde han. "Jeg har så ofte sådanne virkelige drømme. Du er måske en af dem?"

Mary havde, inden hun forlod sit værelse, taget et tykt uldent sjal på. Hun tog nu et stykke af det og lagde det mellem hans fingre.

"Mærk engang, hvor det er tykt og varmt," sagde hun. "Jeg vil gerne knibe dig lidt, hvis du vil have det, for at du kan mærke, hvor virkelig jeg er. For et øjeblik siden troede jeg også, at du var en drøm."

"Hvor kom du fra?" spurgte han.

"Fra mit værelse. Vinden hylede, så jeg ikke kunne sove, så hørte jeg nogen græde og ville vide, hvem det var. Hvad græd du for?"

"Fordi jeg heller ikke kunne falde i søvn, og fordi mit hoved gjorde ondt. Sig mig dit navn igen."

"Mary Lennox. Er der ingen, der har fortalt dig, at jeg er kommet til at bo her?"

"Nej," svarede han. "De tør ikke."

"Hvorfor ikke?" spurgte Mary.

"For at jeg ikke skulle være bange for, at du ville se mig. Jeg vil ikke have, at folk skal se mig og tale om mig."

"Hvorfor ikke?" spurgte Mary igen, endnu mere nysgerrig end før.

"Fordi jeg altid er syg og altid må ligge ned. Min far vil heller ikke have, at folk taler om mig. Tjenestefolkene må ikke tale om mig. Hvis jeg lever, bliver jeg en pukkelryg; men jeg lever ikke. Min fader kan ikke tåle at tænke på, at jeg skulle blive som han."

"Hvor det dog er et underligt hus, dette her!" sagde Mary. "Hvor det dog er et underligt hus. Alt er hemmeligt. Værelser er lukket af, og haven er lukket af, og – og du! Er du lukket inde?"

"Nej. Jeg bliver i dette værelse, fordi jeg ikke ønsker at komme ud, det trætter mig så meget."

"Kommer din fader og ser til dig?" vedblev Mary.

"Undertiden. I reglen når jeg sover. Han kan ikke lide at se mig."

"Hvorfor ikke?" Mary kunne ikke lade være at spørge.

Der gled en skygge af vrede over drengens ansigt.

"Min moder døde, da jeg blev født, og det irriterer ham at se mig. Folk siger, at han altid har hadet mig."

"Han hader haven, fordi hun døde," sagde Mary halvt til sig selv.

"Hvilken have?" spurgte drengen.

"Åh! netop – netop en have, som hun holdt af," stammede Mary. "Har du altid været her?"

"Næsten altid. Sommetider har jeg været ved kysten, men jeg ville ikke være der, for folk stirrer på mig. Jeg plejede at have en jerntingest på ryggen for at holde den lige, men der kom en stor læge fra London for at se mig, og han sagde, at den var ingen nytte til. Han sagde, de skulle tage den af og holde mig ude i frisk luft. Jeg hader frisk luft, og jeg kan ikke fordrage at komme ud."

"Det kunne jeg heller ikke, i begyndelsen jeg var her," sagde Mary. "Hvorfor stirrer du sådan på mig?"

"Fordi drømmen er så virkelig," svarede han næsten grædefærdig. "Sommetider, når jeg åbner mine øjne, tror jeg ikke, at jeg er vågen."

"Vi er vågne begge to," sagde Mary. Hun så sig om i værelset med dets høje loft og dunkle hjørner og det dæmpede skin fra ilden. "Det ser ud, som om det er en drøm, og det er midt om natten, og alle i huset sover – alle undtagen vi. Vi er lysvågne."

"Jeg vil ikke håbe, det er en drøm," sagde drengen urolig.

Mary kom pludselig i tanker om noget.

"Når du ikke vil have, at folk skal se dig," begyndte hun. "Vil du så ikke have, at jeg skal gå bort?"

Han holdt stadigt i hjørnet af sjalet og gav nu et lille ryk i det.

"Nej," sagde han. "Hvis du gik, ville jeg være sikker på, at det var en drøm. Hvis du er virkelig, så sæt dig på den store skammel og tal, jeg vil gerne høre noget om dig."

Mary satte lyset fra sig på bordet ved sengen og satte sig på den anviste skammel. Hun havde slet ikke lyst til at gå. Hun

ville gerne blive i det mystiske afsides værelse og tale med den mystiske dreng.

"Hvad vil du have, jeg skal fortælle dig?" sagde hun.

Han ville vide, hvor længe hun havde været i Misselthwaite; han ville vide, hvilken korridor hendes værelse lå i; hvor hun havde boet, før hun kom til Yorkshire, og om hun kunne lide heden, det kunne han ikke.

Hun besvarede alle disse spørgsmål og mange flere, og han lagde sig tilbage i puderne og lyttede. Han fik hende til at fortælle en hel mængde om Indien og om hendes rejse over havet. Hun opdagede, at han på grund af, at han var syg, ikke havde lært, hvad andre børn havde lært. En af hans lærerinder havde lært ham at læse, da han var ganske lille, og nu lå han næsten altid og læste eller så billeder i store, smukke bøger.

Skønt hans fader næppe så ham, når han var vågen, gav han ham dog en mængde vidunderlige ting til at more sig med. Men det lod ikke til, at han nogen sinde havde moret sig. Han kunne få alt, hvad han bad om, og han behøvede ikke at foretage sig noget, han ikke havde lyst til.

"De er nødt til at gøre alt, hvad jeg vil have," sagde han ligegyldig. "Jeg bliver syg, når jeg bliver vred. Der er ingen, der tror, at jeg lever, til jeg bliver voksen."

Han sagde det, som om han i den grad havde vænnet sig til den tanke, at den slet ikke generede ham. Han syntes at holde af lyden af Marys stemme, og når hun talte, lyttede han til på en døsig interesseret måde. Én eller to gange tænkte hun på, om han ikke gradvis var faldet hen i en døs. Men til sidst stillede han hende et spørgsmål, der bragte hende på andre tanker.

"Hvor gammel er du?" spurgte han.

"Jeg er ti år," svarede hun, og glemte sig selv et øjeblik. "Og det er du også."

"Hvor ved du det fra?" spurgte han i en overrasket tone.

"Fordi den gang du blev født, blev havedøren lukket, og nøglen begravet. Og den har været lukket i ti år."

Colin sad halvt op, vendt mod hende, og støttede sig på sine albuer.

"Hvad for en havedør blev lukket? Hvem gjorde det? Hvor blev nøglen begravet?" Han talte, som om han pludselig var uhyre interesseret.

"Det – det var den have, hr. Craven hader," sagde Mary nervøst. "Han låsede døren. Ingen – ingen ved, hvor han begravede nøglen."

"Hvordan er den have?" vedblev Colin ivrigt.

"Der er ingen, der har haft lov til at komme ind i den i ti år," var Marys forsigtige svar.

Men det var for sent at blive forsigtig. Han lignede hende selv for meget.

Han havde heller intet at beskæftige sig med, og ideen om en skjult have tiltrak ham lige så meget, som den havde tiltrukket hende. Han stillede spørgsmål på spørgsmål. Hvor var den? Havde hun aldrig set døren? Havde hun aldrig spurgt gartnerne?

"De vil ikke tale om den," sagde Mary. "Jeg tænker, det er forbudt dem at svare på sådanne spørgsmål."

"Jeg vil spørge dem," sagde Colin.

"Vil du?" sagde Mary, idet hun begyndte at blive ængstelig, for hvis han kunne få dem til at svare, hvem vidste så, hvad der ville ske!

"De er nødt til at føje mig, det sagde jeg dig jo," sagde han. "Hvis jeg lever, vil dette gods engang komme til at tilhøre mig. Det ved de allesammen. Jeg skal nok få dem til at tale."

Mary havde aldrig vidst, hvor forkælet hun selv havde været, men hun så klart, at denne mærkværdige dreng var det. Han troede jo, at hele verden tilhørte ham. Og hvor han talte mærkværdig ligegyldigt om at dø.

"Tror du virkelig, at du ikke vil leve?" spurgte hun halvt fordi det interesserede hende, og halvt for at få ham til at glemme haven.

"Det tror jeg ikke, jeg vil," svarede han lige så ligegyldigt, som han havde talt før. "Lige så længe jeg kan huske tilbage, har folk sagt, at jeg ikke lever. I begyndelsen troede de, at jeg var for lille til at forstå det, og nu tror de, at jeg ikke hører det. Men det gør jeg. Min doktor er min faders fætter. Han er fattig, og hvis jeg dør, skal han have Misselthwaite, når fader dør. Jeg tror ikke, han ønsker, at jeg skal leve."

"Ønsker du ikke at leve?" spurgte Mary.

"Nej," svarede han i en tvær, træt tone. "Men jeg ønsker heller ikke at dø. Når jeg er syg, ligger jeg her og tænker på det, til jeg græder og græder."

"Jeg har hørt dig græde tre gange," sagde Mary, "men jeg vidste ikke, hvem det var. Græd du for det?" Hun ønskede sådan, at han ville glemme haven.

"Det ved jeg ikke," svarede han. "Lad os tale om noget andet. Tal om den have. Ville du ikke gerne se den?"

"Jo," svarede Mary ganske sagte.

"Det vil jeg," vedblev han. "Jeg havde aldrig troet, at der var noget, jeg gerne ville se, men den have vil jeg gerne se. Jeg vil

have nøglen gravet op, og jeg vil have døren låset op, og så vil jeg lade dem bringe mig derned i min stol. Det vil give mig frisk luft. Ja, jeg vil virkelig få dem til at åbne den dør."

Han var blevet ganske ophidset, og hans store øjne begyndte at skinne som et par stjerner og syntes endnu større end ellers.

"De er nødt til at føje mig," sagde han. "Jeg vil sige til dem, at de skal bringe mig derned, og jeg vil have dig med."

Mary knugede sine hænder mod hinanden. Alt ville jo så være ødelagt – alt! Dickon ville aldrig mere komme igen. Hun selv ville aldrig mere kunne føle sig som droslen i sin sikkert skjulte rede.

"Åh, nej – nej – det må du ikke!" råbte hun.

Han stirrede på hende, som om han troede, at hun var blevet vanvittig.

"Jamen!" udbrød han. "Du sagde jo, at du gerne ville se den."

"Det vil jeg også," svarede hun, "men hvis du får de andre til at åbne døren og bringe dig derned, så bliver det jo slet ingen hemmelighed." Hendes ord snublede næsten over hinanden.

"Ser du – ser du," forklarede hun, "hvis der nu var en dør skjult et eller andet sted under vedbenden – hvis der var – og vi kunne finde den, og vi kunne komme igennem den sammen, og vi så lukkede den efter os, når så ingen vidste det, og der ingen var der inde uden os, så kunne vi kalde den vor have, og så kunne vi lege at – at vi var drosler, og at haven var vor rede, og når vi kom der hver dag og gravede og plantede blomster og bragte den i live igen."

"Er den død?" afbrød han.

"Det er den snart, hvis ingen sørger for den," vedblev hun. "Sviblerne vil leve, men roserne –"

"Hvad er svibler?" spurgte han hurtigt.

"Det er hyacinter og vintergækker; de lever op nede i jorden nu, og de stikker små, grønne spirer op over jorden, for nu kommer foråret."

"Kommer foråret nu?" sagde han. "Hvordan ser det ud?"

"Det kommer, når solen skinner på jorden, og regnen falder i efter solskin, og blomsterne begynder at gro og komme op af jorden," sagde Mary. "Når det med haven var hemmeligt, og vi kunne komme ind i den, så kunne vi gå og se, hvordan blomsterne blev større for hver dag, og så kunne vi se, hvor mange roser, der var levende endnu. Kan du ikke forstå, hvor meget bedre det var, når det hele var en hemmelighed?"

Han sank tilbage på sine puder og lå der med et besynderligt udtryk i ansigtet.

"Jeg har aldrig haft en hemmelighed," sagde han, "undtagen at jeg ikke skal leve, til jeg bliver voksen. De ved nemlig ikke, at jeg ved det, så det er en slags hemmelighed. Men jeg kan bedre lide denne."

"Hvis du lader være med at få dem til at bringe dig derned," forklarede Mary, "så tror jeg næsten – ja, jeg er omtrent sikker på, at jeg kan finde ud af, hvordan vi kan komme derind. Og så – hvis doktoren vil have, at du skal ud i din stol, og så – du må jo altid gøre, hvad du vil, måske – måske vi så kan finde en dreng, som vil køre dig; på den måde kunne vi komme alene derind, og så vil det blive ved med at være en hemmelig have."

"Det kunne – jeg – godt lide," sagde han meget langsomt og så drømmende frem for sig. "Det ville jeg gerne. Jeg vil ikke have noget imod frisk luft i en hemmelig have."

Mary begyndte at ånde friere og følte sig mere sikker, for ideen om at bevare hemmeligheden syntes at behage ham. Hun følte, at hvis hun fortalte ham om haven, så han kunne se den lige så tydeligt for sig, som hun havde set den, ville han komme til at holde lige så meget af den som hun og ville ikke nænne, at enhver skulle trampe ind i den, når de havde lyst.

"Jeg vil fortælle dig, hvorledes jeg tænker mig, at der ser ud derinde," sagde hun. "Den har været lukket så længe, at den er blevet til et helt vildnis."

Han lå ganske stille og lyttede, mens hun fortalte om roserne, som måtte være klatret fra træ til træ, så de hang i buer – om de mange fugle, som måtte have bygget deres reder der, fordi der var så sikkert. Og så fortalte hun ham om rødkælken og om Ben Weatherstaff, og der var så meget at fortælle om rødkælken, og det var så let og sikkert at tale om, at hun til sidst slet ikke mere var bange. Rødkælken syntes han så godt om, at han smilede, til han så helt køn ud, og til at begynde med havde Mary tænkt, at han var endnu grimmere end hun selv, med sine store øjne og tykke hårlokker.

"Jeg vidste ikke, at fugle kunne være sådan," sagde han. "Men når man opholder sig i et værelse, ser man ikke den slags ting. Hvor du ved meget. Jeg synes, du må have været inde i den have."

Hun vidste ikke, hvad hun skulle svare, og så sagde hun ingenting. Han ventede åbenbart heller ikke noget svar, men i næste øjeblik overraskede han hende.

"Jeg vil vise dig noget," sagde han. "Kan du se det rosenfarvede gardin, der hænger på væggen over kamingesimsen?"

Mary havde ikke lagt mærke til det før, men nu så hun op og opdagede det. Det var et gardin af blødt silke, som hang over noget, der så ud til at være et maleri.

"Ja," svarede hun.

"Der hænger en snor ned fra det," sagde Colin. "Gå hen og træk i den."

Mary rejste sig, meget nysgerrig, fandt snoren, og da hun trak i den, gled gardinet til side på nogle ringe, og et billede kom til syne. Det var et billede af en pige med leende ansigt. Hun havde lyst hår bundet op med blå bånd, og hendes klare, venlige øjne var nøjagtig som Colins, og så dobbelt så store ud, som de var, på grund af at der var sorte ringe rundt om dem.

"Det er min moder," sagde han i en klagende tone. "Jeg har aldrig set hende, fordi hun døde. Undertiden hader jeg hende for det."

"Hvor det er underligt!" sagde Mary.

"Hvis hun havde levet, tror jeg ikke, at jeg havde været syg altid," sagde han grublende. "Jeg tror også, at jeg så ville leve. Og så ville min fader ikke have hadet at se mig. Jeg tror næsten også, at jeg så havde haft en stærk ryg. Træk det gardin for igen."

Mary gjorde, som han sagde, og gik tilbage til sin skammel.

"Hun er noget smukkere end du," sagde hun, "men hendes øjne er ligesom dine – i det mindste har de samme form og farve. Hvorfor hænger gardinet over hende?"

Han flyttede sig lidt gnavent.

"Jeg fik dem til at gøre det," sagde han. "Sommetider kan jeg ikke lide, hun ser på mig. Hun smiler for meget, når jeg ikke

har det godt. Desuden er hun min moder, og jeg vil ikke have, at alle og enhver skal se på hende."

Der var stille nogle øjeblikke; så sagde Mary:

"Hvad ville fru Medlock gøre, hvis hun opdagede, at jeg havde været her?"

"Hun ville gøre, hvad jeg sagde, hun skulle gøre," svarede han. "Og jeg ville sige til hende, at jeg ville have, at du skulle komme og tale med mig hver dag. Jeg er glad for, at du kom."

"Det er jeg også," sagde Mary. "Jeg vil komme, så ofte jeg kan, men" – hun standsede. "Jeg må hver dag lede efter havedøren."

"Ja, det må du," sagde Colin, "og så må du fortælle mig om det bagefter."

Han lå og tænkte sig om nogle minutter, ligesom han havde gjort før, og så talte han igen. "Jeg tror også, at du skal være en hemmelighed," sagde han. "Jeg vil ikke fortælle dem, at du har været her, før de selv opdager det. Jeg kan altid sende sygeplejersken bort og sige, at jeg vil være alene. Kender du Martha?"

"Ja, udmærket," sagde Mary.

"Hun passer mig."

Han nikkede med hovedet hen mod korridoren. "Det er hende, der sover i værelset ved siden af. Sygeplejersken gik i går for at blive hele natten hos sin søster, og hun lader altid Martha passe mig, når hun går ud. Martha skal sige dig, når du kan komme herned."

Nu forstod Mary Marthas forvirrede udtryk, da hun havde spurgt hende ud om lyden, hun havde hørt.

"Så har Martha kendt dig hele tiden?" sagde hun.

"Ja, hun passer mig ofte. Sygeplejersken kan godt lide at gå ud, og så kommer Martha."

"Nu har jeg været her længe," sagde Mary. "Skal jeg gå nu? Du ser så træt ud."

"Jeg ville ønske, jeg kunne falde i søvn, inden du gik," sagde han næsten angst.

"Luk dine øjne," sagde Mary og trak sin skammel nærmere til sengen, "så vil jeg gøre ligesom min barnepige gjorde for mig i Indien. Jeg vil klappe og stryge din hånd og synge lidt for dig, ganske sagte."

"Ja, gør det," sagde han døsig.

Da hun havde ondt af ham og ikke nænnede at lade ham ligge vågen alene, lænede hun sig op til sengen og begyndte at stryge og klappe hans hånd, mens hun ganske sagte sang en lille indisk sang.

"Det er dejligt," sagde han endnu mere døsig, og hun blev ved at klappe og stryge; men da hun så op på ham igen, lå hans lange øjenvipper tæt ned ad hans kinder, for hans øjne havde lukket sig, og han sov fast. Hun rejste sig forsigtig, tog sit lys og listede sig bort uden en lyd.

14. En ung rajah

Heden var skjult i tågen om morgenen, og regnen strømmede stadig ned. Der kunne ikke være tale om at komme ud i haven. Martha havde så travlt, at Mary ikke fik megen lejlighed til at tale med hende. Men om eftermiddagen bad hun hende komme ind i barnekammeret og tale med hende. Hun kom, medbringende den strømpe, hun altid strikkede på, når hun ikke havde andet at udrette.

"Hvad er der i vejen med dig?" sagde hun, så snart de havde sat sig. "Du ser ud, som om du havde noget at fortælle mig."

"Det har jeg også. Jeg har opdaget, hvem det var, der græd," sagde Mary.

Martha lod sin strømpe synke og stirrede forskrækket på hende.

"Det har du da vel ikke!" udbrød hun.

"Jeg hørte det i nat," sagde Mary. "Og så stod jeg op og gik ud for at se, hvor det kom fra. Det var Colin. Jeg fandt ham."

Marthas ansigt blev rødt af angst. "Åh, frøken Mary!" udbrød hun halvt grædende. "Det skulle du ikke have gjort – det skulle du ikke. Du satte mig i en frygtelig forlegenhed. Jeg har aldrig fortalt dig noget om ham – men det vil sætte mig i forlegenhed. Jeg mister min plads, og hvad vil mor så gøre!"

"Du mister ikke din plads," sagde Mary. "Han var så glad for, at jeg kom. Vi talte og talte, og han var så glad for, at jeg kom."

"Var han?" råbte Martha. "Er du sikker på det? Du gør dig ingen idé om, hvordan han er, når der er nogen, der irriterer ham. Han er for stor til at skrige som et pattebarn, men når han

bliver rasende, skriger han så frygteligt bare for at gøre os bange, han ved, vi ikke er vore egne herrer."

"Han var slet ikke vred," sagde Mary. "Jeg spurgte ham, om jeg skulle gå igen, men han bad mig om at blive. Han spurgte mig om en hel mængde, og jeg sad på en stor skammel og fortalte ham om Indien og om rødkælken og haverne. Han ville ikke lade mig gå. Han lod mig se sin moders billede. Inden jeg gik, sang jeg ham i søvn."

Martha stønnede næsten af overraskelse.

"Jeg kan næsten ikke tro det," protesterede hun. "Det er, som om du var gået ind i en løves hule. Hvis han havde været, som han plejede at være, ville han have fået et af sine anfald og raset, så han havde vækket hele huset. Han vil ikke have, at fremmede skal se ham."

"Han lod mig se sig. Jeg så på ham hele tiden, og han så på mig. Ja, vi stirrede!" sagde Mary.

"Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre," græd den stakkels Martha. "Hvis fru Medlock opdager det, vil hun tro, at jeg har brudt hendes ordre, og så bliver jeg sendt hjem igen til moder."

"Han fortæller ikke fru Medlock noget om det endnu. Det skal være en slags hemmelighed til at begynde med," sagde Mary hurtigt. "Og han siger, at de allesammen er nødt til at gøre, som han vil."

"Ja, det er sandt nok – den ækle dreng!" sukkede Martha, idet hun tørrede sin pande med ærmet.

"Han siger også, at fru Medlock må føje ham. Og han vil have, at jeg skal komme og tale med ham hver dag. Og du skal sige mig, når han vil have det."

"Jeg!" råbte Martha. "Jeg mister min plads – ja, det er sikkert nok!"

"Det kan du da ikke, når du gør, hvad han vil have, og du siger jo selv, at de allesammen har fået ordre til at lyde ham," beviste Mary.

"Mener du da," råbte Martha med store øjne, "at han var venlig mod dig?"

"Jeg tænker næsten, at han godt kan lide mig," svarede Mary.

"Så må du have forhekset ham!" påstod Martha, idet hun drog et langt suk.

"Mener du trolddom?" spurgte Mary. "Jeg har hørt om sådan noget i Indien, men jeg forstår det ikke. Jeg gik lige ind i hans værelse og blev så overrasket over at se ham, at jeg stod og stirrede. Så vendte han sig om og stirrede på mig. Han troede, at jeg var et spøgelse eller en drøm, og jeg troede, at han var det. Og det var så underligt at være alene sammen der midt om natten uden at kende noget til hinanden. Og så begyndte vi at udspørge hinanden, og da jeg spurgte, om jeg skulle gå, så sagde han, at det måtte jeg ikke."

"Nu står verden ikke længe!" gispede Martha.

"Hvad fejler han?" spurgte Mary.

"Der er ingen, der ved det rigtigt," sagde Martha. "Hr. Craven var ude af sig selv, da han blev født. Doktoren troede, at han skulle sendes til en eller anden anstalt. Det var, fordi fru Craven døde, som jeg fortalte dig. Han ville slet ikke se barnet. Han var fortvivlet og sagde, at det ville blive en pukkelryg ligesom han selv, og at det var bedre, om det døde."

"Er Colin pukkelrygget?" spurgte Mary. "Det så han ikke ud til."

"Han er det ikke endnu," sagde Martha. "Men han blev forkludret fra begyndelsen. Mor siger, at der var forstyrrelse og uro nok i huset til at forkludre et hvilket som helst barn. De var bange for, at hans ryg var for svag, og derfor lader de ham ligge altid og lader ham ikke prøve på at gå. Engang gav de ham en bandage på, men den generede ham, så han blev rigtig syg. Så kom der en stor læge for at se på ham, og han fik dem til at tage den bort. Han læste den anden doktor rigtig teksten – på en fin måde. Han sagde, at han havde fået for meget medicin og for meget af sin egen vilje."

"Jeg tror, han er alt for forkælet," sagde Mary.

"Han er den værste dreng, der nogen sinde har været til," sagde Martha. "Jeg vil ikke sige, at han ikke har været syg, for han har været lige ved at dø to eller tre gange. Engang havde han gigtfeber, og en anden gang havde han tyfus. Åh! hvor fru Medlock var bange den gang. Han havde været bevidstløs, og hun stod og talte med sygeplejersken og troede ikke, at han hørte noget, og så siger hun: 'Denne gang dør han sikkert, og det er det bedste for ham og for os alle!' Og så ser hun hen på ham, og der ligger han med store åbne øjne og stirrer på hende, lige så klar som hun selv. Hun vidste ikke, hvad der nu ville ske, men han så kun på hende og sagde: 'Giv mig noget vand og ti stille.'"

"Tror du, han dør?" spurgte Mary.

"Moder siger, at der er ikke noget, der taler for, at et barn vil leve, når det ikke får frisk luft og ikke foretager sig andet end at læse billedbøger og tage medicin. Han er svag og hader anstrengelserne ved at blive bragt ud, og så bliver han så hurtigt kold, og så siger han, at han bliver syg."

Mary sad og så på ilden. "Jeg tænker på," sagde hun, "om det ikke ville gøre ham godt, at gå i en have og se på, at blomsterne gror. Det gjorde mig godt."

"Et af de værste anfald, han har haft, var engang han blev bragt ned i nærheden af roserne ved springvandet. Han havde læst i en bog om noget, han kaldte rosenfeber, og så gav han sig til at nyse og erklærede, at han havde fået den; og en af de nye gartnere, som ikke kendte regimentet her, kom forbi og stirrede forundret på ham, så han blev fuldstændig rasende og sagde, at han havde stirret på ham, fordi han var pukkelrygget. Han skreg, til han fik feber og var syg hele natten."

"Hvis han bliver vred på mig, vil jeg aldrig gå ind og se til ham mere," sagde Mary.

"Hvis han vil have det, bliver du nødt til det," sagde Martha. "Det er lige så godt, du ved det først som sidst."

Lidt efter ringede en klokke, og Martha rullede sit strikketøj sammen.

"Jeg tror, at sygeplejersken vil have mig til at være lidt hos ham," sagde hun. "Jeg vil håbe, han er i godt humør."

Hun var ude af stuen ca. ti minutter, så kom hun tilbage med et forvirret udtryk i ansigtet.

"Ja," sagde hun. "Du må have forhekset ham. Han sidder i sin sofa med sin billedbog, han har sagt til sygeplejersken, at hun skal gå, til klokken er seks. Så snart hun var gået, kaldte han på mig – jeg ventede i værelset ved siden af – og sagde: 'Jeg ønsker, at Mary Lennox skal komme og tale med mig, og husk, du må ikke omtale det til nogen.' Du gør bedst i at skynde dig, så meget du kan."

Mary var meget villig til at skynde sig, hun længtes ikke så meget efter at se Colin som efter Dickon, men hun længtes alligevel meget efter at se ham.

Der brændte en klar ild i kaminen, da hun trådte ind i værelset, og nu i dagslyset så hun, at det virkelig var et meget smukt værelse. Der var smukke farver i kamintæppet og gardinerne, og der var billeder og bøger langs væggene, som gjorde, at der var hyggeligt, til trods for de grå skyer og den faldende regn udenfor.

Colin lignede næsten et billede selv. Han var klædt i en fløjls slåbrok og sad op imod en stor brokadespude. Han havde en rød plet på hver kind.

"Kom ind," sagde han. "Jeg har tænkt på dig hele morgenen."

"Jeg har også tænkt på dig!" svarede Mary. "Du ved ikke, hvor Martha er bange. Hun siger, at fru Medlock vil tro, at hun har fortalt mig om dig, og så sende hende bort."

Han rynkede panden.

"Gå ind og kald på hende," sagde han. "Hun er i værelset ved siden af."

Mary gik ind og hentede hende. Stakkels Martha rystede i skoene. Colin rynkede stadig panden.

"Skal du udføre mine ordrer eller skal du ikke?" spurgte han.

"Jeg skal gøre alt, hvad De vil have, min herre," stammede Martha og blev ganske rød.

"Skal fru Medlock gøre, som jeg vil?"

"Det skal vi alle, herre," sagde Martha.

"Godt, når jeg giver dig ordre til at bringe frk. Mary herop, hvordan kan så fru Medlock sende dig bort, hvis hun opdager det?"

"Åh, lad hende ikke gøre det, herre," bad Martha.

"Jeg vil sende hende bort, hvis hun vover at sige et ord i den retning," sagde hr. Craven stolt. "Det vil hun ikke synes om, kan jeg fortælle dig."

"Mange tak, herre," hun nejede. "Jeg ønsker kun at gøre min pligt."

"Det jeg ønsker, er din pligt," sagde Colin endnu mere højmodigt. "Jeg skal nok sørge for dig. Gå så."

Da døren havde lukket sig efter Martha, så Colin, at Mary stirrede på ham, som om han havde sat hende i forundring.

"Hvorfor ser du sådan på mig?" spurgte han. "Hvad tænker du på?"

"Jeg tænker på to ting."

"Hvad er det? Sæt dig ned og fortæl mig dem."

"Den første er," sagde Mary, idet hun satte sig i den store skammel. "Engang i Indien så jeg en dreng, der var rajah. Han var smykket med rubiner og smaragder og diamanter over det hele. Han talte til sine folk, ligesom du talte til Martha. Alle måtte gøre, som han befalede – på minuttet. Jeg tænker, de var blevet dræbt, hvis de ikke havde gjort det."

"Du må fortælle mig om den rajah om lidt," sagde han, "men først må du fortælle mig, hvad den anden ting var."

"Jeg tænkte," sagde Mary, "hvor du dog er forskellig fra Dickon."

"Hvem er Dickon?" spurgte han. "Det var et underligt navn!"

Hun kunne lige så godt fortælle om ham, tænkte hun. Hun kunne jo fortælle om ham uden at nævne den hemmelige have. Hun holdt af at høre Martha tale om ham, og desuden længtes

hun efter at tale om ham, det ville ligesom bringe ham nærmere.

"Han er Marthas broder. Han er tolv år gammel," forklarede hun. "Han ligner ikke nogen andre i hele verden. Han kan lokke ræve og kaniner og fugle til sig, ligesom de i Indien lokker slanger til sig. Han frembringer en ganske, ganske fin, blød tone på en fløjte, og så kommer de og lytter."

Der lå nogle store bøger på bordet ved siden af ham; han trak pludselig en af dem hen til sig og sagde:

"Der er et billede her i af en slangetæmmer. Kom skal du se."

Det var en stor, smuk bog med udmærkede, farvede illustrationer. Han bladede hen til en af dem og sagde: "Kan han gøre det?"

"Han spiller på sin fløjte, og så lytter de," svarede Mary. "Men han kalder det ikke trolddom. Han siger, det er, fordi han lever så meget på heden og kender deres vaner. Han siger, at han sommetider føler sig, som om han selv var en kanin eller en fugl; han holder så meget af dem. Jeg tror nok, han udspurgte rødkælken. Det så fuldstændig ud, som om de talte sammen i små bløde fløjt."

Colin lå tilbage på sin pude, og hans øjne blev større og større, og pletterne på hans kinder glødede.

"Fortæl mig noget mere om ham," sagde han.

"Han ved besked om fuglerederne og æggene," vedblev Mary. "Og han ved, hvor ræven og grævlingerne og odderne har deres huler. Men han holder det hemmeligt, for at de andre drenge ikke skal finde dem og gøre dem bange. Han ved besked med alt, hvad der gror og lever på heden."

"Holder han meget af heden?" sagde Colin. "Hvorledes kan han det; det er da sådan et stort, bart, tørt og kedeligt sted."

"Det er det mest henrivende sted," protesterede Mary. "Der gror tusinder af henrivende blomster på den. Og der er tusinder af små dyr på den, og alle har de travlt med at bygge deres reder og lave deres huler der, og så kvidrer og kalder og synger og råber de til hinanden. De har så travlt og morer sig så godt under jorden og i træerne og lyngen. Det er deres verden."

"Hvor ved du alt det fra?" sagde Colin og lagde sig om på albuen og så på hende.

"Jeg har aldrig selv været der rigtig," sagde Mary pludselig tankefuld. "Jeg har kun hørt om den i mørke. Jeg troede, den var så kedelig. Martha fortalte mig først om den og så Dickon. Når Dickon taler om den, så er det, som om man så og hørte det alt sammen, og så er det, som om man stod derude i lyngen, og solen skinnede, og gyvelen duftede som honning – og som om der var fuldt af bier og sommerfugle."

"Når man er syg, ser man aldrig noget, "sagde Colin. Han så ud som en, der lyttede til en fjern lyd, og spekulerede på, hvad det kunne være.

"Nej, ikke når man bliver inde i stuen," sagde Mary.

"Jeg kan jo ikke gå ud på heden," sagde han i en egensindig tone.

Mary var tavs et øjeblik, så sagde hun noget modigt:

"Det må du nu – engang."

Han gjorde en bevægelse, som om han blev forskrækket.

"Gå på heden! Hvorledes skulle det gå til? Jeg skal jo dø!"

"Hvor ved du det fra?" sagde Mary hårdt. Hun kunne ikke lide den måde, han talte om at dø på. Del vakte ikke hendes

sympati. Hun syntes næsten, han kælede for den tanke.

"Åh, det har jeg jo hørt, lige så langt tilbage jeg kan huske," svarede han tvært. "Det hvisker de jo altid om, og så tror de ikke, jeg mærker det. De ønsker også, at jeg ville dø."

Frøken Mary blev trodsig. Hun kneb læberne sammen.

"Hvis de gerne ville have, at jeg skulle det," sagde hun, "så ville jeg ikke. Hvem er det, som ønsker det?"

"Tjenestefolkene – og sikkert også dr. Craven, for så ville han få Misselthwaite og blive rig i stedet for fattig. Han tør ikke sige det, men han ser altid glad ud, når jeg har det dårligt. Da jeg havde tyfus, blev hans ansigt et stort smil. Jeg tror også, fader gerne vil have det."

"Det tror jeg ikke," svarede Mary opsætsigt.

Det fik Colin til at vende sig om og se på hende igen.

"Tror du ikke?" sagde han. Så lagde han sig tilbage på puden igen, som om han tænkte sig om. Og der var en temmelig lang pause. Måske de begge tænkte noget, som børn ellers ikke tænker på.

"Jeg kan godt lide den store læge fra London, fordi han fik dem til at tage den bandage af," sagde Mary til sidst. "Sagde han, at du skulle dø?"

"Nej."

"Hvad sagde han?"

"Han hviskede ikke," sagde Colin. "Måske han vidste, at jeg hader, når de hvisker. Jeg hørte ham sige ganske højt: 'Drengen kan leve, hvis han selv vil. Giv ham lyst til det.' Det lød, som om han var rasende."

"Jeg ved, hvem der måske kan give dig lyst til det," sagde Mary tankefuld. Hun syntes, hun måtte få dette ordnet på en

eller anden måde. "Det kunne Dickon, tror jeg. Han taler altid om de levende ting, aldrig om de syge eller døde. Han ser altid op imod himlen for at iagttage fuglenes flugt, eller ned i jorden for at se, hvad der kommer op af den. Han har sådanne store, blå øjne, og de er så vidt åbne, fordi han altid ser sig om. Og så ler han så meget med sin mund – og hans kinder er så røde – så røde som kirsebær."

Hun flyttede sin skammel nærmere, og hendes udtryk forandredes pludselig ved tanken om den leende mund og de store åbne øjne.

"Lad os nu lade være med at tale om at dø," sagde hun. "Jeg kan ikke lide det. Lad os tale om at leve. Lad os tale om Dickon. Og så kan vi bagefter se dine billeder."

Det var det bedste, hun kunne have sagt, for at tale om Dickon var det samme som at tale om heden og om hytten og om de fjorten mennesker der boede i den for seksten shillings om ugen – og om børnene, som gik og blev fede på heden ligesom de vilde ponyer. Og om Dickons moder – og om sjippetovet – og om heden med sol på – og om blege grønne spirer, som stak op af den sorte jord. Og det var alt sammen så morsomt, at Mary talte mere, end hun nogen sinde havde talt – og Colin både talte og lyttede mere, end han havde gjort hele sit liv. Og de begyndte begge to at le over ingenting, som børn plejer at gøre, når de er glade sammen. Til sidst gjorde de lige så meget støj, som hvis de havde været to almindelige raske og sunde børn, i stedet for en hård, lille, uelskværdig pige og en sygelig dreng, som troede, han skulle dø. De morede sig så godt, at de glemte billederne og tiden med. De havde netop let højt af Ben Weatherstaff og hans rødkælk, og Colin sad op, som

om han også havde glemt sin svage ryg, da han pludselig kom i tanker om noget.

"Ved du hvad, der er noget, ingen af os har tænkt på," sagde han. "Vi er fætter og kusine."

Det forekom dem så underligt, at de havde talt så meget sammen uden at erindre denne selvfølgelige ting, at de lo endnu mere, fordi de nu var kommet i humør til at le af alt. Just som de sad og lo af dette, gik døren op, og ind kom dr. Craven og fru Medlock.

Dr. Craven gik bag over i forfærdelse, og fru Medlock var ved at falde, for han havde stødt til hende.

"Gode Gud!" udbrød den stakkels fru Medlock, idet hun næsten stirrede sig øjnene ud af hovedet. "Gode Gud!"

"Hvad er dette?" sagde dr. Craven, idet han kom til sig selv igen. "Hvad er meningen?"

Nu kom Mary atter til at tænke på den lille rajah. Colin svarede, som om hverken doktorens vrede eller fru Medlocks forfærdelse havde det mindste at betyde. Han blev blot en lille smule forvirret eller forskrækket, som hvis en gammel kat eller hund var kommet ind i værelset.

"Det er min kusine, Mary Lennox," sagde han. "Jeg bad hende om at komme og underholde mig. Jeg kan godt lide hende. Hun vil komme og tale med mig hver gang, jeg sender bud efter hende."

Dr. Craven vendte sig bebrejdende mod fru Medlock.

"Ak herre," klagede hun. "Jeg ved ikke, hvordan det er sket. Der er ingen af tjenestefolkene, der har turdet fortælle det, de har fået deres ordrer."

"Der er ingen, der har fortalt hende noget," sagde Colin. "Hun hørte mig græde og fandt mig selv. Jeg er glad for, at hun kom. Vær ikke dum, Medlock."

Mary kunne godt se, at dr. Craven ikke syntes om det, men det var lige så tydeligt, at han ikke turde gøre sin patient imod. Han satte sig ned hos Colin og følte hans puls.

"Jeg er bange for, du er blevet for ophidset. Ophidselse er ikke godt for dig, min dreng," sagde han.

"Jeg bliver ophidset, hvis hun bliver sendt bort," svarede Colin, idet hans øjne begyndte at gnistre vredt. "Jeg har det bedre. Hun gør mig raskere. Pigen skal bringe hendes te op sammen med min. Vi vil drikke te sammen."

Fru Medlock og dr. Craven så betænkelige på hinanden, men der var intet andet at gøre.

"Han ser virkelig raskere ud," bemærkede fru Medlock. "Men –" hun tænkte sig om – "han så raskere ud i morges, inden hun kom ind i værelset."

"Hun kom her ind i nat. Hun var længe herinde. Hun sang en indisk sang for mig, og den bragte mig til at sove. Jeg havde det bedre, da jeg vågnede, jeg havde lyst til min morgenmad. Nu har jeg lyst til min te. Sig det til sygeplejersken, Medlock."

Dr. Craven blev der ikke længe. Han gik nogle få minutter med sygeplejersken, da hun kom ind i stuen, og sagde nogle få advarende ord til Colin. Han måtte ikke tale for meget; han måtte ikke glemme, at han var syg; han måtte ikke glemme, at han blev meget let træt. Mary syntes, at der var en forfærdelig masse ubehagelige ting, han ikke måtte glemme.

Colin så gnaven ud og holdt sine underlige sortrandede øjne fæstet på dr. Cravens ansigt.

"Jeg ønsker netop at glemme det," sagde han til sidst. "Hun får mig til at glemme det. Det er derfor, jeg vil have, hun skal være her."

Dr. Craven så ikke glad ud, da han forlod værelset. Han sendte den lille pige på den store skammel et forvirret blik. Hun var blevet utilnærmelig og tavs igen, så snart han var trådt ind i værelset, og han kunne ikke forstå det tiltrækkende ved hende. Drengen så virkelig ud til at have det bedre, og dog – han sukkede dybt, idet han gik ned ad korridoren.

"De vil altid have mig til at spise, når jeg ikke har lyst," sagde Colin, da sygeplejersken bragte teen og satte den på bordet ved hans sofa. "Se så, hvis du nu vil spise, så hæng i, for det vil jeg. Disse boller ser lækre og varme ud. Fortæl mig så om rajahen."

15. Reden bygges

Efter at det havde regnet i en uges tid, blev det atter klart vejr med høj blå himmel, og det var, som solen var blevet meget varmere. Skønt der ikke havde været nogen lejlighed til at se til den hemmelige have eller Dickon, havde Mary dog moret sig rigtig godt. Tiden var ikke faldet hende lang. Hun havde været inde hos Colin nogle timer hver dag, og de havde talt sammen om rajahen og haver og Dickon og hytten og heden. De havde set billeder i hans store bøger, og undertiden havde Mary læst for Colin, og sommetider havde han også læst lidt for hende. Når han var optaget af noget, der morede ham, syntes Mary slet ikke, han lignede en syg, uden for så vidt som hans ansigt var så blegt, og at han altid lå på sofaen.

"Du er en slem pige, der sådan ligger og lytter og går på opdagelsesrejse, som du gjorde den nat," sagde fru Medlock en gang. "Men det kan jo ikke nægtes, at det har været en hel velsignelse for de fleste af os. Han har jo ikke skreget eller haft et eneste anfald, siden I blev venner. Sygeplejersken var lige ved at opgive sin stilling her, hun sagde, at hun blev syg af ham; men nu siger hun, at hun ikke har noget imod at blive her. Du har jo overtaget hendes pligter," tilføjede hun med et lille smil.

I sin samtale med Colin var Mary noget forsigtig med at omtale den hemmelige have. Der var forskellige ting, hun ville være sikker på, og som hun ville finde ud af uden at spørge ham direkte. Hun ville for det første vide, om han var af den slags drenge man kunne stole på. Han lignede ikke Dickon det mindste, men han var så indtaget i ideen om en have, som

ingen andre vidste noget om, at hun nok troede, at han ville holde tæt. Men hun havde ikke kendt ham længe nok til at være sikker på det. Det andet hun ville finde ud af var: Hvis hun nu kunne stole på ham – hvis hun virkelig kunne – hvorledes hun så skulle få ham derned, uden at nogen opdagede det.

Den store doktor havde sagt, at han skulle have frisk luft, og Colin havde sagt, at han ikke havde noget imod at få frisk luft i en hemmelig have.

Hvis han fik en hel masse frisk luft og lærte Dickon og rødkælken at kende, ville han måske ikke tænke så meget på at dø. Mary havde i den sidste tid en gang imellem set sig i spejlet og opdaget, at hun var blevet helt anderledes end hun var, lige da hun kom fra Indien. Hun syntes, at hun var kønnere. Selv Martha syntes, at hun havde forandret sig.

"Luften fra heden har allerede gjort dig godt," havde hun sagt. "Du er ikke nær så gul eller skrantevorn. Selv dit hår ligger ikke så fladt på hovedet af dig. Der er kommet liv i det, derfor står det ud fra hovedet."

"Det er ligesom jeg selv," sagde Mary. "Det bliver stærkere og tykkere. Jeg er sikker på, at der er meget mere nu."

"Det ser ud til det," sagde Martha og purrede op i det. "Du er ikke halvt så grim, når det sidder sådan, og der er kommet rødt på dine kinder."

Hvis haven og den friske luft havde været godt for hende, så kunne det jo være, at det også ville være godt for Colin. Men når han hadede, at folk så på ham, så kunne det jo være, at han ikke ville se Dickon.

"Hvorfor bliver du vred, når folk ser på dig?" spurgte hun en dag.

"Jeg har altid hadet det," sagde han, "selv da jeg var ganske lille. Når jeg kom ud til kysten, hvor jeg plejede at ligge i min stol, så stirrede alle folk på mig; damer, som kom forbi, standsede og talte med min sygeplejerske, og så gav de sig til at hviske, og så vidste jeg, at de sagde, at jeg ikke kunne leve, til jeg blev voksen.

Undertiden kom der en dame og klappede mig på kinden og sagde 'stakkels barn!' En gang da en dame gjorde det, skreg jeg højt og bed hende i hånden. Hun blev så forskrækket, at hun løb sin vej."

"Hun troede vel, du var blevet gal, ligesom en hund," sagde Mary, ikke en smule medlidende.

"Jeg ved ikke, hvad hun tænkte," sagde Colin og rynkede panden.

"Jeg spekulerer på, hvorfor du ikke skreg op og bed mig, da jeg kom her ind i værelset," sagde Mary, og begyndte langsomt al smile.

"Jeg troede, du var et spøgelse eller en drøm," sagde han. "Man kan jo ikke bide et spøgelse eller en drøm, og hvis man skriger, er de ligeglade."

"Kunne du tåle at – at en dreng så på dig?" spurgte Mary ligefremt.

Han lagde sig tankefuld tilbage på sin pude.

"Der er en dreng," sagde han langsomt, som om han tænkte over hvert ord. "Der er en dreng, som jeg tænker, jeg kunne lide. Det er den dreng, som ved, hvor rævene bor – Dickon."

"Jeg er sikker på, du kunne lide ham," sagde Mary.

"Fuglene kan jo lide ham, og de andre dyr kan også lide ham," sagde han, stadig fortsættende sin tankegang, "hvorfor skulle

jeg så ikke også kunne lide ham. Han er jo dyrenes ven, og jeg er jo også et drengedyr."

Så lo de begge to en hel del over den idé, at han var et drengedyr, der havde skjult sig i sin hule.

Bagefter følte Mary, at hun ikke behøvede at være bange med hensyn til Dickon.

Den første dag, himlen atter var blå, vågnede Mary meget tidligt. Solen skinnede i lange striber ind gennem gardinerne, og der var noget så fornøjeligt i dette syn, at Mary straks sprang ud af sengen og løb hen til vinduet. Hun trak gardinerne bort og åbnede vinduet, og der stod et pust af frisk luft ind over hende. Heden var blålig, og hele verden så ud, som den var fortryllet. Hun hørte en mængde små flagrende lyde her og der og alle vegne, som om skarer af fugle begyndte at stemme op til en koncert. Mary stak sin hånd ud af vinduet, og holdt den i solen. "Hvor er det varmt – varmt!" sagde hun. "Det vil få alle de blege grønne spirer til at komme op alle vegne, og det vil få løgene og rødderne til at arbejde af al deres magt ned i jorden."

Hun lænede sig så langt ud af vinduet, hun kunne, og indåndede og indsnusede luften, indtil hun kom til at le over, at Dickons moder havde sagt, at enden af hans næsetip bevægede sig ligesom en kanins.

"Det må være meget tidligt," sagde hun. "Alle de små skyer er røde, og jeg har aldrig set himlen se sådan ud. Der er ingen oppe. Jeg kan ikke engang høre stalddrengene."

En pludselig tanke slog ned i hende. "Jeg kan ikke vente," sagde hun. "Jeg går ned og ser til haven." Hun havde nu lært at klæde sig selv på, og hun var i klæderne i løbet af fem minutter. Hun kendte en lille sidedør, som hun selv kunne åbne, og fløj på

strømpesokker ned ad trappen og trak først sine sko på nede i forhallen. Da hun havde fået døren op, sprang hun i et eneste spring tværs over stien og stod nu i græsset. Solen skinnede varm ned over hende, og fra hver en busk og træ lød der en kvidren og fuglesang, så hun klappede i hænderne af bare glæde og syntes, at hun selv måtte fløjte og synge om kap med droslerne, rødkælkene og lærkerne. Så løb hun rundt om bedene og ad stien til den hemmelige have.

"Her er jo allerede helt forandret," sagde hun. "Græsset er mere grønt, og det myldrer med spirer alle vegne – og der er kommet grønne blade og knopper. I eftermiddag kommer Dickon sikkert."

Den vedholdende regn havde udrettet det forunderligste i det lange urtebed, der løb langs med den lave mur. Det myldrede med planter, der skød op af jorden, og hist og her sås endda røde og gule glimt af ikke helt udsprungne krokus. Seks måneder tidligere ville Mary slet ikke have lagt mærke til, hvordan jorden vågnede, men nu var der intet, som undgik hende.

Da hun nåede det sted, hvor døren skjulte sig under vedbenden, hørte hun til sin forundring en høj tydelig lyd. Det var et kra-kra fra en krage, det kom fra toppen af muren, og da hun så op, fik hun øje på en stor blank blåsort fugl, som sad og betragtede hende med sine kloge øjne. Hun havde aldrig set en krage så nær, og det gjorde hende lidt nervøs, men i næste øjeblik bredte den sine vinger ud og fløj bort ind over haven. Hun håbede ikke, den ville blive der inde, og åbnede døren for at undersøge det. Da hun frygtsom var kommet ind i haven, opdagede hun at den virkelig havde i sinde at blive der, for den

havde slået sig ned i et dværgæbletræ, og under æbletræet lå et lille rødligt dyr med busket hale, og begge dyrene betragtede Dickons blonde hoved og sammenbøjede skikkelse, for han lå på knæ i græsset og arbejdede ivrigt.

Mary fløj hen over græsset til ham. "Åh, Dickon! Dickon!" råbte hun. "Hvorledes kunne du komme her så tidligt! Hvordan kunne du! Solen er jo lige stået op!"

Han rejste sig, leende og varm og forpjusket, og hans øjne lignede et lille stykke af himlen.

"Åh!" sagde han. "Jeg var oppe længe før solen. Hvorledes skulle jeg kunne blive i sengen! I dag er jorden jo rigtig begyndt at leve op igen med alt sit arbejde og summen og pippen og byggen rede, så har man bedre af at være ude end at ligge på sin ryg. Da solen stod op, blev heden vild af glæde, og jeg var midt ude på den, og jeg blev selv lige så gal, jeg råbte og sang i vilden sky. Og jeg kom straks her hen. Jeg kunne ikke blive borte; haven lå jo her og ventede."

Mary lagde hånden på brystet og pustede, som om hun selv havde løbet.

"Åh, Dickon! Dickon!" sagde hun. "Jeg er så glad, at jeg næppe kan få vejret!"

Da det lille buskhalede dyr så ham tale med en fremmed, rejste det sig og kom hen til ham, og den sorte fugl fløj ned fra grenen og satte sig på hans skulder.

"Det er min lille ræveunge," sagde han og kløede det lille rødlige dyrs hoved. "Den hedder Kaptajn. Og denne her hedder Sod. Sod fløj over heden med mig, og Kaptajn løb med, som om hundene var efter den. De følte begge det samme som jeg."

Ingen af dyrene syntes at være det mindste bange for Mary. Da Dickon begyndte at vandre rundt, blev Sod roligt siddende på hans skulder, og Kaptajn traskede lige i hælene på ham.

"Se her!" sagde Dickon. "Se, hvor de kommer op, og der og der! Og nu skal du bare se her!"

Han knælede ned på jorden, og Mary lagde sig ved siden af ham. De var kommet til en hel busk af krokus, der var udsprungne og nu skinnede i rødt, gult og orange. Mary bøjede sig ned og kyssede og kyssede dem.

"Man kysser ikke mennesker på den måde," sagde hun, da hun løftede sit hoved. "Med blomster er det noget andet."

Han så lidt forlegen ud, men smilede.

"Ja," sagde han, "jeg har kysset moder mange gange på den måde, når jeg kom hjem fra heden efter at have strejfet om hele dagen, og hun så stod i døren, og solen skinnede på hende, og hun så så glad og dejlig ud."

De løb fra det ene sted i haven til det andet og fandt så mange vidundere, at de stadig måtte minde hinanden om, at de skulle tale sagte. Han viste hende svulmende bladknopper på rosengrene, de havde troet døde. Han viste hende ti tusinde nye grønne spirer, som brød frem af jorden. De stak deres små næser helt ned til jorden for at fornemme dens varme forårsånde. De gravede og lugede og lo sagte med liv og lyst, så Marys hår til sidst var lige så pjusket og hendes kinder lige så røde som Dickons.

Der var idel glæde i den hemmelige have den morgen, og midt i denne glæde, skete der noget endnu mere glædeligt, for det var endnu mere vidunderligt.

Der var pludselig noget, der fløj over havemuren, let og blødt, og forsvandt mellem træerne hen i et tæt buskads, de så kun et glimt af en lille rødbrystet fugl med noget i næbet. Dickon stod ganske stille og lagde sin hånd på Mary, som om han havde grebet sig selv i at le højt i en kirke.

"Vi må ikke stirre på den," hviskede han. "Vi må være ganske stille. Jeg ved, han søgte sig en mage, sidst jeg så ham. Nu bygger han sin rede. Han bliver her, hvis vi ikke skræmmer ham. Det er Ben Weatherstaffs rødkælk." De satte sig ned i græsset, og sad der uden at røre sig.

"Vi må lade, som om vi ikke iagttager den," sagde Dickon. "Den er ved at indrette sin husholdning nu, og indtil alt det er overstået, vil den blive mere sky og bange af sig. Vi må holde os ganske stille og prøve på at ligne buske eller træer så meget som muligt. Når den så er blevet vant til at se os, vil jeg kvidre lidt for den, så ved den, at vi ikke vil forstyrre den."

Frøken Mary vidste ikke rigtig, hvad Dickon mente med, at de skulle ligne træer og buske, men han sagde det, som om det var den letteste sag af verden for ham, og hun sad derfor ganske rolig i flere minutter og iagttog ham omhyggeligt, for at se om det virkelig var muligt for ham at blive grøn, og få blade og grene. Men han sad blot vidunderligt stille, og da han talte, var det med en stemme så blød og sagte, at hun undrede sig over, at hun kunne høre ham, men det kunne hun.

"Det er en del af foråret, denne byggen rede," sagde han. "Jeg tror, det er gået sådan hvert år siden verden blev skabt. De har fået deres egen måde at tænke og handle på, og det er bedre ikke at blande sig i det. Man kan meget let miste en ven om foråret, hvis man er for nysgerrig."

"Når vi taler om den, kan jeg ikke lade være at se derhen," sagde Mary så sagte som muligt. "Vi må tale om noget andet. Der er noget jeg vil fortælle dig."

"Den vil synes bedst om, at vi taler om noget andet," sagde Dickon. "Hvad er det du vil fortælle mig?"

"Godt – kender du noget til Colin?" hviskede hun.

Han vendte sit hoved for at se på hende.

"Hvad ved du om ham?" spurgte han.

"Jeg har set ham. Jeg har talt med ham hver dag i denne uge. Han vil have, at jeg skal komme. Han siger, jeg får ham til at glemme, at han er en syg og døende," svarede Mary.

Dickon syntes lettet, da forbavselsen havde forladt hans runde ansigt.

"Det er jeg glad for," udbrød han. "Det er jeg meget glad for. Det lettede mig. Jeg vidste, at jeg ikke måtte tale om ham, og jeg kan ikke lide at gå og skjule sådan noget."

"Kan du heller ikke lide at skjule det om haven?" sagde Mary.

"Jeg ville aldrig tale om den," svarede han. "Men jeg sagde til moder, 'Mor,' sagde jeg, 'jeg har en hemmelighed, som jeg ikke må tale om. Det er ikke noget ondt. Det er ikke værre end at skjule, hvor en fuglerede er. Det gør da ikke noget, gør det vel?'"

Mary kunne altid godt lide at høre om "mor".

"Hvad sagde hun så?" spurgte hun, uden spor af frygt.

Dickon smilede fornøjet.

"Det lignede hende fuldstændig, det hun sagde," svarede han. "Hun gav mig et lille dask oven i hovedet og lo, og så sagde hun: 'Ja, ja min dreng, du må gerne have alle de hemmeligheder, du vil. Jeg har kendt dig i tolv år'."

"Hvorfra vidste du noget om Colin?" spurgte Mary.

"Enhver, der kender hr. Craven, ved også, at der er en lille dreng, som vistnok bliver krøbling, og de ved også, at hr. Craven ikke kan lide, der bliver talt om det. Folk har ondt af det for hr. Craven, fordi fru Craven var sådan en smuk, ung dame, og de holdt alle sammen så meget af hende. Fru Medlock standser næsten altid i vor hytte, når hun skal til Thwaite, hun generer sig ikke for at tale med moder, mens vi børn hører på det, for hun ved, vi er opdraget til at være pålidelige. Hvorledes fandt du ham? Martha var så ked af det, sidste gang hun var hjemme. Hun sagde, du havde hørt ham græde, og du havde spurgt, hvad det var, og hun vidste ikke, hvad hun skulle svare."

Mary fortalte ham sin historie om blæsten, der vækkede hende om natten, om den fjerne lyd af hans stemme, der førte hende ned ad den mørke korridor, om hvordan hun så var kommet ind gennem den dør, som hun havde skimtet lys i værelset med den store seng i hjørnet under. Da hun beskrev det lille elfenbensfarvede ansigt med de store, underlige, sortrandede øjne, rystede Dickon på hovedet.

"De må være fuldstændig ligesom hans moders, kun med den forskel, at hendes lo altid, siger de," sagde han. "De siger, at hr. Craven kan ikke holde ud at se ham, når han er vågen, og det er fordi hans øjne ligner hans moders så meget og ser så underlige ud i hans lille, magre ansigt."

"Tror du, han ønsker, at Colin skal dø?" hviskede Mary.

"Nej, men han ønsker, at han aldrig var født. Moder siger, at det er det værste for et barn. Så kan de ikke trives. Hr. Craven køber alt, hvad man kan få for penge til den stakkels dreng, men han vil helst glemme, at han er her på jorden. Der er én

ting, han er bange for, det er, at han en skønne dag skal se ham som en pukkelryg."

"Colin er så bange for det selv, at han ikke vil sidde op," sagde Mary. "Han siger, at hvis han en dag mærker en pukkel på sin ryg, så tror han, at han bliver gal og skriger sig ihjel."

"Åh! han skulle ikke ligge der og tænke på sådan noget," sagde Dickon. "Der er jo ingen, der kan blive rask, når de tænker på den slags ting."

Ræven lå i græsset lige ved siden af ham og så af og til op på ham, som om den ville bede om et kærtegn. Dickon klappede den sagte på halsen og sad nogle minutter i tavshed og tænkte sig om. Pludselig løftede han hovedet og så sig om i haven.

"Da vi kom herind første gang," sagde han, "da så det ud, som om det var gråt alt sammen. Se dig engang om, og sig mig, om du ikke kan se forskel."

Mary så sig om og holdt vejret.

"Ih!" råbte hun, "den grå mur har forandret sig. Det er ligesom der krøb en tåge hen over den. Det er næsten som et grønt slør."

"Ja," sagde Dickon. "Og det vil blive mere og mere grønt, til alt det grå er forsvundet. Kan du gætte, hvad jeg tænkte på?"

"Jeg tror, det var noget godt," sagde Mary interesseret. "Jeg tror, det var noget om Colin."

"Jeg tænkte, at hvis han var herude, ville han ikke ligge og spekulere på at få pukkel på ryggen; så ville han tænke på knopperne, der springer ud på rosengrenene, og det ville han have bedre af," forklarede Dickon. "Jeg tænkte på, om vi ikke kunne få ham herud at ligge i sin stol under træerne."

"Det har jeg selv tænkt på. Jeg har tænkt på det, næsten hver gang jeg har talt med ham," sagde Mary. "Jeg har spekuleret på, om han kunne bevare en hemmelighed, og jeg har tænkt på, hvordan vi kunne få ham herned, uden at nogen så det. Jeg tænkte, du måske kunne køre hans stol. Doktoren sagde, at han skulle have frisk luft, og hvis han vil have os til at gå ud med ham, så er der ingen, der tør sige ham imod. Han vil ikke ud med de andre, og måske de bliver glade, hvis han vil ud med os. Han kunne beordre gartneren bort, så opdagede de ingenting."

Dickon så meget dybsindig ud, mens han klappede Kaptajns ryg.

"Det vil han have godt af, det er jeg sikker på," sagde han. "Vi tror ikke, at det var bedre, at han ikke var født. Vi er bare to børn, der får en have til at gro, og han bliver et tredje. To drenge og en lille pige, som morer sig over foråret. Jeg tør garantere, det er bedre end doktorens medicin."

"Han har ligget inde i sit værelse så længe, og han har altid været så bange for sin ryg, at det har gjort ham underlig," sagde Mary. "Han ved en hel del fra sine bøger, men andet ved han egentlig heller ikke. Han siger, at han har været for syg til at lægge mærke til noget, og han hader at komme ud, og han hader haver og gartnere. Men han kan godt lide at høre om denne have, fordi det er en hemmelighed. Jeg tør ikke fortælle ham ret meget, men han sagde, at han gerne ville se den."

"Vi skal nok få ham herud," sagde Dickon. "Jeg kan sagtens køre hans stol. Har du lagt mærke til, hvor rødkælken og dens mage har arbejdet, mens vi har siddet her. Se, hvor den sidder der på grenen og spekulerer på, hvor det nu er bedst at anbringe den kvist, den har i næbet."

Han fløjtede på sin egen lokkende måde, og rødkælken vendte hovedet og så spørgende på ham stadig med kvisten i næbet. Dickon talte til den ligesom Ben Weatherstaff havde gjort, men hans stemme var venligere.

"Hvor du end lægger den," sagde han, "så vil den nok gøre nytte. Du vidste, hvordan du skulle bygge din rede, inden du kom ud af ægget. Hæng du bare i min ven. Du har ingen tid at spilde."

"Åh! Hvor kan jeg dog godt lide at høre dig tale til den," sagde Mary og lo fornøjet. "Ben Weatherstaff skælder den ud og gør løjer med den, og så hopper den rundt og ser ud, som om den forstår det alt sammen, og jeg ved, den kan godt lide det. Ben Weatherstaff siger, at den er så forfængelig, at den hellere vil have, man kaster med sten efter den, end at man ikke lægger mærke til den."

Dickon lo nu også og blev ved med at tale.

"Kan du se, vi ikke gør dig noget," sagde han til fuglen. "Vi er næsten fugle selv. Vi bygger også rede, ja. Se du bare her ned, og sig noget."

Og skønt den ikke kunne svare, fordi den havde noget i næbet, så mente Mary dog, at udtrykket i dens klare øjne, da den fløj bort til sit eget hjørne af haven, havde sagt, at den ikke ville fortælle deres hemmelighed til nogen, for alt i verden.

16. Jeg vil ikke! sagde Mary

De havde så meget at gøre den morgen, og Mary kom først sent op i huset og havde et sådant hastværk med at komme tilbage til sit arbejde, at hun helt glemte Colin, lige til det øjeblik hun skulle ud af døren.

"Sig til Colin, at jeg ikke kan komme op til ham endnu," sagde hun til Martha. "Jeg har meget travlt nede i haven."

Martha så forskrækket på hende.

"Men, frk. Mary," sagde hun, "det vil sætte ham i dårligt humør, når jeg siger ham det."

Men Mary var ikke så bange for ham som de andre, og hun var ikke nogen selvopofrende person.

"Jeg kan ikke blive," svarede hun. "Dickon venter på mig," og bort løb hun.

Eftermiddagen var endnu dejligere og travlere end morgenen. De havde næsten fået alt ukrudtet ud af haven, og de havde fået gravet om næsten alle træerne og roserne. Dickon havde bragt sin egen spade med, og han havde lært Mary, hvordan hun skulle bruge alle sine redskaber, så skønt denne have ikke skulle ligne en gartners have, kunne man allerede nu se, at inden foråret var forbi, ville det blive et vildnis af velplejede planter.

"Der kommer æble- og kirsebærblomster her, og der er blommer og ferskentræer langs muren, og græsplænen bliver et helt tæppe af blomster," sagde Dickon, idet han arbejdede af alle kræfter.

Den lille ræv og ravnen var lige så glade og havde lige så travlt som de selv, og rødkælken og dens mage fløj frem og tilbage som små lyn. Sommetider flagrede ravnen bort på sine sorte vinger ind over træerne i parken. Hver gang den så kom tilbage, satte den sig i nærheden af Dickon og sagde sit kra-kra gentagne gange, som for at melde sin ankomst, og Dickon talte med den, ligesom han havde talt til rødkælken. Engang da Dickon havde så travlt, at han ikke svarede den, straks da den kom, fløj den hen på hans skulder, og hakkede ham forsigtigt i øret med sit store næb. Da Mary ville hvile sig et øjeblik, satte han sig hos hende under et træ, tog sin fløjte frem og spillede den lille underlige kaldende melodi, og to egern kom frem oppe på muren, så til og lyttede.

"Nu er du en hel del stærkere, end du var," sagde Dickon, idet han betragtede hende, mens hun gravede. "Du er kommet til at se helt anderledes ud."

Mary blussede af bevægelse og godt humør.

"Jeg bliver tykkere og tykkere for hver dag," sagde hun fornøjet. "Fru Medlock må til at skaffe mig nogle større klæder. Martha siger, at mit hår også er blevet tættere, det er ikke mere så fladt og tjavset."

Solen var ved at gå ned og sendte lange purpurgyldne stråler ind under træerne, da de skiltes.

"Det bliver godt vejr i morgen," sagde Dickon. "Jeg kommer igen ved solopgang."

"Det gør jeg også," sagde Mary.

Hun løb op til huset, så hurtigt hendes ben kunne bære hende. Hun ville fortælle Colin om Dickons ræveunger og om ravnen, og om hvad foråret havde udrettet. Hun var sikker på,

han ville blive glad ved at høre det. Så det var ikke særligt oplivende for hende, da hun åbnede døren til sit værelse, at se Martha stå der og vente på hende med et forfærdet ansigt.

"Hvad er der i vejen?" spurgte hun. "Hvad sagde Colin, da du fortalte ham, at jeg ikke kunne komme?"

"Åh!" sagde Martha. "Jeg ville ønske, du ikke var gået. Han fik et af sine anfald. Der har været en farlig masse at bestille hele eftermiddagen for at holde ham rolig. Han vil se på uret hele tiden."

Mary kneb læberne sammen. Hun var ikke mere nødt til at rette sig efter andre end Colin, og hun så ikke nogen grund til, at denne egensindige dreng skulle forhindre hende i at gøre, som hun selv havde lyst til. Hun kendte ikke noget til at tage hensyn til folk, der var syge eller nervøse og derfor ikke var i stand til at kontrollere deres eget raseri, men gjorde andre folk syge og nervøse med. Når hun havde haft hovedpine i Indien, havde hun gjort sit bedste for, at andre folk, som var i nærheden, også skulle få hovedpine, eller noget der var lige så slemt. Dengang syntes hun, at det var fuldstændig i sin orden, men nu syntes hun, at Colin i høj grad havde uret.

Han lå ikke på sin sofa, da hun kom ind i hans værelse, men lå fladt ned på sin ryg i sengen, og han vendte ikke engang hovedet, da hun kom ind. Det var en dårlig begyndelse, og Mary marcherede hen til sengen på sin stiveste måde.

"Hvorfor er du ikke oppe?" sagde hun.

"Jeg stod op i morges, da jeg troede, du kom," svarede han uden at se på hende. "Jeg fik dem til at lægge mig i seng igen i eftermiddag. Min ryg gjorde ondt, og mit hoved gjorde ondt, og jeg var træt. Hvorfor kom du ikke?"

"Jeg arbejdede i haven med Dickon," sagde Mary.

Colin rynkede panden og nedlod sig til at se på hende.

"Jeg vil ikke lade den dreng komme her, hvis du går ud og bliver hos ham i stedet for at komme og tale med mig," sagde han.

Mary blev vred. Hun kunne blive rasende uden at frembringe en lyd. Hun blev kun ubehagelig og trodsig og var så ligeglad, hvad der end skete.

"Hvis du sender Dickon bort, kommer jeg aldrig ind i dette værelse igen!" svarede hun.

"Det skal du, hvis jeg vil have det," sagde Colin.

"Jeg vil ikke!" sagde Mary.

"Jeg skal få dig til det," sagde Colin. "De skal trække dig herind."

"Nå, det skal de, hr. rajah!" sagde Mary krigerisk. "De kan måske trække mig herind, men de kan ikke få mig til at tale, når de har mig her. Jeg vil sidde med sammenbidte tænder og ikke fortælle dig en smule. Jeg vil ikke engang se på dig, jeg vil se ned i gulvet!"

Det var et nydeligt par, som der stirrede på hinanden. Hvis de havde været to små gadedrenge, ville de have fløjet løs på hinanden. Som det var, kunne de imidlertid kun skændes, og det gjorde de.

"Uh, hvor du er egenkærlig!" råbte Colin.

"Hvad er du så?" sagde Mary. "Egenkærlige folk siger altid sådan. Alle folk er egenkærlige, når de ikke føjer dem. Du er mere egenkærlig end jeg, du er den mest egenkærlige dreng, jeg nogen sinde har set."

"Næh, jeg er ikke!" bed Colin af. "Jeg er ikke så egenkærlig som din rare Dickon, han beholder dig ude og lege i snavset, skønt han ved, jeg ligger her inde alene. *Han* er egenkærlig, at du ved det."

Marys øjne flammede. "Han er den bedste dreng, der nogen sinde har levet!" sagde hun. "Han er – han er en engel!" Det måtte næsten lyde dumt at sige det, men det brød hun sig ikke om.

"En dejlig engel!" snerrede Colin. "Han er en rigtig bondedreng fra heden!"

"Han er da bedre end en bonde-rajah," svarede Mary. "Han er tusinde gange bedre."

Fordi hun var den stærkeste, begyndte hun at få overtaget. Han havde aldrig været oppe at skændes med nogen jævnaldrende, og i virkeligheden var det godt for ham, men det vidste hverken han eller Mary. Han vendte sit hoved om på puden og lukkede sine øjne, og en stor tåre løb ned over hans kind. Han var begyndt at føle medlidenhed med sig selv – andet var der ikke i vejen.

"Jeg er ikke så egenkærlig som du," sagde han. "For jeg er altid syg, og der er ved at vokse en pukkel frem på min ryg, og desuden skal jeg dø!"

"Det er ikke sandt," svarede Mary udeltagende.

Han åbnede øjnene fuld af indignation. Det havde han aldrig hørt før. Han var på en gang rasende og en lille smule glad, hvis det er muligt at være de to ting på samme tid.

"Er det ikke?" råbte han. "Er det ikke? Du ved godt, det er sandt! Alle folk siger det jo."

"Jamen jeg tror ikke på det!" sagde Mary gnavent. "Du siger det bare for at gøre folk bedrøvede. Jeg tror, at du er stolt af det. Men jeg tror alligevel ikke på det. Hvis du var en god dreng, kunne det måske være sandt – men du er for ækel!"

Til trods for sin syge ryg, sad Colin nu op i sengen, helt ude af sig selv af raseri.

"Gå ud af mit værelse!" råbte han og greb sin pude, som han kastede efter hende. Han var ikke stærk nok til at kaste den langt, så den faldt kun ned for hendes fødder. Men Mary var så rød i ansigtet som kogt reje.

"Jeg går," sagde hun. "Og jeg kommer ikke tilbage!" Hun gik hen til døren, og da hun havde nået den, vendte hun sig om og talte igen. "Jeg kom for at fortælle dig en hel mængde morsomme ting," sagde hun. "Dickon havde sin ræv og sin ravn med i dag, og jeg ville have fortalt dig en hel mængde om dem. Nu vil jeg ikke fortælle dig en eneste smule!"

Hun marcherede ud af døren og lukkede den efter sig, og der stod til hendes store forbavselse sygeplejersken og lyttede, og endnu mere forbavsende var det, at hun stod og lo. Hun var en høj, smuk, ung dame, som aldrig burde have været sygeplejerske, for hun brød sig ikke om de syge, og hun fandt altid påskud til overlade Colin til Martha, eller hvem der ellers var i nærheden. Mary havde aldrig kunnet lide hende og stod blot og stirrede på hende, som hun stod der og fnisede i sit lommetørklæde.

"Hvad ler du af?" spurgte hun hende.

"Af jer to unger," sagde sygeplejersken. "Det er det bedste, der kunne ske ham, den sygelige, forheksede unge, at få en at skændes med, der er lige så forkælet og ødelagt som han selv;"

og så lo hun igen i sit lommetørklæde. "Hvis han havde haft sådan en lille heks af en søster at slås med, så havde det såmænd reddet ham."

"Skal han dø?"

"Jeg ved det såmænd ikke og bryder mig heller ikke om det. Halvdelen af, hvad han fejler, er hysteri og arrigskab."

"Hvad er hysteri?" spurgte Mary.

"Det vil du nok finde ud af, når du får ham at se i et af hans anfald – du har da i alle tilfælde givet ham noget at blive hysterisk over, og det er jeg glad for."

Mary gik tilbage til sit værelse uden at føle mere af alt det, hun havde følt, da hun kom op fra haven. Hun var gnaven og skuffet, men havde ikke en smule medfølelse med Colin. Hun havde haft i sinde at fortælle ham en hel mængde, og hun havde overvejet, om hun kunne betro ham den store hemmelighed. Og så havde hun udmalet sig, hvordan det ville blive. Men nu havde hun fuldstændig skiftet sind. Hun ville slet ikke fortælle ham noget, og han kunne blive på sit værelse og aldrig få noget frisk luft, og så kunne han dø, hvis han havde lyst. Det ville tjene ham bedst. Hun var så nedslået og i så dårligt humør, at hun nogle få minutter endog glemte Dickon og det grønne slør, som bredte sig over hele verden, og den bløde, lune vind, som kom ude fra heden.

Martha ventede på hende, og det angstfulde udtryk i hendes ansigt var veget for nysgerrighed og interesse. Der stod en kasse på bordet, og under låget, der var skudt lidt til siden, kunne man se, at den var fuld af små nydelige pakker.

"Det har hr. Craven sendt dig," sagde Martha. "Det ser ud til, at der er billedbøger i den."

Mary huskede nu, at han havde spurgt, den dag hun var oppe på hans værelse: "Ønsker du dig noget – dukker – legetøj – bøger?" Hun åbnede kassen og spekulerede på, om han måske havde sendt hende en dukke, og hvad hun skulle gøre med den, hvis han havde sendt en. Der var flere smukke bøger i ligesom Colins, der var to eller tre forskellige spil, og der var en nydelig lille skrivemappe med guldnavn på og guldpen og blækhus. Det var så nydeligt alt sammen, og hendes glæde over det begyndte at fordrive hendes vrede.

Hun havde slet ikke ventet, at han ville huske hende, og hun begyndte at blive helt blød om sit lille, hårde hjerte.

"Jeg skriver bedre, end jeg troede," sagde hun, "og det første jeg vil skrive med den pen, skal være et brev til ham for at fortælle ham, hvor glad jeg er for det."

Hvis hun havde været gode venner med Colin, ville hun straks have vist ham sine gaver, og så kunne de have set billeder og måske læst i nogle af bøgerne, for to af dem handlede om haver og var fulde af billeder; og så kunne de måske have prøvet på at spille de spil, hun havde fået, så ville han rigtig have moret sig og ikke hele tiden have tænkt på, at han måske skulle dø, og heller ikke hele tiden føle sig om på ryggen for at mærke, om der kom en pukkel frem.

Han havde en måde at gøre det på, som Mary næsten ikke kunne holde ud. Det gav hende en ubestemt følelse af angst, fordi han hver gang selv så så frygtelig angst ud. Han sagde, at hvis han en dag fandt en, selv nok så lille, knude på ryggen, så vidste han, at hans pukkel var begyndt at vokse frem. Han havde en dag hørt fru Medlock hviske til sygeplejersken, at hans pukkel først havde vist sig sådan, mens han var barn, og det

havde fæstet sig sådan i hans tanke, at han ikke kunne komme bort fra det igen. Han havde aldrig fortalt det til andre end Mary, at de fleste af hans "anfald", som de kaldte det, kom af hans angst for, at det skulle ske. Mary havde haft meget ondt af det for ham, da han fortalte hende det.

"Han begynder altid at tænke på det, når han er gnaven eller træt," sagde hun til sig selv. "Og han har været gnaven i dag. Måske – måske har han tænkt på det hele eftermiddagen." Hun stod og så ned i tæppet og tænkte sig om.

"Jeg sagde, at jeg aldrig ville gå derind igen" – hun rynkede brynene og vedblev betænkelig – "men måske – måske går jeg derind alligevel, jeg vil se, om han behøver mig – i morgen. Måske han vil prøve på at kaste sin pude efter mig igen, men – jeg tror – jeg tror alligevel, jeg går derind."

17. Et anfald

Hun havde været tidligt oppe om morgenen og havde arbejdet hårdt i haven, så hun var træt og søvnig. Så snart Martha havde bragt hendes aftensmad, og hun havde spist den, var hun derfor glad ved at gå i seng. Idet hun lagde sit hoved på puden, mumlede hun til sig selv:

"Jeg vil gå ud før frokost og arbejde med Dickon, og så bagefter – tror jeg – jeg vil gå ud og se til ham."

Hun tænkte, det omtrent kunne være midnat, da hun blev vækket af et frygteligt spektakel, der fik hende til at springe ud af sengen straks.

Hvad var det – hvad var dog det? I næste øjeblik var hun sikker på, at hun vidste det. Døre blev åbnet og lukket, travle fødder løb op og ned ad korridoren, og samtidig var der én, der råbte og skreg og skreg og råbte på en rædselsfuld måde.

"Det er Colin," sagde hun. "Han har fået et af de anfald, som sygeplejersken kalder hysteri. Hvor det lyder skrækkeligt."

Da hun lyttede til disse vilde skrig, kunne hun godt forstå, at folk var så bange, at de hellere føjede ham i alt end at høre på dette. Hun holdt sig for ørene og følte sig syg og gyste.

"Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre. Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre," blev hun ved med at sige. "Jeg kan ikke holde det ud."

En gang tænkte hun på, om han ikke ville holde op, hvis hun turde gå ind til ham; men så kom hun i tanker om, hvorledes han havde drevet hende ud af værelset, og blev bange for, at synet af hende skulle gøre ham værre. Selv når hun pressede hænderne, så hårdt hun kunne, mod sine øren, kunne hun ikke

holde den skrækkelige lyd ude. Hun hadede disse skrig så meget og led sådan under dem, at de gjorde hende vred, og hun fik pludselig sådan en lyst til selv at skrige endnu værre end han, bare for at forskrække ham, som han havde forskrækket hende. Hun var ikke vant til andet raseri end sit eget. Hun tog hænderne fra sine øren, sprang op og stampede i gulvet.

"Han må standses! En eller anden må få ham til at holde op! Om de så skal slå ham!" råbte hun.

Netop i samme øjeblik hørte hun nogen komme løbende ned ad korridoren. Døren gik op, og sygeplejersken kom ind. Nu lo hun slet ikke. Hun var snarere noget bleg.

"Han har arbejdet sig op til hysteri," sagde hun hurtigt. "Han vil gøre sig selv fortræd. Der er ingen, der kan komme nogen vegne med ham. Kom du og prøv, så er du sød. Han kan godt lide dig."

"Han viste mig ud af værelset i morges," sagde Mary vredt og stampede med foden.

Dette stamp syntes sygeplejersken godt om. I virkeligheden havde hun været bange for at finde Mary grædende og skjulende sig under sengeklæderne.

"Det er rigtigt," sagde hun. "Du er i det rigtige humør. Gå ind og skæld ham ud. Giv ham noget andet at tænke på. Gå endelig, mit barn, så hurtigt du kan."

Først bagefter opdagede Mary, at det var lige så komisk, som det var frygteligt – at det var komisk, at alle disse gamle, voksne folk var så bange, at de kom og bad om hjælp af en lille pige, fordi de gættede, at hun var lige så slem som Colin selv.

Hun fløj ned gennem korridoren, og jo nærmere hun kom skrigene, des mere rasende blev hun. Hun var ligefrem blevet

helt ondskabsfuld, da hun nåede døren. Hun skubbede den op og løb over gulvet hen til den store seng.

"Ti stille!" næsten skreg hun. "Ti stille! Jeg hader dig. De hader dig alle sammen! Jeg ville ønske, de ville løbe ud af huset alle sammen og lade dig skrige dig ihjel! Du kan skrige dig ihjel i løbet af et minut, og jeg ville ønske, at du gjorde det!"

Et almindeligt venligt barn kunne aldrig have tænkt eller endnu mindre have sagt noget lignende, men det var netop det bedst mulige middel til at bringe denne hysteriske dreng, som ingen hidtil havde turdet irettesætte eller modsige, til sig selv igen.

Han havde ligget med ansigtet ned i puderne og bearbejdet dem med sine hænder, og nu næsten hoppede han rundt, så hurtigt vendte han sig ved at høre den lille rasende stemme. Hans ansigt så frygteligt ud, hvidt og rødt og opsvulmet, og han stønnede og gispede; men den tapre lille Mary tog sig slet ikke af det.

"Hvis du skriger en gang til," sagde hun, "så skriger jeg med – og jeg kan skrige meget højere end du – jeg vil gøre dig bange, rigtig forskrække dig!"

Han var virkelig holdt op med at skrige, hun havde fuldstændig overrumplet ham. De skrig, han allerede havde udstødt, havde næsten kvalt ham. Tårerne strømmede nu ned over hans kinder, og han skælvede over det hele.

"Jeg kan ikke holde op!" han gispede og stønnede. "Jeg kan ikke – jeg kan ikke!"

"Jo, du kan!" råbte Mary. "Halvdelen af det, du fejler, er ikke andet end hysteri og arrigskab – netop hysteri – hysteri – hysteri!" og hun stampede, for hver gang hun sagde det.

"Jeg følte puklen på ryggen – jeg følte den," klagede Colin. "Jeg vidste det. Jeg får en pukkel på ryggen, og så skal jeg dø," og han begyndte at vride sig, vendte sig om på ansigtet og sukkede og stønnede, men han skreg ikke.

"Du har ikke følt nogen pukkel!" protesterede Mary hårdhjertet. "Hvis du følte noget, så var det bare en 'hysteripukkel'. Hysteri frembringer pukler, der er ikke andet i vejen med din væmmelige ryg end hysteri! Vend dig om og lad mig se på den!"

Hun kunne godt lide ordet hysteri, og hun mærkede, at det gjorde et vist indtryk på ham. Han havde rimeligvis ligesom hun aldrig hørt det før.

"Sygeplejerske!" kommanderede hun. "Kom her hen og vis mig straks hans ryg!"

Sygeplejersken, fru Medlock og Martha havde stået henne ved døren og stirret på hende med halvtåbne munde. Alle tre stønnede endnu mere af angst end før. Sygeplejersken kom frem, som om hun halvvejs var bange. Colin lå og sukkede og snappede efter vejret.

"Måske han – han ikke vil tillade mig det," sagde hun sagte.

Colin hørte det og gispede ud mellem to suk:

"Vis hende den! Hun – hun skal se den!"

Det var en stakkels, mager ryg at se på, da den blev blottet. Hvert ribben og hver hvirvel i rygraden kunne man tælle, men Mary talte dem ikke; som hun der bøjede sig over ryggen, undersøgte hun den kun nøje, med et alvorligt og grumt lille ansigt. Hun så så forbitret og gammelagtig ud, at sygeplejersken måtte vende sit ansigt bort for ikke at smile. Der var et minuts fuldstændig stilhed, for selv Colin forsøgte at

holde vejret, mens Mary så op og ned ad hans rygrad, og ned og op så omhyggeligt, som om hun havde været den store doktor fra London.

"Der er ikke en eneste pukkel der!" sagde hun til sidst. "Der er ikke en pukkel så stor som et knappenålshoved – undtagen ryghvirvlerne, og dem kan man kun se, fordi du er mager. Mine ryghvirvler stak lige så meget ud, indtil jeg begyndte at blive federe, og endnu er jeg ikke tyk nok til at skjule dem. Der er ikke en pukkel så stor som et knappenålshoved. Hvis du nogen sinde siger det igen, så ler jeg ad dig!"

Ingen andre end Colin selv kan forestille sig, hvilket indtryk disse barnlige ord gjorde på ham. Hvis han nogen sinde havde haft nogen at tale med om sin hemmelige frygt – hvis han havde dristet sig til selv at spørge – hvis han havde haft jævnaldrende legekammerater og ikke altid havde ligget der på sin ryg og indåndet en atmosfære, der ligesom var gjort tung af frygten for folk, der for det meste var kede og trætte af ham, ville han før have opdaget, at det meste af hans sygdom og frygt var frembragt af ham selv. Men han havde ligget og tænkt på sig selv, sine smerter og sin kedsomheds timer, dage, måneder og år igennem. Og nu, da en lille, vred, uvenlig pige påstod, at han ikke var så syg, som han troede, følte han, at det virkelig måtte være sandt.

"Jeg vidste ikke," sagde sygeplejersken, "at han troede, han havde en pukkel på ryggen. Hans ryg er svag, fordi han ikke vil prøve på at sidde op. Jeg kunne godt have fortalt ham, at der ikke er nogen pukkel der."

Colin trak vejret lettet og vendte sit ansigt lidt for at se på hende.

"Kunne du?" sagde han spagfærdigt.

"Ja."

"Der kan du se!" sagde Mary og åndede også lettere.

Colin vendte sig om igen, men kun for at komme sig lidt og få vejret efter den megen hulken; han lå stille et øjeblik, store tårer strømmede ned over hans ansigt og vædede hans puder. Men disse tårer meldte kun, hvor lettet og glad han var. Pludselig vendte han sig om igen og så på sygeplejersken, og underligt nok lignede han slet ikke en rajah nu, da han talte til hende.

"Tror du – jeg kunne – leve og blive voksen?" sagde han.

Sygeplejersken var hverken dygtig eller blødhjertet, men hun kunne gentage nogle af londonerdoktorens ord.

"Det kan du sikkert, hvis du vil rette dig efter, hvad der bliver sagt til dig og ikke give efter for dit raseri og så opholde dig meget i fri luft."

Colins anfald var forbi, og han var svag og træt af at skrige, og måske det var det, der gjorde ham forsonlig. Han rakte sin hånd lidt ud mod Mary, og jeg er glad ved at sige, at hendes anfald også var forbi, hun var blødgjort og mødte ham på halvvejen med sin hånd, så det var som en forsoning.

"Jeg vil – jeg vil ud sammen med dig, Mary," sagde han. "Jeg skal lade være at hade frisk luft, hvis vi kan finde –" han greb sig i sidste øjeblik i at sige, "hvis vi kan finde den hemmelige have," og han sluttede. "Jeg vil gerne ud med dig, hvis Dickon vil komme og køre min stol. Jeg vil så gerne se Dickon og hans ræv og hans ravn."

Sygeplejersken redte nu sengen, puslede og glattede puderne og gav derpå Colin en kop bouillon og lod Mary få en kop med,

og hun var virkelig glad for at få den oven på sin ophidselse. Fru Medlock og Martha listede glade bort, og da alt var pænt roligt og i orden, så sygeplejersken ud, som om hun også ville være glad for at slippe bort. Hun var ung og rask og var blevet jaget op midt i sin søvn, og hun gabte ganske åbenlyst, mens Mary så på hende. Mary havde skubbet den store skammel tæt hen til sengen og holdt Colins hånd.

"Du må gå tilbage og sove ud," sagde sygeplejersken. "Han falder nok i søvn om lidt, hvis han ikke er for ophidset. Så lægger jeg mig i værelset her ved siden af."

"Vil du have, jeg skal synge den sang for dig, som jeg lærte af min barnepige?" hviskede Mary til Colin.

Han trykkede sagte hendes hånd og vendte sine trætte øjne taknemmelig mod hende.

"Ja tak!" svarede han. "Det er sådan en blid sang, og så sover jeg i løbet af et minut."

"Jeg vil få ham til at sove," sagde Mary til den gabende sygeplejerske. "De kan godt gå, hvis De har lyst."

"Godt," sagde hun med et anstrøg af modvilje. "Hvis han ikke sover i løbet af en halv time, kan du kalde på mig."

"Det er godt," svarede Mary.

Så snart sygeplejersken var gået, trykkede Colin Marys hånd igen.

"Jeg var lige ved at røbe os," sagde han; "men jeg fik standset mig selv i tide. Jeg vil ikke tale, nu vil jeg sove, men du sagde, at du havde en hel mængde at fortælle mig. Har du – tror du, du har opdaget noget om vejen til den hemmelige have?"

Mary så på hans stakkels lille, trætte ansigt og opsvulmede øjne og blev blød om hjertet.

"Ja-a," svarede hun. "Det tror jeg nok, jeg har. Og hvis du nu vil lægge dig til at sove, så skal jeg fortælle dig det i morgen."

Hans hånd skælvede.

"Åh, Mary!" sagde han. "Åh, Mary! Hvis jeg kunne komme ind i den, tror jeg, at jeg blev rask. Kunne du ikke i stedet for at synge den sang – kunne du ikke fortælle mig, ganske sagte ligesom første gang, hvordan du tror, der ser ud derinde? Jeg er sikker på, at det ville få mig til at sove."

"Ja," svarede Mary. "Luk dine øjne."

Han lukkede øjnene og lå ganske stille, hun holdt hans hånd og begyndte at tale i en meget langsom og sagte tone.

"Jeg tror, den har været overladt til sig selv så længe – at den er blevet et helt vildnis. Jeg tænker mig, at roserne har klatret og klatret og klatret, så de hænger i store buer fra grenene og muren og kryber hen ad jorden – næsten som en grå tåge. Nogle af dem er gået ud, men mange – er levende, og når sommeren kommer, vil der være gardiner og springvand af roser. Jeg tænker mig, at jorden er fuld af hyacinter og vintergækker og liljer og iris, som arbejder for sig selv nede i jorden. Nu er foråret begyndt – måske – måske –"

Den rolige klang i hendes stemme gjorde ham mere og mere rolig; hun så det og vedblev: "Måske kommer de nu op mellem græsset – måske der allerede er hele klynger af udsprungne krokus, der skinner som guld og purpur. Måske er bladene allerede ved at udfolde sig – og måske – det grå er ved at forandre sig, så det ser ud, som om der er bredt et grønt slør ud over det alt sammen. Og fuglene kommer derind for at se på det – fordi der er – der er så sikkert og stille. Og måske – måske

– måske –" hun sagde det ganske sagte, "har rødkælken fundet sig en mage og er i færd med at bygge rede."

Og nu sov Colin.

18. Vi må ikke spilde tiden

Mary vågnede først sent den næste morgen. Hun sov længe, for hun var træt, og da Martha bragte hendes morgenmad, fortalte hun, at skønt Colin var ganske rolig, var han dog syg og havde feber, som han altid havde efter sine anfald. Mary spiste langsomt sin frokost, mens hun lyttede.

"Han siger, at han ville ønske, du ville komme ind til ham, så snart du kan," sagde Martha. "Det er underligt, så meget han holder af dig. Du gav ham ellers ordentlig besked i nat – gjorde du ikke? Der var ingen andre, der havde vovet det. Den stakkels dreng! Han er så forkælet, at der slet ikke er noget at stille op med ham. Moder siger, at de to værste ting, der kan hænde et barn, er altid at få sin vilje – eller aldrig at få den. Hun ved ikke rigtig, hvad der er værst. Du var ellers også godt gal i hovedet selv. Men han sagde til mig, da jeg var inde i hans værelse: 'Vær så venlig at spørge frk. Mary, om hun vil komme ind og tale med mig.' Tænk, han sagde: 'være så venlig!' Går du derind?"

"Jeg vil ud at se til Dickon først," sagde Mary. "Nej, jeg vil først gå ind til Colin og fortælle ham – jeg ved nok, hvad jeg vil fortælle ham," tilføjede hun med en pludselig indskydelse.

Hun havde hatten på, da hun kom ind til Colin, og han så straks lidt skuffet ud. Han var forfærdelig bleg og havde usædvanlig store skygger om øjnene.

"Jeg er glad for, at du kom," sagde han. "Jeg har hovedpine og smerter i hele kroppen, fordi jeg er så træt. Skal du nogen steder hen?"

"Jeg kan ikke blive her så længe," sagde hun. "Jeg skal ud til Dickon, men jeg kommer igen. Colin, det er – det er noget om den hemmelige have."

Hele hans ansigt lyste, og der kom lidt farve i hans kinder.

"Næ –! er det!" råbte han. "Jeg drømte om den hele natten. Jeg hørte, du sagde noget om det grå, der blev grønt, og jeg drømte, jeg stod et sted, hvor der var en mængde grønne blade – og der var fugle, der lå på deres reder, og der var så dejligt og så stille. Jeg vil ligge og tænke på det, til du kommer."

Fem minutter efter var Mary i haven hos Dickon. Denne gang havde han foruden ræven og ravnen medbragt to tamme egern.

"Jeg kom herover på ponyen i morges," sagde han. "Åh! han er en dejlig lille hest, Jump! Jeg havde disse to i mine lommer. Denne her kalder jeg Nød, og den anden kalder jeg Skal."

Da han sagde "nød", sprang det ene egern op på hans højre skulder, og da han sagde "skal", sprang det andet op på hans venstre skulder.

Da de havde sat sig ned i græsset med Kaptajn sammenrullet ved deres fødder, mens Sod lyttede tavs i et træ, og Nød og Skal hoppede rundt i nærheden af dem, syntes Mary næsten, at hun ikke var i stand til at forlade al denne dejlighed; men da hun begyndte at fortælle sin historie, var der noget i Dickons morsomme ansigt, der fik hende på andre tanker. Hun kunne se, at han havde mere ondt af det for Colin end hun selv. Han sad og så op i himlen og rundt på alt omkring sig.

"Hør engang fuglene – det er ligesom verden var fuld af dem, alting fløjter og pipper," sagde han. "Se, hvor de flyver rundt, og hør, hvor de kalder på hinanden. Om foråret er det, som om hele verden kalder. Bladene udfolder sig, så man kan se dem –

og," idet han snusede i luften med sin glade opstoppernæse, "sikken dejlig lugt de har! Og så ligger den stakkels dreng derinde og ser slet ingenting og kommer til at tænke på sådan noget, som får ham til at skrige. Ja, vi må have ham her ud – vi må få ham til at se og høre og indånde den dejlige luft og rigtig blive bagt igennem af solen. Og vi må ikke spilde noget øjeblik."

Når han var meget optaget af det, han sagde, talte han ofte det brede yorkshiremål, skønt han ellers gjorde sig umage for at tale mere korrekt, for at Mary skulle forstå ham. Men hun kunne godt lide hans sprog og havde forsøgt på at lære sig det selv.

"Ja, det må vi," sagde hun og talte så bredt, hun kunne. "Jeg skal sige dig, hvad vi først skal gøre," fortsatte hun, og Dickon lo, for det morede ham, at den lille pige forsøgte at tale yorkshiresk.

"Han kan allerede godt lide dig. Han vil gerne se dig, og han vil gerne se Sod og Kaptajn. Når jeg nu går op og snakker med ham, vil jeg spørge ham, om du ikke kan komme og se til ham i morgen tidlig og bringe dine dyr med, og når der så er nogle flere blade på træerne og måske et par blomster, så vil vi få ham bragt ud, og så skal du køre hans stol herind, og så skal vi vise ham det alt sammen."

Da hun standsede, var hun ganske stolt af sig selv, for hun havde aldrig sagt så meget i yorkshiremålet før, og det var lykkedes hende rigtig godt.

"Du må snakke sådan en lille smule yorkshiresk til mester Colin," lo Dickon. "Det vil ordentlig få ham til at le, og moder siger, at der er ikke noget så godt for syge folk som en sund

latter. Hun siger, at en halv times latter hver morgen vil være i stand til at kurere en dreng, der har tyfus."

"Jeg skal tale yorkshiresk til ham endnu i dag," sagde Mary og lo selv.

Haven var nu på det standpunkt, hvor det syntes, som om der hver dag og hver nat blev tryllet nye ting op af jorden. Det var meget svært at forlade den, især da Nød var krøbet op på hendes kjole, og Skal var klatret ned af æbletræet, de sad under, og nu stod og så på hende med spørgende øjne. Men hun gik dog tilbage til huset, og da hun sad ved siden af Colins seng, begyndte han at snuse, ligesom Dickon plejede at gøre, skønt ikke på en så erfaren måde.

"Du lugter ligesom blomster og – og friske ting," råbte han ganske oplivet. "Hvad er det, du lugter af? Det er koldt og varmt og sødt på én gang."

"Det er luften fra heden," sagde Mary. "Det kommer af, at jeg har siddet i græsset under et træ med Dickon og Kaptajn og Sod og Nød og Skal. Det er foråret og frisk luft og solskin, som lugter så dejligt."

Hun sagde det så bredt, hun kunne, og du kan ikke tænke dig til, hvor bredt yorkshiresk lyder, før du har hørt nogen tale det.

Colin begyndte at le.

"Hvad er det dog, du gør?" sagde han. "Jeg har aldrig hørt dig tale sådan før. Hvor det dog lyder grinagtigt."

"Jeg taler lidt yorkshiresk," fortsatte hun på samme måde. "Jeg kan ikke tale det helt så godt som Dickon eller Martha, men du kan nok høre, jeg kan efterligne det. Kan du ikke engang forstå en smule yorkshiresk, når du hører det? Og du er oven i købet selv en yorkshiredreng! Du må jo skamme dig!"

Og så begyndte hun også at le, og de lo begge to, til de næsten ikke kunne holde op, og værelset genlød af deres latter. Fru Medlock åbnede døren, men veg forfærdet tilbage og blev stående og lyttede i korridoren.

"Nu har jeg aldrig hørt så galt!" sagde hun, idet hun selv talte bredt yorkshiremål, fordi ingen kunne høre hende, og hun var så forbavset. "Hvem har vel hørt noget lignende! Hvem i al verden skulle have troet det!"

Der var så meget at tale om. Det var, som om Colin aldrig kunne høre nok om Dickon og Kaptajn og ponyen, som hed Jump. Mary havde løbet rundt i skoven med Dickon for at se Jump. Det var en mager, lidt lodden hedepony, med en tyk hårdusk ned over ørene, et smukt ansigt og en dejlig fløjlsblød mule. Den var nok mager, fordi den levede på heden, men den var så stærk og udholdende, som om musklerne i dens korte ben var af stålfjedre. Den havde løftet hovedet og vrinsket sagte, da den så Dickon, og så var den gået hen og havde lagt sit hoved på hans skulder, og han havde sagt noget ind i dens øre, og den havde svaret med små hvin og puf. Dickon havde ladet den give Mary sin ene lille forhov til hilsen og ladet den kysse hende på kinden med sin bløde mule.

"Forstår den virkelig alt, hvad Dickon siger?" spurgte Colin.

"Det ser ud, som om den gør det," svarede Mary.

"Dickon siger, at de allesammen forstår én, når man er ven med dem. Men man skal være *rigtig* ven med dem."

Colin lå stille et øjeblik, som om hans underlige, grå øjne stirrede på væggen; men Mary vidste, at han tænkte.

"Jeg ville ønske, at jeg var ven med dem," sagde han til sidst, "men det er jeg ikke. Jeg har aldrig haft nogen dyr at være ven

med, og jeg kan ikke tåle folk."

"Kan du ikke tåle mig?" spurgte Mary.

"Jo, det kan jeg," svarede han. "Det er meget grinagtigt; men jeg holder ligefrem af dig."

"Ben Weatherstaff sagde, at jeg lignede ham," sagde Mary. "Han sagde, at vi begge havde det samme gnavne væsen. Jeg tror, du også ligner ham. Vi ligner hinanden alle tre – du og jeg og Ben Weatherstaff. Han sagde, at vi var ikke til at se på, nogen af os, og at vi var lige så gnavne, som vi så ud. Men jeg er ikke nær så gnaven, som jeg var, før jeg kendte rødkælken og Dickon."

Colin rakte sin tynde hånd ud og rørte ved hende.

"Mary," sagde han. "Jeg ville ønske, jeg ikke havde sagt det om at sende Dickon bort. Jeg hadede dig, da du sagde, at han var som en engel, og jeg lo ad dig, men – måske er han det."

"Ja, det var egentlig morsomt at sige det," sagde hun frimodigt, "for hans næse vender lige i vejret, og hans klæder er lappede over det hele, og han taler bredt yorkshiremål, men – men hvis der var en yorkshireengel – så tror jeg, at han måtte forstå sig på at få blomster til at gro, og han måtte vide, hvordan man skal tale til de vilde dyr, ligesom Dickon gør, og så måtte de da vide, at han var deres ven."

"Jeg ville ikke have noget imod, at Dickon så på mig," sagde Colin, "jeg vil så gerne se ham."

"Jeg er glad for, at du sagde det," svarede Mary, "fordi – fordi –"

Ganske pludselig forstod hun, at det rette øjeblik var kommet. Colin mærkede, at der nu kom noget nyt.

"Fordi, hvad?" råbte han ivrigt.

Mary var så ængstelig, at hun rejste sig fra sin skammel, gik hen til ham og greb begge hans hænder.

"Kan jeg stole på dig? Jeg stolede på Dickon, fordi fuglene stolede på ham. Kan jeg stole på dig – sikkert – ganske sikkert?" spurgte hun. Hendes ansigt var så alvorligt, at han næsten hviskede sit svar.

"Ja – ja."

"Godt; Dickon vil komme og se til dig i morgen tidlig, og han vil bringe sine dyr med sig."

"Åh! Åh!" råbte Colin i sin glæde.

"Men det er ikke alt." Mary blev helt bleg af alvor og spænding. "Resten er endnu bedre. Der er en dør ind til haven. Jeg fandt den. Den er under vedbenden på muren."

Hvis han havde været en stærk, rask dreng, ville Colin sikkert have råbt: "Hurra! Hurra! Hurra!" men han var en svag og meget nervøs dreng; hans øjne blev større og større, og han gispede efter luft.

"Åh, Mary!" råbte han næsten med et suk. "Mon jeg skal få den at se? Mon jeg skal komme ind i den? Mon jeg skal leve, til jeg kan komme derind?" Han greb hendes hænder og trak hende hen til sig.

"Naturligvis skal du se den," afbrød Mary indigneret. "Selvfølgelig skal du leve og komme ind i den! Vær dog ikke dum!" Og hun var så nøgtern naturlig og barnlig, at hun bragte ham til sig selv – igen, og han begyndte at le ad sig selv, og få minutter efter sad hun på sin skammel igen og fortalte ham, ikke hvorledes hun tænkte sig haven, men hvorledes den var. Og Colins pine og træthed var glemt, og han lyttede begejstret.

"Det er fuldstændig, som du havde tænkt dig den," sagde han til sidst. "Det lyder, som om du virkelig havde været derinde. Det sagde jeg, da du fortalte mig det første gang, ikke?"

Mary tav i to minutter, og så sagde hun modigt sandheden.

"Jeg havde set den – og jeg havde været derinde," sagde hun. "Jeg fandt nøglen og gik derind for nogle uger siden. Men jeg turde ikke fortælle dig det – jeg turde ikke, fordi jeg var bange for, at jeg ikke kunne stole på dig – sådan fuldstændig!"

19. Det er kommet

Der var blevet sendt bud efter dr. Craven morgenen efter, at Colin havde haft sit anfald. Han blev altid hentet, når den slags hændte, og når han så kom, fandt han altid en stille, bleg, rystende dreng, der lå i sengen og var så hysterisk, at han kunne briste i gråd ved det mindste ord, og dr. Craven kunne derfor ikke lide disse ubehagelige besøg.

Ved denne lejlighed kom han først om eftermiddagen.

"Hvordan har han det?" spurgte han fru Medlock i en irriteret tone. "Han sprænger en skønne dag et blodkar, sådan som han tager på veje. Drengen er jo halvgal af hysteri og medlidenhed med sig selv."

"Godt, herre!" svarede fru Medlock. "De vil næppe tro Deres egne øjne, når De ser ham. Det underlige, gnavne pigebarn, der næsten er lige så forkælet som han selv, må have forhekset ham. Hvordan hun har båret sig ad, er der ingen, der ved. Der er ikke noget usædvanligt at se ved hende, og det er sjældent, man hører hende tale; men hun gjorde, hvad ingen af vi andre turde gøre. Hun fløj imod ham som en lille kat, stampede i gulvet og befalede ham at holde op med at skrige, og det forskrækkede ham, så han virkelig tav stille, og nu i eftermiddag – ja, De må hellere selv komme op at se. Det er vist det bedste."

Den scene, dr. Craven blev vidne til, da han kom ind i sin patients værelse, forbavsede ham virkelig. Da fru Medlock åbnede døren, hørte de latter og pludren. Colin sad oppe i sin sofa, så i en af havebøgerne og talte til den grimme, lille pige,

som for resten i det øjeblik næppe kunne kaldes grim, dertil strålede hendes ansigt for meget af glæde.

"De lange, blå blomster der – dem vil vi have en hel masse af," sagde Colin. "De kaldes delphiner."

"Dickon siger, at det er riddersporer, der er gjort store," råbte Mary. "Der er allerede hele buske af dem."

Så fik de øje på dr. Craven og standsede. Mary blev ganske stille, og Colin så fortrydelig ud.

"Det gør mig ondt at høre, at du var syg i nat, min dreng," sagde dr. Craven, en lille smule nervøs. Han var en meget nervøs mand.

"Jeg har det bedre nu – meget bedre," svarede Colin og lignede næsten en rajah. "Jeg vil ud i min stol om en dag eller to, hvis det er godt vejr. Jeg må have noget frisk luft."

Dr. Craven satte sig ned hos ham, følte hans puls og så forbavset på ham.

"Det må rigtignok være en dag, da det er meget fint vejr, og så må du passe meget på ikke at trætte dig selv for meget."

"Frisk luft vil ikke gøre mig træt," sagde den unge rajah.

Da der havde været flere lejligheder, hvor den samme unge herre havde skreget højt af raseri og påstået, at frisk luft ville gøre ham kold og dræbe ham, er det ikke til at undres over, at dr. Craven blev en smule bestyrtet.

"Jeg troede ikke, du kunne lide frisk luft," sagde han.

"Det kan jeg heller ikke, når jeg er alene," svarede rajahen; "men min kusine går ud med mig."

"Og sygeplejersken," formodede dr. Craven.

"Nej, hende vil jeg ikke have med," sagde han så afgjort, at Mary ikke kunne lade være at tænke på den unge, indfødte

prins, hvordan han havde set ud, da han sad dækket med diamanter, rubiner og smaragder og uddelte sine ordrer til sine bukkende tjenere.

"Min kusine forstår godt at passe mig, jeg har det altid bedre, når hun er hos mig. Hun hjalp mig også i nat. Jeg kender en meget stærk dreng, som vil køre min stol."

Dr. Craven var aldeles overvældet. Hvis denne trættende og hysteriske dreng virkelig blev rask, ville han selv miste enhver udsigt til at komme i besiddelse af Misselthwaite; dog han var ikke nogen samvittighedsløs mand, skønt han havde en svag karakter, og han ville ikke udsætte drengen for virkelig fare.

"Han må være både en stærk og pålidelig dreng," sagde han. "Og jeg må vide noget om ham. Hvem er han? Hvad er hans navn?"

"Det er Dickon," sagde Mary pludselig, hun havde en følelse af, at enhver, som kendte heden, måtte også kende Dickon. Og hun havde ret. Hun så, at dr. Cravens betænkelige miner straks opklaredes af et lettet smil.

"Åh, Dickon," sagde han. "Når det er Dickon, så er du sikker nok. Han er så stærk som en hedepony, det er han."

"Og han er pålidelig," sagde Mary. "Han er den pålideligste dreng i Yorkshire." Hun havde talt yorkshiresk til Dickon, og nu havde hun glemt sig selv og fortsat i dette sprog.

"Har Dickon lært dig det?" sagde dr. Craven, idet han lo hjerteligt.

"Det lærer jeg, som om det var fransk," sagde Mary koldt. "Det er ligesom de indfødtes dialekt i Indien. Den prøver dygtige folk altid at lære. Jeg kan godt lide det, og det kan Colin også."

"Ja, ja," sagde han. "Hvis det morer jer, gør det såmænd ingen skade. Tog du din medicin i nat, Colin?"

"Nej," svarede Colin. "Jeg ville ikke tage den til at begynde med, og efter at Mary havde fået mig rolig, talte hun mig i søvn – ganske sagte – om foråret der krøb ind i en have."

"Det lyder beroligende," sagde dr. Craven, endnu mere overrasket end før, og skelede hen til frk. Mary, som hun sad der på sin skammel og stirrede tavs ned i gulvet. "Du har det betydelig bedre, men du må erindre –"

"Jeg vil ikke erindre noget," afbrød rajahen, atter bydende. "Når jeg ligger for mig selv og erindrer, så begynder jeg at få ondt alle vegne, og så kommer jeg til at tænke på ting, der får mig til at skrige, fordi jeg hader dem sådan. Hvis der var en doktor et eller andet sted, som kunne få mig til at glemme, at jeg var syg, i stedet for at huske det, så ville jeg have ham her hen." Og han slog ud med en mager hånd, som virkelig burde være besat med kongelige signetringe, besat med rubiner. "Det er fordi min kusine får mig til at glemme, at jeg har det bedre."

Dr. Craven havde aldrig gjort så kort et besøg efter et "anfald"; som regel måtte han efter et sådant blive der meget længe og foretage sig en hel del. Denne dag gav han ingen medicin eller efterlod nye ordrer, og han blev sparet for ubehagelige scener. Da han gik ned ad trappen, så han meget tankefuld ud, og da han talte til fru Medlock, mærkede hun, at han stadig var meget forbavset.

"Ikke sandt, herre," sagde hun, "skulle man vel have troet det?"

"Det er jo uden tvivl et helt nyt stadium, han er kommet til," sagde doktoren. "Og det er også udenfor al tvivl, at det nye er

bedre end det gamle."

"Jeg tror, Susan Sowerby har ret – det tror jeg," sagde fru Medlock. "Jeg var inde hos hende på min vej til Thwaite i går, og så fik jeg jo talt lidt med hende. Og hun sagde til mig: 'Ja, Sarah Ann, hun er måske ikke noget godt barn, og hun er måske heller ikke noget smukt barn, men hun er et barn, og børn trænger nu til børn.' Vi har gået i skole sammen, Susan Sowerby og jeg."

"Hun er den bedste sygeplejerske, jeg kender," sagde dr. Craven. "Når jeg finder hende i en hytte, så ved jeg, at der er chancer for, at jeg skal få hjulpet min patient."

Fru Medlock smilede; hun holdt meget af Susan Sowerby.

Den nat sov Colin, uden at vågne en eneste gang, og da han vågnede om morgenen, lå han stille og smilede uden at vide det – smilede fordi han følte sig så mærkværdig godt tilpas. Det var ligefrem rart at vågne, og han vendte sig om og strakte sine lemmer med velbehag. Han havde en følelse, som om tykke tove, der havde holdt ham fast, havde løsnet sig og ladet ham gå. Han vidste ikke noget om, at dr. Craven ville have sagt, at hans nerver nu var slappede og faldet til ro. I stedet for at ligge og stirre på væggen og ønske, at han ikke var vågnet, havde han hovedet fuldt af de planer, han og Mary havde udkastet dagen i forvejen, af billeder af haven og Dickon med de vilde dyr. Det var så dejligt at have noget at tænke på. Og han havde ikke været vågen mere end ti minutter, da han hørte nogen komme løbende ned ad korridoren, og Mary stod i døren. I næste øjeblik var hun inde i værelset og løb hen til hans seng, medbringende et pust af frisk luft, der ligefrem duftede af morgendug.

"Du har været ude! Du har været ude! Der er sådan en dejlig lugt ved dig!" råbte han.

Hun havde løbet, og hendes hår havde løsnet sig i vinden, der havde klaret hendes øjne og farvet hendes kinder røde.

"Det er så smukt!" sagde hun, lidt stakåndet efter sit løb. "Du har aldrig set noget så dejligt! Det er kommet! Jeg troede, at det var kommet forleden morgen, men da var det kun i færd med det. Nu er det her! Foråret er kommet! Dickon siger det!"

"Er det?" råbte Colin, og skønt han egentlig ikke kendte noget til det, følte han sit hjerte banke. Han sad ret op i sengen uden at vide det.

"Luk vinduet op!" tilføjede han, idet han lo halvt af glad overraskelse halvt af sin egen iver. "Måske vi kan høre gyldne trompeter."

Og skønt han lo, var Mary på et øjeblik henne og havde åbnet vinduet på vid gab, og i løbet af endnu et øjeblik strømmede den lune luft, fuld af blomsterduft og fuglesang, ind gennem det.

"Det er frisk luft," sagde hun. "Lig på din ryg og sug den ind i lange drag. Det er det Dickon gør, når han ligger ude på heden. Han siger, at han kan mærke det ind i sine årer, og at det gør ham stærk, og han føler det, som om han kunne leve evigt. Ånd det ind! Ånd det ind!"

Det er frisk luft, sagde hun. Lig på din ryg og sug den ind i lange drag.

Hun gentog kun, hvad Dickon havde sagt til hende, men hun fangede Colins fantasi.

"Leve evigt! Får det ham til at føle sådan?" sagde han, og han gjorde, som hun sagde, han åndede luften ind i lange drag, indtil han havde en fornemmelse af, at der skete noget helt nyt og glædeligt med ham.

Mary var henne ved hans seng igen.

"Det myldrer med planter, som kommer op af jorden," kom det med vældig fart. "Og der er udsprungne blomster og knopper over alt, og det grønne slør har næsten dækket alt det grå, og fuglene har så travlt med at bygge reder, de er så bange for at blive for sent færdige, at de ligefrem slås om plads i den hemmelige have. Og rosenbuskene er så smukke og sammenfiltrede, som de vel kan være, og der er primula i skoven og ved gærdet, og frøene, vi såede, er kommet op, og Dickon har i dag bragt ræven og ravnen og de to egern og et lam med."

Og så måtte hun holde inde for at trække vejret. Det nyfødte lam havde Dickon for tre dage siden fundet liggende hos sin døde moder mellem gyvelbuskene på heden. Det var ikke det første moderløse lam, han fandt på heden, og han vidste, hvad han skulle gøre med det. Han havde bragt det hjem til hytten, indpakket i sin jakke, og han havde ladet det ligge i nærheden af ilden og havde madet det med varm mælk. Det var en lille blød tingest, med et henrivende lille dumt ansigt og ben, der var alt for lange for dets krop. Dickon var vandret over heden med det i sine arme, og dets patteflaske i sin lomme ved siden af det ene egern. Og da Mary sad under et træ med dets lille varme legeme i sit skød, havde hun næsten følt sig alt for lykkelig til at tale. "Et lam – et lam! – tænk dig et levende lam, som lå på mit skød ligesom et barn!"

Hun beskrev det med stor glæde, og Colin lå lyttende og indåndede den friske luft, idet sygeplejersken trådte ind. Hun studsede lidt ved synet af det åbne vindue. Hun havde siddet stønnende i værelset mangen en varm dag, fordi hendes patient var sikker på, at han ikke kunne tåle et åbent vindue.

"Er du sikker på, du ikke forkøler dig, master Colin?" spurgte hun.

"Ja," var svaret. "Jeg indånder blot frisk luft. Det bliver man stærk af. Jeg vil op på min sofa til morgenmaden, og min kusine spiser morgenmad sammen med mig."

Sygeplejersken gik bort, idet hun undertrykte et smil, for at bestille morgenmad til to. Hun fandt, at tjenerstuen var et behageligere opholdssted end sygeværelset, og der nede ventede alle på at høre nyt oppe fra. Der blev sagt en del vittigheder om den unge eremit, der, som kokken sagde, "havde fundet sin overmand, og godt for ham." Tjenestefolkene havde været meget trætte af anfaldene, og butleren, der var en mand med familie, havde mere end en gang fremsat som sin mening, at invaliden ville have meget bedre af "en ordentlig dragt prygl".

Da Colin var kommet hen på sin sofa, og morgenmaden til to var sat på bordet ved siden af, gav han sygeplejersken en meddelelse med sin mest rajah-lignende mine på.

"En dreng, en ræv, en ravn, to egern og et nyfødt lam, kommer nu til morgen for at besøge mig. Jeg ønsker dem bragt herop så snart de ankommer," sagde han. "Lad nu være at lege med dyrene nede i tjenerstuen, jeg vil have dem her op."

Sygeplejersken kunne ikke undertrykke et lille smil, men forsøgte at skjule det med en hosten.

"Javel, herre," svarede hun.

"Jeg vil sige Dem, hvad De kan gøre," tilføjede Colin og slog ud med hånden. "De kan give Martha besked på at bringe dem her op. Drengen er Marthas broder. Hans navn er Dickon, og han er dyretæmmer."

"Jeg håber ikke, at dyrene bider, master Colin," sagde sygeplejersken.

"Jeg fortalte dig jo, at han var dyretæmmer," sagde Colin overlegent. "Dyretæmmeres dyr bider aldrig."

"Der er slangetæmmere i Indien," sagde Mary, "og de kan putte deres slangers hoveder i munden."

"Ih! bevares vel!" sagde sygeplejersken.

De spiste deres morgenmad, mens morgenluften strømmede ind over dem. Colins var temmelig solid, og Mary iagttog ham interesseret.

"Du vil blive tykkere, ligesom jeg," sagde hun. "Jeg brød mig aldrig om min morgenmad, da jeg var i Indien, og nu kan jeg slet ikke undvære den."

"Jeg trængte til min i dag," sagde Colin. "Måske det var den friske luft. Hvornår tror du, Dickon kommer?"

Han lod ikke vente længe på sig. Efter ti minutters forløb rakte Mary hånden i vejret.

"Hør!" sagde hun. "Kan du ikke høre ravnen?"

Colin lyttede også og hørte den. "Jo," svarede han.

"Det er Sod," sagde Mary. "Hør igen! Kan du ikke høre en brægen – ganske spæd?"

"Åh, jo!" råbte Colin.

"Det er det nyfødte lam," sagde Mary. "Nu kommer han."

Dickons træsko var tykke og klodsede, og skønt han gjorde sig umage for at gå stille, frembragte de dog en dundrende lyd,

idet han gik gennem den lange korridor. Mary og Colin hørte ham marchere afsted derude – marchere, til han kom gennem tapetdøren ind på det bløde tæppe i Colins egen gang.

"Hvis det er Dem belejligt, herre," meldte Martha, idet hun åbnede døren. "Hvis det er Dem belejligt, så er Dickon her med sine dyr."

Dickon kom ind, smilende med sit aller bredeste smil. Han havde lammet på armen og den lille ræv løb i hælene på ham. Nød sad på hans venstre og Sod på hans højre skulder, mens Skals hoved og poter kiggede frem af en af hans sidelommer.

Colin satte sig langsomt op og stirrede og stirrede, ligesom han havde stirret, da han så Mary for første gang, men der var glæde og forundring i hans blik. Sandheden var, at til trods for alt, hvad han havde hørt, havde han ikke været i stand til at danne sig nogen forestilling om, hvorledes denne dreng ville se ud, med sin ræv, sin ravn, sine egern og sit lam, som alle var så nær ved ham, at de syntes en del af ham selv. Colin havde aldrig i sit liv talt med en dreng, og han var så overvældet ved synet af ham, at han overhovedet ikke tænkte på at tale.

Men Dickon følte sig ikke i mindste måde generet af dette. Han var jo heller ikke kommet i forlegenhed, da han mødte sin ravn første gang, og den kun stirrede på ham uden at tale, den kendte jo ikke hans sprog. Sådan er dyr altid, til de lærer én at kende. Han gik hen til Colins sofa og lagde det nyfødte lam i hans skød, og det lille dyr krøb straks ind til den bløde fløjlsslåbrok og gned sit lille lodne hoved mod hans side.

"Hvad er det, den gør?" råbte Colin. "Hvad er det, den vil have?"

"Den leder efter sin mor," sagde Dickon. "Jeg bragte den lidt sulten her hen, for jeg tænkte, du kunne lide at se den spise."

Han knælede ned ved siden af sofaen og trak flasken op af lommen.

"Kom her, dit lille fæ," sagde han, og vendte dens lille hvide uldhoved med sin brune hånd. "Det er jo dette her, du vil have. Du får vist mere ud af denne her end af en fløjlsjakke. Se så," og han stak flaskens gummisut ind i munden på det, og lammet begyndte at suge med synligt velbehag.

Efter dette var der nok at tale om. Da lammet faldt i søvn, svirrede der en mængde spørgsmål i luften, og Dickon besvarede dem alle. Han fortalte dem, hvorledes han havde fundet lammet for tre morgener siden, lige da solen stod op. Han havde stået på heden og lyttet til en lærke og set, hvordan den svang sig højere og højere mod himlen, indtil der kun var en ganske lille plet i den blå luft.

"Jeg havde næsten tabt den af syne og stod og undrede mig over, at man kunne høre den, skønt det så ud, som om den var uden for verden i løbet af et øjeblik, og så var det, at jeg hørte noget, langt borte mellem lyngen. Det var en ganske svag brægen, og så vidste jeg, at det måtte være et nyfødt lam, som var sulten, og jeg vidste også, at det ikke ville være sultent, uden at det havde mistet sin moder, og så begyndte jeg at søge. Å jeg måtte ordentlig lede efter det. Jeg gik ud og ind mellem buskene, og det var hele tiden, som om jeg gik i den gale retning. Men til sidst fik jeg øje på noget hvidt ved en sten oppe på en høj, og så klatrede jeg der op, og fandt den lille unge, halv død af sult og kulde."

Mens han fortalte, fløj Sod ud og ind af det åbne vindue og fortalte højlydt i kragemål, hvad den så, og Nød og Skal foretog inspektion i de store træer uden for, og Kaptajn havde rullet sig sammen i nærheden af Dickon, der havde anbragt sig på kamintæppet.

De så på billederne i havebøgerne, og Dickon kendte alle deres almindelige navne, og vidste nøje, hvilke der allerede var i den hemmelige have.

"Jeg kan ikke sige det der navn," sagde han, og pegede på en, hvorunder der stod *Aquilegia*, "men vi kalder den akeleje, og de vokser vildt på gærderne, men disse er haveblomster, de er større og flottere. Der er sådan nogen store klynger akelejer i haven, de kommer til at ligne et bed af hvide og blå sommerfugle, når de springer ud."

"Jeg vil ud at se dem," råbte Colin. "Jeg må ud at se dem!"

"Ja, det må du," sagde Mary, i yorkshiremål og ganske alvorlig. "Og du må ikke lade gå for lang tid forinden."

20. Jeg skal leve altid – altid – altid!

Men de blev nødt til at vente over en uge, for først kom der nogle dage med megen blæst, og så blev Colin forkølet, disse to ting kom lige efter hinanden og ville tidligere have sat Colin i et sandt raseri, men nu var der så mange hemmelige planer, der skulle lægges, og Dickon kom næsten hver dag, selv om det kun var nogle minutter, og fortalte om, hvad der skete på heden og vejene og ved gærderne og ved kanten af vandløbene. Det, han havde at fortælle om oddere og grævlinge og vandrotter og deres huler, for ikke at tale om fuglereder og markmus i deres huller, var nok til at få ham til at skælve af spænding, tænk at høre en dyrebesværger fortælle om alle disse intime småting og om hele det liv og den travlhed og spænding, som bevægede sig på og under jorden!

"De er ligesom vi," sagde Dickon, "kun må de bygge deres hus om hvert år. Og det er det, der gør, at de har så travlt, de er bange for ikke at blive færdige."

Det, der voldte mest bryderi, var imidlertid de forberedelser, der måtte til, for at Colin kunne komme fuldstændig uset ned i haven. Ingen måtte se rullestolen og Mary og Dickon, når de havde passeret buskadset og var kommet ind i den lange gang, som gik langs med den vedbendbeklædte mur.

Efter som dagene gik, var det blevet mere og mere klart for Colin, at den fuldstændige hemmelighedsfuldhed, der hvilede over haven, var noget af det mest tiltrækkende ved den. Ingen måtte ødelægge denne hemmelighed. Ingen måtte så meget som ane, at de havde en hemmelighed. Folk skulle tro, at han

blot var ude sammen med Mary og Dickon, fordi han holdt af dem og ikke brød sig om, at de så på ham. De havde lange og interessante samtaler om, hvilken vej de skulle gå. De ville gå op ad denne sti og ned ad denne og tværs over en tredje og rundt mellem blomsterbedene ved springvandet, som om de beundrede de blomstergrupper, som hr. Roach, overgartneren, havde anlagt der. Det ville give det udseende af, at der ikke var det mindste hemmelighedsfulde på færde. Så ville de gå ind i buskadset, som om de fo'r vild, indtil de nåede den lange gang. Det var næsten lige så farligt og indviklet som en felttogsplan, fattet af en stor general under en krig.

Rygtet om det ny og utrolige, der var sket i sygeværelset, var trængt fra tjenerstuen helt ned til gartnerne, som knap ville tro det, men ikke nok med det, en dag overraskedes hr. Roach ved at modtage ordre fra master Colin om at komme op til ham selv, i det værelse hvor ellers aldrig nogen fremmede fik lov at komme, da den syge ønskede personlig at tale med ham.

"Nå, nå," sagde han til sig selv, idet han hurtigt skiftede jakke, "hvad skal der nu ske? Hans kongelige Højhed, som ikke tåler, at man ser på ham, kalder en mand, som han aldrig har set, op til sig."

Hr. Roach var ikke fri for at være lidt nysgerrig. Han havde aldrig set så meget som et glimt af drengen, men han havde hørt en mængde historier om hans uhyggelige udseende og ustyrlige raseri. Det, han havde hørt oftest var, at han kunne dø hvert øjeblik, og der eksisterede en mængde historier og beskrivelser om hans krogede ryg og hjælpeløse lemmer, som alle var forfattet af folk, der aldrig havde set ham.

"Tingene forandrer sig her i huset, hr. Roach," sagde fru Medlock, idet hun førte ham op ad bagtrappen til korridoren, der førte hen til det hidtil så mystiske værelse.

"Lad os håbe, det er til det bedre, fru Medlock," svarede han.

"Det kunne da ikke godt blive værre," fortsatte fru Medlock; "og så underligt det lyder, så er der dog dem, som nu finder det lettere at gøre deres arbejde. De skal ikke blive forbavset, hr. Roach, hvis De pludselig befinder Dem midt i et menageri, og Martha Sowerbys Dickon er mere hjemme her, end De eller jeg nogen sinde kan blive det."

Der måtte virkelig være en slags trolddom over Dickon, sådan som Mary altid havde tænkt sig det. Da hr. Roach hørte hans navn, smilede han forstående.

"Han ville være hjemme i Buckingham Castle eller på bunden af en kulmine," sagde han. "Og det er i grunden heller ikke så underligt, for han er så naturlig, den dreng."

Det var alligevel godt, han var forberedt, ellers var han vist blevet for overrasket. Da døren blev åbnet, meldte en stor ravn, der sad på ryggen af en stor stol og syntes ganske som hjemme, hans ankomst med et lydeligt "kra-kra". Til trods for fru Medlocks ord blev han dog så bestyrtet, at han var ved at gå bag om.

Den unge rajah var hverken i sin seng eller på sin sofa, men i en armstol, og et lille lam stod ved hans fødder og rystede sin hale på spædelams facon, mens Dickon knælende gav det at drikke af en flaske. Et egern sad på Dickons bøjede ryg og undersøgte omhyggeligt en nød, mens den lille pige fra Indien sad på en stor skammel og så til.

"Her er hr. Roach, master Colin," sagde fru Medlock.

Den unge rajah vendte sig og tog sin tjener i øjesyn – sådan opfattede overgartneren det i alt fald.

"Ah! De er Roach, ikke sandt?" sagde han. "Jeg har sendt bud efter Dem for at give Dem nogle meget vigtige ordrer."

"Ja vel, herre," svarede Roach, idet han spekulerede på, om han nu skulle have ordre til at fælde alle de gamle ege i parken eller om at forandre frugthaverne til vandbassiner.

"Jeg tager ud i min stol nu i eftermiddag," sagde Colin. "Hvis jeg kan tåle den friske luft, tager jeg ud hver dag. Mens jeg er ude, må ingen af gartnerne være i nærheden af den lange gang ved havemuren. Der må slet ingen komme der. Jeg tager ud omtrent klokken 2, og alle må holdes borte, til jeg sender bud, at de kan gå tilbage til deres arbejde."

"Javel, det skal ske," sagde hr. Roach meget lettet over, at egene måtte blive stående, og at frugthaverne var sikre.

"Mary," sagde Colin, idet han vendte sig om mod hende, "hvad var det du sagde i Indien, når du var færdig med at tale og ønskede at folk skulle gå?"

"Du skal sige, 'De har min tilladelse til at gå'," svarede Mary.

Rajahen slog nådigt ud med hånden.

"De har min tilladelse til at gå," sagde han. "Men husk, det er af stor vigtighed."

"Kra-kra!" råbte ravnen lydeligt, men ikke egentlig uhøfligt.

"Javel, herre. Mange tak," sagde hr. Roach, og fru Medlock førte ham ud af værelset.

Da han kom ud i korridoren, smilede den godmodige mand, indtil han næsten lo højt.

"På min ære!" sagde han. "Han har en fin og værdig måde at optræde på. Man skulle tro, at han var prins og havde en hel

mængde kongelige forfædre."

"Åh!" svarede fru Medlock. "Vi har måttet lade ham trampe på os, al den tid han har haft fødder, så han tror vel, at det er det, vi er født til."

"Måske han vokser fra det, hvis han lever," mente hr. Roach.

"Ja, en ting er nu sikker nok," sagde fru Medlock. "Hvis han lever, og det indiske barn bliver her, så skal hun nok få lært ham, at hele verden ikke tilhører ham alene, og at han gør bedst i at holde sig til sin del af den."

Inde i værelset lænede Colin sig tilbage i sine puder.

"Nu er det sikkert alt sammen," sagde han. "Og i eftermiddag skal jeg se den – nu i eftermiddag skal jeg se den!"

Dickon gik tilbage til haven med sine dyr, og Mary blev hos Colin. Hun syntes ikke, han så træt ud, men han var så stille, inden maden kom, og han var stille, mens de spiste. Hun undrede sig over det og spurgte ham ud.

"Hvor dine øjne er blevet store, Colin," sagde hun. "Når du tænker, bliver dine øjne så store som tekopper. Hvad tænker du nu på?"

"Jeg kan ikke lade være med at spekulere på, hvordan det ser ud," sagde han.

"Haven?" spurgte Mary.

"Foråret," sagde han. "Jeg tænkte på, at jeg egentlig aldrig har set det før. Jeg har næsten aldrig været ude, og når jeg var ude, lagde jeg ikke mærke til det."

"Jeg så det heller aldrig i Indien, for der var ikke noget," sagde Mary.

Indelukket, som han havde været hele sit liv, havde han mere fantasi end Mary, i det mindste var den sat mere i bevægelse af

alle de billeder og bøger, som han havde tilbragt sin meste tid med at se i.

"Den morgen du kom løbende her ind og råbte: 'Det er kommet! Det er kommet!' fik jeg sådan en underlig følelse. Det lød, som om der var kommet en hel mængde ting i stor procession med vajende faner og klingende spil. Jeg har et billede, der forestiller sådan noget, – en hel mængde mennesker og børn med guirlander og grene med blomster på, de ler og danser og råber og spiller på fløjte alle sammen. Det var derfor jeg sagde, 'Måske kan vi høre gyldne trompeter' og sagde, at du skulle lukke vinduet op."

"Hvor det er morsomt," sagde Mary. "Det er akkurat, som jeg selv synes, det er. Og hvis alle blomsterne og bladene og de grønne spirer og fuglene og de vilde dyr dansede forbi på én gang, så ville det da blive en ordentlig flok! Jeg er sikker på, at de ville danse og synge og fløjte, og det blev da musik, så det kunne høres."

Så lo de begge to, men det var ikke fordi ideen var latterlig, men fordi de begge syntes så godt om den.

Lidt efter kom sygeplejersken for at gøre Colin i stand. Hun opdagede med forundring, at han i stedet for, som han plejede, at ligge ubevægelig, mens hun klædte ham på, selv forsøgte at hjælpe til, og han sad op og lo og talte med Mary hele tiden imens.

"Det er en af hans gode dage i dag," sagde hun til dr. Craven, som kom ind for at se til ham. "Han er i så godt humør, at jeg tror, det gør ham stærkere."

"Jeg ser ind igen i eftermiddag, når han er kommet ind fra haven," sagde dr. Craven. "Jeg må se, hvordan det bekommer

ham at være ude. Jeg ville ønske," tilføjede han sagte, "at han ville lade Dem gå med."

"Det kan vi lige så godt opgive straks," sagde sygeplejersken, pludselig ivrig: "Det er ingen nytte til at prøve det."

"Jeg har heller ikke tænkt på at prøve det," sagde doktoren nervøst. "Vi vil prøve eksperimentet. Dickon er en dreng, som jeg ville betro et nyfødt barn."

Den stærkeste af husets tjenere bar Colin ned af trapperne og satte ham i hans rullestol, i nærheden af hvilken Dickon ventede. Efter at tjeneren havde ordnet hans puder og tæpper, slog rajahen ud med hånden mod ham og sygeplejersken.

"I har min tilladelse til at gå," sagde han, og de forsvandt begge skyndsomst, og sandsynligvis fnisede de, da de var i sikkerhed oppe i huset.

Dickon begyndte at køre stolen langsomt og roligt. Mary gik ved siden af den, og Colin lænede sig tilbage og så op mod himlen. Hvælvingen syntes så høj, og de små hvide skyer lignede hvide fugle, der fløj med udbredte vinger i det krystalklare blå. Vinden blæste i et sagte pust vellugt ind til dem fra heden. Colin løftede sit lille magre ansigt for at indånde den, og hans store øjne så ud, som om det var dem, der lyttede – lyttede, i stedet for hans øren.

"Der er så mange lyde af sang og summen og kalden," sagde han. "Hvad er det for en lugt, vinden fører med sig?"

"Det er forårsblomsterne på heden, som er sprunget ud nu," svarede Dickon. "Du skulle blot se bierne rundt om dem i dag."

Intet menneskeligt væsen var at opdage på den vej, de gik. Alle gartnere og gartnerdrenge var som blæst bort. Men de gik ind og ud af buskadset og rundt om blomsterbede og

springvand, nøjagtig følgende deres omhyggeligt lagte plan til bevarelsen af deres hemmelighed. Men da de til sidst kom til den lange gang langs havemuren, begyndte de dog for en sikkerheds skyld at hviske til hinanden.

"Det er denne," hviskede Mary. "Det var her, jeg plejede at spadsere frem og tilbage og spekulere og spekulere."

"Var det?" råbte Colin, og hans øjne begyndte at søge ivrigt mellem vedbenden. "Men jeg kan ikke se noget," hviskede han. "Der er jo ingen dør."

"Det troede jeg også," sagde Mary.

Så blev der et øjebliks åndeløs stilhed, mens stolen kørte videre.

"Det er den have, hvor Ben Weatherstaff arbejder," sagde Mary.

"Er det?" sagde Colin.

Nogle få skridt længere henne hviskede Mary igen.

"Det var her rødkælken fløj over muren," sagde hun.

"Var det?" råbte Colin. "Åh, jeg ville ønske, den ville komme igen!"

"Og der," sagde Mary alvorlig og pegede på en stor syren, "var det, den sad og hakkede i en lille jordhøj og viste mig nøglen."

Colin så op.

"Hvor? Hvor? Der?" råbte han og hans øjne var lige så store som ulvens i *Rødhætte*, der hvor hun lægger mærke til dem og spørger. Dickon stod stille, og rullestolen standsede.

"Og her," sagde Mary og gik ind i et bed tæt op til vedbenden, "her var det, jeg gik hen for at tale til den, da den sad og kvidrede til mig oppe på kanten af muren. Og her er

vedbenden, som vinden blæste bort," og hun greb fat i det grønne, nedhængende gardin.

"Åh! er det her – er det?" gispede Colin.

"Og her er håndtaget, og her er døren. Dickon, kør ham ind – skynd dig!"

Og Dickon gjorde det med et eneste kraftigt sikkert skub.

Men Colin havde ladet sig falde tilbage i puderne, han stønnede næsten af glæde, han havde dækket sine øjne med hænderne og holdt dem der, indtil de var inde, og stolen standsede, og døren var lukket efter dem, som var det sket ved trolddom. Men så tog han dem bort og så sig om, rundt og rundt, ligesom Dickon og Mary havde gjort før ham. Og det smukke grønne slør af spæde grønne planter havde nu bredt sig ud over alle murene og træer og jorden og de gyngende kviste og ranker, og i græsset under træerne skinnede og glimtede det med guld, purpur og hvidt fra udsprungne blomster, og træerne så ud, som der var drysset sne på deres hoveder. Og der var flagren og fuglesang og summen af insekter, og der var den dejligste blomsterduft. Og solen skinnede ham varmt ind i ansigtet, som om det var en hånd, der varsomt kærtegnede ham. Mary og Dickon stod og stirrede forundret på ham. Han så så underlig forandret ud, for en stærk rød farve havde dækket hans blege ansigt, hals og hænder fuldstændig.

"Jeg bliver rask! Jeg bliver rask!" råbte han. "Mary! Dickon! Jeg bliver rask her! Og jeg skal leve altid – altid – altid!"

21. Ben Weatherstaff

Noget af det underligste her i livet er, at det kun er i enkelte øjeblikke, at man føler, at man skal leve evigt. Man kan undertiden føle det, når man står op ganske tidligt om morgenen og går ganske alene ud, lægger hovedet tilbage og iagttager, hvorledes den blege himmel langsomt forandres og kommer i brand, da mærker man, hvorledes hele naturen vågner rundt om en, indtil man får en følelse, som om man må råbe af begejstring, og ens hjerte næsten står stille ved det imponerende og majestætiske syn af den opgående sol – og det er dog sket hver eneste morgen i tusinder og tusinder og atter tusinder af år. Så føler man det, selv om man står alene i en skov ved solnedgang, og de hemmelighedsfulde gyldne stråler strejfer ind mellem grenene og synes at gentage og gentage noget, man ikke kan sige, hvor meget man end prøver på det. Eller man i en klar nat ser på de millioner af tindrende stjerner, da føler man det er sandt; eller det kan blot være lyden af fjern musik der overbeviser en; og det kan også være et glimt i et andet menneskes øjne.

Og således gik det Colin, da han første gang så, hørte og følte Foråret, inden for de fire høje mure i den skjulte have.

Den eftermiddag var det, som om hele verden anstrengte sig for at være fuldkommen og strålende smuk og venlig mod ham. Måske var det af Himlens særlige nåde, at foråret havde fået lov til at samle alt, hvad det kunne samle af dejlighed på dette ene sted. Mere end én gang standsede Dickon med, hvad han

foretog sig, stod stille med en slags voksende forundring i sine øjne og rystede sagte på hovedet.

"Åh! hvor er det henrivende," sagde han. "Jeg er tolv, går i mit trettende år, og der er da mange eftermiddage i tretten år, men jeg synes aldrig, jeg har oplevet en eneste, der var mage til denne."

"Ja, den er dejlig," sagde Mary, og hun sukkede af bare glæde. "Jeg tror, det er den dejligste dag, der har været i denne verden."

"Tror du det," sagde Colin, og fortsatte på yorkshiresk, "måske det alt sammen ser sådan ud af hensyn til mig?"

"På min ære!" råbte Mary beundrende. "Det var en ordentlig mundfuld yorkshiresk. Du skal have første præmie."

Og så lo de alle tre. De trak hans stol hen under et blommetræ, der var hvidt af blomster og fyldt med musik af bierne. Det var ligesom en konges tronhimmel – en eventyrkonges. Der var blomstrende kirsebærtræer i nærheden og æbletræer, hvis knopper var røde og hvide, og hist og her var nogle af dem helt udfoldet. Mellem tronhimlens blomstrende grene skimtede man små stykker af den blå himmel, der så ud som forundrede øjne.

Mary og Dickon arbejdede lidt hist og her, og Colin fulgte dem med øjnene. De bragte ham forskellige ting at se på – knopper, der var åbne, og knopper, der var tæt lukkede, små kviste, som lige havde fået små grønne blade, fjer af en træpikker, som havde tabt dem i græsset, og tomme æggeskaller af fugle, som havde ruget tidligt. Dickon kørte stolen rundt og rundt i haven og standsede hvert øjeblik for at lade ham beundre, hvad der kom op af jorden, eller hvad der hang ned fra træerne. Det var ligesom at blive ført rundt i et

eventyrland af en fortryllet konge og dronning og blive vist alle de mystiske rigdomme, det indeholdt.

"Jeg tænker på, om vi ikke vil få rødkælken at se," sagde Colin.

"Om nogen tid vil du komme til at se ham ofte nok," sagde Dickon. "Når æggene er ruget ud, så får han så travlt med at made ungerne, så det svimler om hovedet på ham. Så får du ham at se flyve frem og tilbage med orme og larver, der er lige så store som ham selv omtrent. Så skal du høre et spektakel, når han kommer op til reden, og de skriger op alle på én gang, så han ikke aner, hvilken af de store munde han skal stoppe noget i først. Moder siger, at når hun ser det besvær, en rødkælk har med at fylde alle de store næb, så føler hun sig som en fin dame, der intet har at bestille. Hun siger, at det lille dyr kan se ud, som om sveden drypper af det, men det kan man ikke se."

Dette fik dem til at le så højt, at de måtte holde hænderne for munden, for ingen måtte jo høre dem. Colin var blevet instrueret om at hviske og tale sagte mange dage i forvejen. Han kunne godt lide det hemmelighedsfulde ved det og gjorde sit bedste. Men når man morer sig rigtig meget, så er det meget svært ikke at le højere end en hvisken.

Hele eftermiddagen var fuld af nyheder, og for hver time der gik, blev solskinnet mere gyldent. Stolen var trukket hen under tronhimlen igen, og Dickon havde sat sig i græsset og trak netop sin fløjte frem, da Colin fik øje på noget, han ikke havde lagt mærke til før.

"Det er et meget gammelt træ, det der ovre, er det ikke?" sagde han.

Dickon så hen på træet, og Mary så også derhen, og der blev et øjeblik fuldstændig stille.

"Jo," sagde Dickon så, og hans stemme havde en alvorlig klang.

Mary så på træet og tænkte.

"Grenene er ganske grå, og der er ikke et eneste blad på det," sagde Colin. "Det er vist gået ud, er det ikke?"

"Jo-o," svarede Dickon. "Men de roser, der er klatret op af det, vil næsten dække det helt, når de får blade og blomster. Så det kommer ikke til at se dødt ud. Det bliver det smukkeste af dem alle."

Mary sad stille og stirrede på træet og tænkte.

"Det ser ud, som om der er en stor gren brækket af det," sagde Colin. "Jeg gad vide, hvem der har gjort det."

"Det er gjort for mange år siden," svarede Dickon; så udbrød han pludselig lettet og lagde sin hånd over på Colin: "Næ – se den rødkælk der! Der har vi den! Nu henter den føde til sin mage."

Colin fik lige set et glimt af en rødbrystet fugl med noget i næbet. Den fløj ind mellem det grønne hen mod det tæt bevoksede hjørne og var borte. Colin lagde sig tilbage i puderne igen og lo lidt.

"Han bringer hende hendes te. Måske klokken nu er fem. Jeg kunne næsten lide at få noget te selv."

Nu var de sikre.

"Det var trolddom, som sendte den rødkælk," sagde Mary hemmeligt bagefter til Dickon. "Jeg ved, det var trolddom." For både hun og Dickon havde været bange for, at Colin skulle spørge dem ud om træet, hvis gren var brækket af for ti år siden, og Dickon havde stået og gnedet sig betænkelig i hovedet.

"Vi må lade, som om det ikke er forskelligt fra de andre træer," havde han sagt. "Vi kunne da aldrig fortælle ham, hvorledes den brækkede, stakkels dreng. Hvis han siger noget om det, må vi – må vi lade som ingenting."

"Ja, det må vi," havde Mary svaret.

Men hun havde mærket, at hun slet ikke så ud, som om der intet var i vejen, da hun stirrede på træet. Hun havde spekuleret på, hvad Dickon havde tilføjet den gang. Han havde gået frem og tilbage og purret sig i sit blonde hår på sådan en forvirret måde, men han havde haft sådan et kønt udtryk i sine blå øjne.

"Fru Craven var sådan en god, ung dame," havde han tøvende sagt. "Og mor tror, at hun måske tit kommer til Misselthwaite for at se til unge Colin, for det gør alle mødre, som dør før deres børn. De kommer tilbage for at se dem. Måske hun har været her i haven, og måske det er hende, der har sat os i arbejde her og fået os til at bringe ham herned."

Hun troede, at han mente noget i retning af trolddom. Hun troede selv meget stærkt på trolddom. Hun troede i al hemmelighed, at Dickon udøvede trolddom, god trolddom selvfølgelig, på alt, hvad han kom i nærheden af, og at det var derfor, at folk holdt så meget af ham, og at vilde dyr vidste, at han var deres ven. Hun var endda lige ved at tro, at det var ham, der havde fået rødkælken til at komme lige i det øjeblik, Colin stillede det farlige spørgsmål. Hun havde mærket, at hans trolddom havde virket hele eftermiddagen og fået Colin til at ligne en helt anden dreng. Det var slet ikke muligt at tro, at han var den samme som det lille uhyre, der havde skreget og slået og bidt i sine puder, selv hans farve var anderledes, den rødmen, der havde dækket hans ansigt, hals og hænder, lige da

han kom ud i haven, syntes ikke at forsvinde helt igen. Nu så han ud, som om han var af kød og ikke af elfenben eller voks.

De så rødkælken bringe føde til sin mage to eller tre gange, og det bragte dem i den grad til at tænke på eftermiddagste, at Colin følte, de måtte have noget.

"Gå op og sig til en af tjenerne, at han skal bringe noget i en kurv ned i rhododendrongangen, så kan du og Dickon hente det der," sagde han.

Det var en herlig idé, og den blev hurtigt udført, og da den hvide dug blev udbredt over græsset og dækket med varm te, kiks og tvebakker med smør, syntes de, at de aldrig havde fået så dejligt et måltid. En mængde fugle standsede i deres travle flugt for at undersøge, hvad de foretog sig, og blev rigt belønnede med brødsmuler. Nød og Skal klatrede op i træerne med små stykker kage, og Sod fløj hen i et hjørne med en halv tvebak med smør, som den vendte og drejede og gjorde højlydte bemærkninger om, indtil den til sidst slugte den i en eneste mundfuld.

Eftermiddagen var snart forbi. Solstrålerne blev mere gyldne, bierne var ved at drage hjem, og fuglene fløj ikke så ofte forbi mere. Dickon og Mary sad i græsset, tekurven var atter pakket, og Colin lå i sine puder med håret strøget bort fra panden og en hel naturlig farve i ansigtet.

"Jeg ville ønske, at denne eftermiddag aldrig ville høre op; men jeg kommer igen i overmorgen og hver evige dag herefter."

"Nu holder du meget af frisk luft, gør du ikke?" sagde Mary.

"Åh! Jeg vil slet ikke have andet," svarede han. "Nu har jeg set foråret, og jeg vil også se sommeren. Jeg vil se det alt sammen vokse her. Jeg tror, jeg selv kommer til at vokse her."

"Det vil du," sagde Dickon. "Vi skal se dig gå rundt her og grave ligesom andre folk inden ret længe."

Colin rødmede voldsomt.

"Gå!" sagde han. "Gå! skal jeg?"

Dickon så forsigtigt undersøgende på ham. Hverken han eller Mary havde nogen sinde spurgt, om der var noget i vejen med hans ben.

"Ja, det skal du sikkert," sagde han overbevisende. "Du har jo fået et par ben, der er dine egne, ligesom vi andre."

Mary var forfærdelig angst, indtil hun hørte Colins svar.

"Ja, noget rigtigt fejler de egentlig ikke," sagde han, "men de er så svage og tynde. De ryster sådan, at jeg er bange for, at prøve på at stå på dem."

Både Dickon og Mary trak vejret lettet.

"Når du holder op med at være bange, så kan du stå på dem," sagde Dickon med fornyet sikkerhed. "Og det vil ikke vare længe, før du ikke er bange mere."

"Tror du virkelig?" sagde Colin, og han lå stille, som om han spekulerede på et eller andet.

De sad ganske stille i nogen tid. Solen sank stadig lavere på himlen. Det var nu på det tidspunkt, hvor alt bliver stille af sig selv, og de havde jo haft en travl og indholdsrig eftermiddag.

Colin så ud, som om han hvilede sig velbehageligt. Selv dyrene var ophørt med at strejfe om, de lå sammen i en klynge i nærheden af dem. Sod var fløjet hen på en gren, hvor den nu sad; den havde trukket det ene ben op under sig og lukket de grå øjenlåg døsigt ned over øjnene. Mary sad og tænkte ved sig selv, at om et øjeblik gav den sig nok til at snorke.

Midt i denne stilhed forbavsedes de ved, at Colin pludselig løftede hovedet og udbrød i en halvt forskrækket tone:

"Hvem er den mand?"

"Mand?" spurgte de begge hurtigt. Colin pegede hen mod den høje mur.

"Se!" hviskede han ophidset. "Se der!"

Mary og Dickon vendte sig om og så Ben Weatherstaffs ansigt over havemuren. Han stod på en stige og truede vredt ad Mary med hånden.

"Hvis jeg ikke var ungkarl, og du var min datter," råbte han, "så ville jeg give dig en dragt prygl."

Han gjorde truende et skridt op ad stigen, som om det var hans hensigt at springe derind og udføre sin trussel, men da hun nu kom hen imod ham, betænkte han sig og blev stående på det øverste trin af stigen.

"Jeg har aldrig kunnet lide dig!" fortsatte han. "Jeg kunne ikke fordrage dig, den første gang jeg så dig. Du med dit lille, sure kærnemælksansigt. Altid skal du spørge om, hvad der ikke kommer dig ved. Hvis det ikke havde været for rødkælkens skyld – så –"

"Ben Weatherstaff," råbte Mary, idet hun nu fik vejret. Hun stod nedenunder ham og kaldte på ham med en slags stønnen. "Ben Weatherstaff, det var rødkælken, der viste mig vej!"

Men nu så det ud, som om Ben Weatherstaff virkelig ville springe ned på hendes side af muren, så rasende så han ud.

"Din lille, uartige unge!" råbte han ned til hende. "Skal du give rødkælken skylden, – ikke for det, den kunne godt have gjort det. Den vise dig vej! Den! Åh! Din lille," – hun kunne se de

næste ord briste ud af ham, fordi han var så overvældet af forbavselse – "hvordan i al verden er du kommet derind?"

"Det var rødkælken, der viste mig vej," påstod hun kækt. "Den vidste det ikke selv, men den gjorde det. Og jeg kan jo ikke få fortalt dig det, når du står der og truer ad mig med hånden."

Han holdt pludselig op med at true, og hans mund stod åben af forundring over noget, han stirrede på, lige hen over Marys hoved.

Ved den første lyd af hans ordstrøm var Colin blevet så forbavset, at han kun havde siddet stille og lyttet, som om han ikke kunne røre sig. Men midt under det, havde han pludselig taget sig sammen og vendt sig energisk mod Dickon.

"Kør mig der over!" kommanderede han. "Kør mig helt der hen og stands lige foran ham!"

Og dette var det, som fik Ben Weatherstaff til at standse, og som fik ham til at gabe af forundring. Han så en rullestol med kostbare puder og tæpper komme kørende hen imod sig, mere lig en kongelig ekvipage, for en ung rajah med bydende herskerblik i sine sortomkransede øjne lænede sig tilbage i den. Og den standsede lige under Ben Weatherstaffs næse. Det var virkelig intet under, at hans mund stod åben.

"Ved du, hvem jeg er?" spurgte rajahen.

Hvor Ben Weatherstaff stirrede! Hans ganske røde øjne fæstede sig på ham, som om han så et spøgelse. Han stirrede og stirrede og syntes at synke noget, han havde i halsen, men han sagde ikke et ord.

"Ved du, hvem jeg er?" sagde Colin endnu mere bydende. "Svar!"

Ben Weatherstaff førte sin barkede hånd op over sin pande og sine øjne, og så svarede han med en underlig hæs stemme:

"Hvem du er?" sagde han. "Ja, det ved jeg – din moders øjne stirrer jo på mig ud af dit ansigt. Vorherre må vide, hvordan du kommer her. Men du er jo den stakkels krøbling."

Colin glemte, at han nogen sinde havde haft en ryg. Hans ansigt blev blodrødt, og han sad stolt oprejst.

"Jeg er ikke nogen krøbling!" råbte han vredt. "Det er jeg ikke!"

"Det er han ikke!" råbte Mary; hun så ud, som om hun ville storme muren i sin frygtelige indignation. "Han har ikke en pukkel så stor som et knappenålshoved. Jeg har set efter, og der var ingen der – ikke en eneste!"

Ben Weatherstaff førte atter hånden hen over sin pande og stirrede, som om han aldrig kunne blive færdig. Hans hånd skælvede, og hans stemme skælvede. Han var en uvidende, gammel mand, og han var en taktløs gammel mand, og han kunne kun huske det, han havde hørt.

"Du – har du ikke en kroget ryg?" sagde han hæst.

"Nej!" råbte Colin.

"Jamen – har du heller ikke krogede ben?" stammede ben endnu mere hæst.

Det var for meget. Den styrke, som ellers kun kom over Colin under hans anfald, kom nu på en helt ny måde. Aldrig før havde nogen sagt, at han havde krogede ben – ikke engang når de hviskede – og den blotte tanke var for meget for Colin. Hans vrede og stolthed fik ham til at glemme alt i dette øjeblik og gav ham en kraft, han aldrig før havde været i besiddelse af.

"Kom her!" råbte han til Dickon og begyndte selv at afdække sine ben. "Kom her! Kom her! Med det samme!"

Dickon var ved hans side i et sekund. Mary tabte næsten vejret og blev ganske bleg.

"Han kan gøre det! Han kan gøre det!" gentog hun for sig selv, så hurtigt hun kunne, mens hun næppe vovede at trække vejret.

Så var der et øjebliks rumsteren, tæppet blev kastet på jorden, Dickon holdt Colins arm, de tynde ben var ude af vognen, de tynde fødder var i græsset. Colin stod oprejst – oprejst – så lige som et lys og så underlig høj – hans hoved var kastet tilbage, og hans øjne skød lyn.

"Se på mig!" råbte han op til Ben Weatherstaff. "Se på mig – du! Se på mig!"

"Han er lige så lige som jeg!" råbte Dickon. "Han er så lige som nogen dreng i Yorkshire!"

Mary syntes, Ben Weatherstaff opførte sig så underligt. Han snøftede og gylpede, og pludselig løb tårerne ned ad hans kinder, og han slog sine gamle hænder sammen.

"Næh –" brast det ud af ham, "som folk dog kan lyve! Du er så tynd som en pind og så bleg som et spøgelse, men der er jo ikke en knop på dig. Du kan blive en mand endnu. Gud velsigne dig!"

Dickon havde taget et kraftigt tag i Colins arme, men han skælvede ikke. Han stod stadig mere rank og så Ben Weatherstaff ind i ansigtet.

"Jeg er din herre," sagde han, "når min fader er borte. Og du må adlyde mig. Dette er min have. Du vover ikke at sige et ord om den! Gå nu ned ad den stige og gå ud i den lange gang, der vil frk. Mary møde dig og bringe dig herind. Jeg ønsker at tale

med dig. Vi behøver dig ikke, men nu er du jo inde i hemmeligheden. Skynd dig!"

Ben Weatherstaffs ansigt var stadig vådt af tårer, der strømmede ham ud af øjnene. Det var, som om han slet ikke kunne lade være at se på den ranke Colin, som stod på sine fødder med hovedet kastet tilbage.

"Åh! dreng," hviskede han. "Åh! Min dreng!" Så var det, ligesom han kom til sig selv igen, han tog pludselig til hatten på gartnermanér og sagde: "Javel, herre, javel," og forsvandt ned af stigen.

22. Da solen gik ned

Da hans hoved var ude af syne, vendte Colin sig til Mary.

"Gå ud og mød ham," sagde han, og Mary fløj over græsset hen mod døren under vedbenden.

Dickon iagttog ham skarpt. Han havde en rød plet på hver kind, men han viste ingen tegn til, at han var ved at falde, og han så meget forbavset ud.

"Jeg kan stå," sagde han, sit hoved holdt han stadig lige i vejret, og han sagde det helt stolt.

"Jeg fortalte dig jo, at du kunne stå, så snart du holdt op med at være bange," svarede Dickon. "Og det er du jo ikke mere."

"Nej, det er jeg ikke," sagde Colin. Så erindrede han pludselig noget, Mary havde sagt.

"Kan du trylle?" spurgte han skarpt.

Dickons mund bredte sig ud til et fornøjet grin.

"Du har selv øvet trolddom," sagde han. "Det er akkurat den samme slags trolddom, der fik dem der til at komme frem af jorden," og han pegede med sin tykke støvle på en gruppe krokus i græsset.

Colin så ned på dem. "Ja," sagde han langsomt, "der kunne heller ikke være nogen større trolddom, end den der frembragte den, – det kunne der ikke."

Så rettede han sig endnu mere end før.

"Jeg vil gå hen til det træ," sagde han, og pegede på et, der stod nogle få fod fra dem. "Og jeg vil stå op, når Ben Weatherstaff kommer herind. Jeg kan støtte mig mod træet,

hvis det behøves. Når jeg bliver nødt til at sætte mig ned, så vil jeg det, men heller ikke før. Bring mig et tæppe fra vognen."

Han gik hen til træet, og skønt Dickon ganske vist holdt ham i armen, gik han dog forbavsende sikkert. Da han stod op imod træet, var det næsten ikke til at se, at han støttede sig til det, og han holdt sig stadig så rank, at han syntes høj.

Da Ben Weatherstaff kom gennem døren, så han ham stå der, og han hørte Mary mumle noget for sig selv.

"Hvad siger du?" spurgte han, fortrædelig over at blive afbrudt i sin betragtning af den høje magre drengeskikkelse med det stolte ansigt.

Men hun svarede ham ikke. Det hun sagde var:

"Du kan gøre det! Du kan gøre det! Jeg sagde dig jo, at du kunne! Du kan! Du kan! Du *kan* gøre det!"

Hun blev ved med at sige det, som for at hypnotisere ham til at blive stående. Hun kunne ikke udholde den tanke, at han skulle blive nødt til at give op for Ben Weatherstaff. Han opgav det heller ikke. Hun syntes pludselig, at han var smuk, til trods for hans magerhed. Han fæstede sine øjne på Ben Weatherstaff på sin morsomme bydende måde.

"Se på mig!" kommanderede han. "Betragt mig over det hele! Er jeg så pukkelrygget? Har jeg krogede ben?"

Ben Weatherstaff var endnu ikke kommet sig af sin overraskelse; men han var dog så meget sig selv, at han kunne svare på sin sædvanlige måde.

"Det har du ikke," sagde han. "Ikke det mindste. Men hvor kan det dog være, at du – at du sådan har lukket dig inde og ladet folk tro, at du er en krøbling og ikke rigtig klog?"

"Ikke rigtig klog!" sagde Colin harmfuld. "Hvem tror det?"

"En hel masse fæhoveder," sagde Ben. "Verden er fuld af sladrehoveder, der aldrig fortæller andet end løgn. Hvorfor har du sådan lukket dig inde?"

"De troede alle sammen, at jeg var ved at dø," sagde Colin kort. "Det er jeg ikke."

Og han sagde det med en sådan bestemthed, at Ben Weatherstaff måtte se på ham, op og ned, ned og op.

"Du dø!" sagde han med en egen tør glæde. "Ikke det mindste! Det er der for meget mod i dig til. Da jeg så dig sætte dine ben til jorden i sådan en fart, så vidste jeg straks, at alt var i orden. Sæt dig lidt ned på dit tæppe, min unge herre, og giv mig dine ordrer."

Der var en underlig blanding af gnaven nænsomhed og skjult forståelse i hele hans væsen. Mary havde skyndsomst fortalt ham en hel mængde, mens de gik ned ad den lange gang. Hovedindholdet og det han skulle huske var, at Colin var ved at blive rask – helt rask. Haven havde gjort det. Ingen måtte få ham til at tænke på, at han havde pukkel og skulle dø.

Rajahen nedlod sig til at sætte sig på tæppet under træet. "Hvilket arbejde udfører du i haven, Weatherstaff?" spurgte han.

"Alt hvad jeg får ordre til," svarede gamle Ben. "Jeg er blevet noget foretrukket – fordi *hun* godt kunne lide mig."

"Hun?" sagde Colin.

"Din moder," svarede ben.

"Min moder?" sagde Colin, og så sig roligt om. "Dette var hendes have, var det ikke?"

"Ja, det var det!" Og Ben Weatherstaff så sig også om. "Hun holdt overordentlig meget af den."

"Det er min have nu. Jeg holder af den. Jeg har i sinde at komme her hver dag," meddelte Colin. "Men det skal være en hemmelighed. Det er min ordre, at ingen får at vide, at vi kommer her. Dickon og min kusine har arbejdet i den og bragt liv i den. Jeg vil undertiden sende bud efter din hjælp, – men du må kun komme her, når ingen ser dig."

Ben Weatherstaffs ansigt lysnede i et tørt gammelt smil.

"Jeg har været her før, når ingen så mig," sagde han.

"Så!" udbrød Colin. "Hvornår?"

"Sidste gang jeg var her," sagde han, idet han gned sin hage og så sig om, "var for omtrent to år siden."

"Men der har jo ingen været her i ti år!" råbte Colin. "Der var jo ingen dør!"

"Ingen, det er mig," sagde gamle Ben tørt. "Og jeg kom for resten heller ikke gennem døren. Jeg kom over muren. Gigten har holdt mig tilbage de sidste 2 år."

"Du kom herind og beskar roserne!" råbte Dickon. "Jeg kunne ikke begribe, hvorledes det var blevet gjort."

"Hun holdt så meget af dem – gjorde hun," sagde Ben langsomt. "Og hun var sådan en smuk og god ung dame. Hun sagde engang til mig, "Ben", sagde hun leende, "hvis jeg bliver syg, eller hvis jeg går bort, så må du sørge for mine roser." Da hun så døde, blev der givet ordre til, at ingen måtte komme her ind. Men jeg kom," sagde han med gnaven trods. "Over muren kom jeg – indtil gigten standsede mig – og jeg arbejdede her inde endnu nogle år. Hun gav sin ordre først."

"Der ville ikke have været så meget liv i den, hvis du ikke havde gjort det," sagde Dickon. "Hvor jeg dog spekulerede."

"Jeg er glad for, at du gjorde det, Weatherstaff," sagde Colin. "Du vil nok vide at bevare hemmeligheden."

"Det skal jeg nok, unge herre," svarede Ben. "Og det vil blive lettere for en mand med gigt at komme ind ad døren."

Mary havde lagt sin spade i græsset nær ved træet. Colin rakte hånden ud og tog den op. Der kom et besynderligt udtryk i hans ansigt, og han begyndte at skrabe i jorden. Hans tynde hænder var svage nok, men pludselig, mens de stod og så på ham – Mary med åndeløs spænding – stak han spaden ned i jorden og vendte den om.

"Du kan gøre det! Du kan gøre det!" sagde Mary ved sig selv. "Jeg siger dig, du kan!"

Dickons runde øjne udtrykte spændt forventning, men han sagde ikke et ord. Ben Weatherstaff så til med interesseret ansigt.

Colin fortsatte. Da han havde vendt nogle få spadefulde, vendte han sig glædestrålende til Dickon og sagde i sit bedste yorkshiremål:

"Du sagde, at du ville have mig til at spadsere rundt her ligesom andre folk – og du sagde, at du ville have mig til at grave. Jeg troede, at du sagde det for at glæde mig. Dette er kun den første dag, jeg kan gå – og her har jeg nu gravet."

Ben Weatherstaffs mund stod åben igen, da han hørte ham, men han endte med at le.

"Nå!" sagde han, "det lyder da, som om du har fået forstand nok. Du er nok en rigtig yorkshiredreng. Og du graver oven i købet. Hvordan ville du synes om at plante noget? Jeg kan hente dig en rose i en urtepotte."

"Gå ud og hent den!" sagde Colin, idet han gravede ivrigt. "Hurtigt! Hurtigt!"

Det blev gjort hurtigt nok, for Ben Weatherstaff skyndte sig, som om han havde glemt, at der var noget, der hed gigt. Dickon greb spaden og gravede hullet dybere og større, end den nye graver med magre hvide hænder kunne gøre det. Mary løb af sted og hentede en kande med vand. Da Dickon havde uddybet hullet, trådte Colin til og vendte den bløde jord atter og atter. Han så op mod himlen, rød og varm af det uvante arbejde, så ubetydeligt det end var.

"Jeg ville gerne gøre det inden solen går helt – helt ned," sagde han.

Mary syntes, at solen ligesom ventede et par minutter for at føje ham. Ben Weatherstaff bragte rosen i urtepotten fra drivhuset. Han humpede hen over græsset, så hurtigt han kunne. Han var også begyndt at blive ophidset. Han knælede ned ved hullet og tog rosen ud af urtepotten.

"Her, min dreng," sagde han og rakte den til Colin. "Sæt den selv i jorden ligesom en konge, der tager et nyt land i besiddelse."

Den tynde hvide hånd rystede lidt, og Colin blev mere og mere rød, mens han satte rosen i jorden og holdt den der, mens gamle ben fyldte jord om den. Nu stod den der, jorden var klappet fast om den, Mary havde lagt sig ned på hænder og fødder for at se til, Sod var fløjet ned og rakte hals for at se, hvad der foregik, og Nød og Skal pludrede sammen om det i et kirsebærtræ.

"Det er plantet!" sagde Colin til sidst. "Og solen er ikke helt nede endnu. Hjælp mig op, Dickon. Jeg vil stå op, når den

forsvinder. Det er en del af trolddommen."

Og Dickon hjalp ham, og trolddommen – eller hvad det nu var – gav ham så mange kræfter, at da solen forsvandt under horisonten og endte denne lange dejlige eftermiddag, stod han på begge sine fødder – og lo.

23. Trolddom

Dr. Craven havde ventet nogen tid oppe i huset, da de kom. Han var allerede begyndt at tænke på, om han ikke skulle sende en ud at se efter børnene. Da Colin blev bragt ind, betragtede den stakkels mand ham bekymret.

"Du skulle ikke være blevet så længe der ude," sagde han. "Du må ikke overanstrenge dig."

"Jeg er aldeles ikke træt," sagde Colin. "Det har gjort mig godt. I morgen vil jeg ud både om formiddagen og om eftermiddagen."

"Det er jeg ikke sikker på, at jeg kan tillade," sagde dr. Craven. "Jeg er bange for, det ikke ville være klogt."

"Det vil ikke være klogt at prøve på at forhindre det," sagde Colin. "Jeg vil."

Mary havde opdaget, at en af Colins største særheder var, at han slet ikke anede, hvilket uhøfligt lille udyr han var, når han fremsatte sin mening for folk. Han havde levet hele sit liv som på en afsides ø, og han havde været konge over den. Han havde gjort, som han selv ville og havde ingen haft, han kunne sammenligne sig med. Mary havde lignet ham en hel del i dette, men ved sit ophold på Misselthwaite havde hun gradvis opdaget, at hendes meninger aldeles ikke var de almindelige eller herskende. Da hun nu havde opdaget dette, mente hun, at det kunne være heldigt at oplyse Colin om det. Så satte hun sig tavst til at stirre på ham i nogle minutter, efter at dr. Craven var gået. Hun ville have ham til at spørge, hvorfor hun gjorde det, og det gjorde han virkelig også.

"Hvorfor ser du på mig?" sagde han.

"Jeg tænker på, at jeg næsten har ondt af det for dr. Craven."

"Det har jeg også," sagde Colin roligt, men ikke uden en vis tilfredshed. "Han får slet ikke Misselthwaite, nu når jeg ikke dør."

"Jeg har også ondt af ham for det," sagde Mary, "men jeg tænkte på, at det måtte være rædsomt for ham at have været nødt til i ti år at være høflig mod en dreng, der altid er uhøflig. Det ville jeg aldrig have været."

"Er jeg uhøflig?" spurgte Colin uforstyrrelig.

"Hvis du var hans egen søn, og han havde været af dem, der slår," sagde Mary, "så havde han klapset dig."

"Men han tør ikke," sagde Colin.

"Nej, han tør ikke," svarede Mary, idet hun tænkte over sagen. "Der er aldrig nogen, der har turdet gøre noget, du ikke syntes om, fordi du var ved at dø og alt sådan noget. Du var sådan en stakkel."

"Men," bemærkede Colin misfornøjet. "Jeg er slet ikke i færd med at blive en stakkel. Jeg vil heller ikke tro, at folk skal tænke det. Jeg stod på mine fødder nu i eftermiddag."

"Det er det, at du altid har fået din egen vilje, der har gjort dig så underlig," tænkte Mary højt.

Colin vendte hovedet og rynkede panden.

"Er jeg underlig?" spurgte han.

"Ja," svarede Mary, "meget. Men du behøver ikke at blive gnaven," lagde hun beroligende til, "for det er jeg også og Ben Weatherstaff med. Men jeg er ikke nær så underlig nu, som før jeg begyndte at kunne lide folk, og før jeg fandt haven."

"Jeg vil ikke være underlig," sagde Colin. "Jeg vil heller ikke blive det," og han rynkede panden med bestemthed.

Han var en meget stolt dreng. Han lå og tænkte sig om i nogen tid, så så Mary, hvorledes hans kønne smil lidt efter lidt bredte sig over hele hans ansigt.

"Jeg holder op med at være underlig," sagde han, "når jeg kommer ned i haven hver dag. Der er trolddom i den – god trolddom, tror du ikke Mary. Jeg er sikker på det."

"Det er jeg også," sagde Mary.

"Selv om det ikke er rigtig trolddom," sagde Colin, "så kan vi forestille os, at det er det. For *noget* er der – *noget!*"

"Det er trolddom," sagde Mary, "men ikke sort. Det er hvidt som sne."

De blev ved at mene, at det var trolddom, og det syntes virkelig, som om det var det i den måned, som fulgte – den vidunderlige måned – den strålende – den forbavsende. Og alt det der skete i haven! Hvis man ikke selv har haft en have, kan man slet ikke forestille sig det, og når man har haft en have, forstår man, at det ville fylde en hel bog, at beskrive alt det, der sker i en sådan. Først var det, som om de grønne spirer slet ikke ville høre op med at myldre frem af jorden, i græsset, i bedene, ja selv i revnerne på muren. Så begyndte de grønne spirer at skyde knopper, og knopperne begyndte at folde sig ud og få farve. I tidligere tid havde der været blomster på hver tomme jord, i hvert hul og hvert hjørne. Ben Weatherstaff havde set det, og havde selv skrabet alt kalk ud mellem stenene i muren og fyldt jord i, for at der kunne gro blomster der. Iris og hvide liljer skød op af græsset i mængde, og de grønne fordybninger i muren fyldtes med hele hærskarer af blå og hvide blomster.

"Hun holdt så meget af dem – gjorde hun," sagde Ben Weatherstaff. "Hun holdt af dem, fordi de altid pegede op mod den blå himmel, plejede hun at sige. Ikke at forstå, at hun altid gik og så ned i jorden – nej ikke spor. Hun elskede dem, men hun sagde, at den blå himmel var dog det aller dejligste."

De frø, som Dickon og Mary havde plantet, skød i vejret, som om en fe havde plejet dem, og blandede sig gladeligt med blomster, der havde groet i haven i årevis, og som ikke kunne begribe, hvor disse nye kammerater kom fra. Og roserne – roserne. De kom op af græsset, snoede sig op af træstammerne og hang ned fra deres grene, klatrede op ad murene, spredte sig over dem i hængende guirlander og faldende kaskader – der kom liv i dem dag for dag, time efter time. Smukke friske blade, og knopper – og knopper – først ganske små, men så svulmede og arbejdede trolddommen i dem, til de til sidst brast og udfoldede sig til de dejligste roser, der fyldte haven med deres duft.

Colin så det alt sammen, så hver eneste forandring, der skete. Hver morgen blev han bragt der ud, og hver dag og hver time tilbragte han der. Selv gråvejrsdage holdt han af. Han ville ligge i græsset "og høre det gro," sagde han. Når man blot iagttog dem længe nok, forklarede han, kan man se knopperne folde sig ud. Og så var der alle de mærkelige små insekter, der alle skyndte sig af sted i forskellige ukendte, men sikkert meget vigtige ærinder, undertiden bar de små stykker strå eller fjer eller føde, og undertiden klatrede de op ad et græsstrå, som om det var et træ, fra hvis top de kunne undersøge hele landet. En muldvarp, der havde stukket sin snude op af jorden, og til sidst havde banet sig vej op med sine langneglede poter, der lignede

hænder så meget, havde optaget ham en hel morgen. Myrernes, billernes, biernes, frøernes, fuglenes og planternes liv, gav ham en helt ny verden at udforske, og når Dickon så til alt dette tilføjede ræves, odderes, egerns, vandrotters, ørreders og grævlinges liv, ja så var der slet ingen ende på alt det, de havde at tale om og tænke på.

Han ville ligge i græsset og høre det gro.

Og det var ikke halvdelen af trolddommen. Det, at han engang virkelig havde stået på sine fødder, havde fået Colin til at spekulere voldsomt, og når Mary fortalte ham om de

trylleformularer, hun havde sagt den gang, så blev han ophidset og var umådelig fornøjet med det. Han talte om det hele tiden.

"Ja, der må sikkert være en mængde trolddom i verden," sagde han kløgtigt en dag, "men folk ved blot ikke, hvordan det er, eller hvorledes de skal udføre det. Måske det er en begyndelse at sige, nu sker der noget godt, lige til det sker. Jeg vil forsøge et eksperiment."

Næste morgen da de kom ned i den hemmelige have, sendte han bud efter Ben Weatherstaff. Ben kom, så hurtigt han kunne, og fandt rajahen stående under et træ, han så meget stolt ud, men han smilede tillige.

"God morgen, Ben Weatherstaff," sagde han. "Jeg ønsker at du og Dickon og frk. Mary skal stille jer op på række og høre på mig, for jeg vil fortælle jer noget meget vigtigt."

"Javel, javel," svarede Ben og gned sin pande.

"Jeg vil gøre nogle videnskabelige eksperimenter," erklærede rajahen. "Når jeg bliver voksen, vil jeg gøre nogle store videnskabelige opfindelser, og jeg vil begynde nu med eksperimenterne."

"Javel! javel!" svarede Ben Weatherstaff; det var første gang, han hørte noget om videnskab og opfindelser.

Mary havde heller ikke hørt noget om dem før, men på dette tidspunkt havde hun opdaget, at Colin, så underlig han end var, havde lært en mængde ting, og han havde noget vist overbevisende i sit væsen, så man, når han løftede hovedet og fæstede sine mærkværdige øjne på en, var nødt til at tro ham, skønt han kun var 10 år gammel. I dette øjeblik havde han mere end ellers noget overbevisende ved sig, for han følte pludselig

fortryllelsen ved, at han virkelig var ved at holde en tale, ligesom et voksent menneske.

"De store, videnskabelige opdagelser jeg vil gøre," vedblev han, "bliver om trolddom. Trolddom er noget meget stort, og der er næsten ingen, der kender noget til det uden nogen ganske få mennesker i gamle bøger – og Mary en lille smule, fordi hun har været i Indien, hvor der er fakirer. Jeg tror også, at Dickon kender noget til trolddom, men det kan godt være, at han ikke ved det selv. Jeg ville aldrig have tilladt ham at komme ind at se mig, hvis han ikke havde været en dyrebesværger, og det er det samme som en drengebesværger, for en dreng er et dyr. Jeg er sikker på, at der er trolddom i alle ting, vi forstår blot ikke at få det frem, og få det i vor tjeneste – som f.eks. med elektriciteten og heste og dampere."

Dette lød så klart og fornuftigt, at Ben Weatherstaff blev ganske ophidset og næsten ikke kunne holde sig stille.

"Javel! javel!" råbte han og rettede sig op som en soldat.

"Da fandt Mary denne have, den så ud, som om den var ganske død," fortsatte den unge foredragsholder. "Så var der noget, der begyndte at arbejde nede i jorden og fik spirerne til at komme frem af jorden, og der kom på den måde noget frem af ingenting. Den ene dag var der intet, men den næste dag var der noget. Jeg havde aldrig set sådan noget for, og jeg fandt det meget mærkværdigt. Jeg spurgte mig selv: "Hvad er det? Hvad er dog det? Noget er det, det kan ikke være intet!" Jeg kendte ikke navnet på det, og så kaldte jeg det for trolddom. Jeg har aldrig set solen stå op, men det har Mary og Dickon, og efter hvad de har fortalt mig om det, tror jeg også, at det er trolddom. Der må være noget, som løfter den op og trækker

den. Undertiden har jeg, efter at jeg er kommet her ind i haven, ligget og set op gennem træerne mod himlen, og har da haft en underlig følelse af lykke, som om der var noget, der arbejdede i mit bryst og fik mig til at ånde hurtigere. Trolddom arbejder og skaber altid noget frem af intet. Alt er frembragt ved trolddom, blade og træer, blomster og fugle, grævlinge og ræve og egern og mennesker. Det må altså være rundt om os alle vegne. Trolddommen i denne have har fået mig til at stå op, og har ladet mig vide, at jeg skal leve og blive en mand. Jeg vil nu gøre det videnskabelige eksperiment at prøve på at få noget af trolddommen ind i mig selv, for at det kan gøre mig rask. Jeg ved ikke rigtig, hvordan det skal gøres; men jeg tænker, at hvis I vil hjælpe mig at tænke på det og at kalde på det, vil det måske komme. Første gang jeg prøvede på at stå op, blev Mary ved med at sige, så hurtigt hun kunne: 'Du kan gøre det! Du kan gøre det!' og så kunne jeg. Jeg prøvede ganske vist selv den gang, men hendes trolddom hjalp mig – og det gjorde Dickons også. Hver morgen og aften og så ofte jeg kan huske det om dagen, siger jeg til mig selv: 'Trolddom, kom til mig! Trolddom, gør mig rask! Jeg vil være lige så stærk som Dickon, så stærk som Dickon.' Og det må I også gøre alle sammen. Det er mit eksperiment. Vil du hjælpe mig Ben Weatherstaff?"

"Ih, ja, unge herre!" sagde Ben Weatherstaff. "Ih, ja!"

"Hvis I gør det hver dag så regelmæssigt, som soldater, der gør øvelse, skal vi se, hvad der sker, og om eksperimentet lykkes. Man lærer jo noget ved at gentage det mange gange og ved at tænke over det, indtil det sidder fast i ens hukommelse. Jeg tror, det er lige sådan med trolddom. Hvis man bliver ved

med at påkalde dens hjælp, vil den til sidst blive en del af en og udrette, hvad man vil have."

"Jeg hørte en gang en officer i Indien fortælle min moder, at der var fakirer, som sagde de samme ord om og om igen tusinder af gange," sagde Mary.

"Jeg har hørt Jem Fettleworths kone sige den samme ting tusind gange – hun kaldte Jem en drukkenbolt," sagde Ben Weatherstaff tørt. "Noget kom der ud af det, det er sikkert nok. Han gav hende en god dragt prygl og gik hen i *Den blå Løve* og drak sig så fuld som en greve."

Colin trak sine øjenbryn sammen og tænkte sig om nogle få minutter, så klaredes hans ansigt.

"Javel," sagde han, "I ser altså, at noget kommer der ud af det. Hun brugte den forkerte trolddom, indtil han slog hende. Hvis hun havde brugt den rigtige trolddom, og havde sagt noget kønt til ham, så ville han måske ikke have drukket sig fuld, og måske han så havde købt hende en ny hat."

Ben Weatherstaff lo indvendig, og der kom et beundrende glimt i hans små øjne. "Du er lige så klog som du er ligebenet, unge hr. Colin," sagde han. "Næste gang jeg ser Bess Fettleworth, vil jeg fortælle hende lidt om, hvad trolddom kan udrette for hende. Hun ville sikkert blive glad, hvis eksperimentet ville virke – og det ville Jim også."

Dickon stod ganske stille og lyttede, hans runde øjne skinnede forunderligt. Nød og Skal sad på hans skuldre, og han holdt en langøret hvid kanin i sine arme. Den lagde ørerne hen ad ryggen og syntes yderst vel tilpas, mens han strøg den blødt ned ad ryggen.

"Tror du, eksperimentet vil lykkes?" spurgte Colin ham, undrende sig over, hvad han tænkte på.

Han smilede nu, og hans smil var bredere end sædvanligt. "Ih!" sagde han, "det gør jeg rigtignok. Det vil lykkes akkurat ligesom når solen skinner på blomsterfrøene. Det vil sikkert lykkes. Skal vi begynde nu?"

Colin morede sig fortræffeligt og Mary med. De kunne begge huske nogle billeder af fakirer og andre troldmænd, og Colin foreslog, at de skulle sidde med benene over kors under det træ, der dannede tronhimlen.

"Det bliver omtrent som at sidde i et slags tempel," sagde Colin. "Jeg er næsten blevet træt og vil gerne sidde ned."

"Ih!" sagde Dickon, "du må da ikke begynde med at sige, du er træt, det ødelægger jo hele trolddommen."

Colin vendte sig og så ind i hans troskyldige runde øjne.

"Det er sandt," sagde han langsomt. "Jeg må kun tænke på trolddommen."

Det tog sig vældig imponerende og hemmelighedsfuldt ud, da de havde sat sig ned i en rundkreds. Ben Weatherstaff havde en følelse, som om han tilfældig var kommet til at overvære et bønnemøde. I almindelighed var han imod alt, hvad der hed bønnemøder, men dette var rajahens affære, som han ikke ville forstyrre, ja han følte sig næsten stolt over, at de havde bedt om hans hjælp.

Frk. Mary var alvorlig, men henrykt. Dickon sad med sin kanin i armen, og måske han mumlede nogle trylleformler, som ingen hørte, for da han havde sat sig ned med benene over kors, ligesom de øvrige, kom kragen og ræven, de to egern og lammet

langsomt nærmere og anbragte sig af sig selv, så de udgjorde en del af kredsen.

"Dyrene kommer," sagde Colin alvorligt. "De ønsker at hjælpe os."

Colin var ligefrem blevet smuk, tænkte Mary. Han holdt sit hoved højt, som om han var en præst, og der var sådan et smukt udtryk i hans mærkværdige øjne, desuden skinnede lyset lige ned på ham gennem træets grene.

"Nu vil vi begynde," sagde han. "Skal vi svaje frem og tilbage, Mary, som om vi var dervisher?"

"Jeg kan ikke svaje frem og tilbage," sagde Ben Weatherstaff. "Jeg har gigt i ryggen."

"Trolddommen vil tage gigten bort," sagde Colin med en værdighed som en gammel præst, "men så vil vi ikke svaje, før den har gjort det. Vi vil bare synge."

"Jeg kan ikke synge," sagde Ben Weatherstaff en lille smule fortrædelig. "De smed mig ud af kirkens kor, den eneste gang jeg prøvede på det."

Der var ingen, der smilede, de var alle for optaget til at gøre det. Colins ansigt var fuldstændig ubevægeligt. Han tænkte kun på trolddommen. "Så vil jeg synge," sagde han. Og han begyndte lignende en fremmed drengeånd. "Solen skinner, – solen skinner. Det er trolddommen. Blomsterne gror – blomsterne gror – det er trolddommen. At leve er trolddom – at være stærk er trolddom. Trolddommen er i mig – trolddommen er i mig. Den er i mig – den er i mig. Den er i hver af os. Den er i Ben Weatherstaffs ryg. Trolddom! Trolddom! Kom og hjælp!"

Han sagde det en mængde gange – ikke tusind gange, men alligevel mange.

Mary lyttede henrykt. Hun syntes, det var så højtideligt og smukt, og ønskede blot, han ville blive ved.

Ben Weatherstaff var formildet, han var sunket hen i en drøm, der var ganske behagelig. Biernes summen i blomsterne blandet med den syngende stemme havde dysset ham i søvn. Dickon sad med benene over kors, med kaninen sovende i den ene arm, og den anden hvilende på lammets ryg. Sod havde jaget det ene egern bort, og havde sat sig på hans ene skulder, de grå øjenlåg havde lukket sig over dens øjne. Til sidst standsede Colin.

"Nu vil jeg gå hele haven rundt," sagde han.

Ben Weatherstaff, hvis hoved var sunket helt forover, fo'r op med et sæt.

"Du har jo sovet," sagde Colin.

"Ikke det mindste," mumlede ben. "Prædikenen var god nok, men jeg må vist gå, inden der sluttes."

Han var endnu ikke rigtig vågen.

"Du er ikke i kirke," sagde Colin.

"Det ved jeg," sagde ben, idet han strakte sig. "Hvem siger, jeg er der? Jeg har hørt det alt sammen. Du sagde, at der er trolddom i min ryg. Doktoren kalder det for reumatisme."

Rajahen slog ud med hånden. "Det var den forkerte trolddom," sagde han. "Du får det bedre nu. Du har min tilladelse til at gå tilbage til dit arbejde, men kom igen i morgen."

"Jeg kunne godt lide at se dig spadsere rundt i haven," gryntede Ben og blev stående.

Rajahen tog intet hensyn til, at han blev, men rejste sig, og det blev en hel procession. Først kom Colin med Dickon på den

ene og Mary på den anden side, efter dem kom Ben, og efter ham igen kom dyrene travende.

Det var en procession, der bevægede sig langsomt, men med værdighed. De måtte standse hvert øjeblik for at hvile. Colin lænede sig til Dickons arm og Ben Weatherstaff gik og passede på i al stilhed. Nu og da tog Colin sin hånd bort fra deres støtte, og gik nogle få skridt alene. Han holdt hele tiden hovedet højt i vejret, og så meget stolt og glad ud.

"Trolddommen er i mig!" blev han ved med at gentage. "Trolddommen gør mig stærk! Jeg kan føle det! Jeg kan føle det!"

Det så virkelig også ud, som om der var noget, der holdt ham oppe og ligesom løftede ham. Han sad lidt på stenbænkene, og en eller to gange satte han sig i græsset, og han standsede mange gange og lænede sig til Dickons arm, men han ville ikke opgive det, før han havde gået hele haven rundt. Da han nåede tilbage til træet, der var hans tronhimmel, glødede hans kinder og han udbrød triumferende:

"Jeg gjorde det! Trolddommen virkede! Det var mit første videnskabelige forsøg."

"Hvad mon dr. Craven vil sige?" udbrød Mary.

"Han vil intet sige," svarede Colin, "for han får det slet ikke at vide. Dette er den største af alle vore hemmeligheder. Ingen må få noget at vide, før jeg er blevet så stærk, at jeg kan gå og løbe ligesom andre drenge. Jeg vil bringes her ned i min stol hver dag, og jeg vil også bringes tilbage i den. Jeg vil ikke have, at folk skal hviske og spørge om mig, og jeg vil ikke lade min fader vide noget om det, før eksperimentet er lykkedes fuldstændigt. Så når han en gang kommer her til Misselthwaite, spadserer jeg ind i hans værelse og siger: Her er jeg; jeg er nu ligesom andre

drenge. Jeg er fuldstændig rask og skal leve og blive mand. Det hele er gjort ved et videnskabeligt eksperiment!"

"Så tror han, at han drømmer," sagde Mary. "Han vil ikke tro sine egne øjne."

Colin triumferede. Han havde fået sig selv til at tro, at han var i færd med at blive rask, og dermed var i virkeligheden slaget halvt vundet, uden at han selv vidste det. Der var desuden noget, der stimulerede ham mere end noget andet, det var tanken om, hvorledes hans fader ville se ud, når han opdagede, at han havde en søn, der var lige så rank og stærk som andre fædres sønner. Det havde været hans værste pine at tænke på, at han skulle blive en sygelig svagrygget dreng, som hans fader var bange for at se på.

"Han bliver nødt til at tro dem," sagde han. "En af de første ting, jeg vil foretage mig, efter at trolddommen har virket, og før jeg begynder mine videnskabelige opfindelser, er at jeg vil være atlet."

"Du kan såmænd allerede begynde at bokse om en uges tid," sagde Ben Weatherstaff. "Du ender nok med at vinde bæltet og blive den største bokser i hele England."

Colin fastede sine øjne på ham, og sagde alvorligt:

"Weatherstaff, dette er respektløst. Du må ikke tage dig friheder, fordi du er med i hemmeligheden. Hvor meget trolddommen end virker, så bliver jeg aldrig nogen præmiebokser. Jeg vil være videnskabsmand."

"Ah, om forladelse – om forladelse, unge herre," svarede Ben, og blottede ærbødigt sit hoved. "Jeg burde have indset, at det ikke var noget at spøge med." Men hans øjne skinnede, og i al hemmelighed var han særdeles tilfreds. Han brød sig ikke om

irettesættelsen, når blot den viste ham, at drengen var ved at komme til kræfter og fornuft.

24. Lad dem bare le

Den hemmelige have var ikke den eneste, Dickon arbejdede i. Rundt om hytten på heden var der et stykke jord, indhegnet af et lavt stengærde. Tidligt om morgenen og sent i det svindende dagslys og på alle de dage, hvor Mary og Colin ikke så ham, arbejdede Dickon der, han lagde kartofler og plantede urter af forskellig slags til sin mor. I selskab med sine dyr udrettede han underværker, og det var, som om han aldrig kunne blive træt. Mens han gravede og lugede, sang og fløjtede han, eller han talte med Sod eller Kaptajn eller brødrene eller søstrene, han havde fået til hjælp.

"Vi havde aldrig fået det, som vi har det nu, hvis vi ikke havde haft Dickons have," sagde fru Sowerby. "Alting går så godt for ham. Hans kartofler og kålhoveder er dobbelt så store som alle andre, og så har de en smag som ingen andre."

Når hun havde lidt tid til overs, holdt hun meget af at gå ud og snakke lidt med ham. Efter aftensmåltidet var det endnu lyst nok til at arbejde lidt endnu, og det var hendes rolige tid af dagen, så satte hun sig på det lave stengærde og så på hans arbejde, mens de passiarede om dagens hændelser. Hun elskede disse timer. Der var ikke alene køkkensager i haven, Dickon havde købt små pakker blomsterfrø nu og da, og nu voksede der de nydeligste gule, røde og blå blomster imellem kartoflerne, kålen og stikkelsbærbuskene. Selve stengærdet var noget af det smukkeste, man kunne se i Yorkshire, for han havde lagt jord mellem stenene, og i den havde han fået så

mange forskellige blomster til at gro, at man kun så stenene ganske enkelte steder.

"Alt hvad man skal gøre for at få dem til at gro, det er at man skal blive gode venner med dem," sagde han en dag. "De er ligesom dyrene. Når de bliver tørstige, skal man give dem noget at drikke, og når de er sultne, skal man give dem noget at spise. De skal have noget at leve af ligesom vi andre. Hvis de visnede, ville jeg føle det, som om jeg havde været ond ved dem."

Så en smuk stille aften fortalte Dickon sin moder det hele, og historien med alle dens enkeltheder, om den begravede nøgle og rødkælken, om hvordan Mary havde fundet døren og besluttet ikke at sige det til nogen. Om hvordan Dickon var kommet til og var blevet indviet i hemmeligheden, om hvordan Colin var blevet ført derned og om Ben Weatherstaffs vrede ansigt over muren, og endelig om hvorledes vreden havde givet Colin kraften; og meddelelsen fik fru Sowerbys venlige ansigt til at skifte farve adskillige gange.

"Det må jeg sige," udbrød hun endelig. "Det var godt, at den lille tøs kom hertil. Hun har jo reddet hans liv. – Stod han på sine fødder? Og vi som troede, at han var en stakkels halvgal dreng uden så meget som et eneste lige ben i hele sin krop."

Hun stillede en mængde spørgsmål, og hendes blå øjne var meget tankefulde.

"Men hvad sagde de dog til det oppe på gården – han så rask og venlig og aldrig gnaven?" spurgte hun.

"De ved slet ikke, hvad de skal sige til det," svarede Dickon. "For hver dag, der går, er hans ansigt forandret. Det bliver fyldigere, og ser ikke nær så skarpt ud, og vokskuløren

forsvinder. Men han klager alligevel som sædvanlig, når han er oppe," tilføjede han med et hemmelighedsfuldt smil.

"Men hvorfor i al verden gør han dog det?" spurgte fru Sowerby.

Dickon kluklo.

"Det gør han, for at de ikke skal gætte, hvad det er, vi har for. Hvis doktoren fik at vide, at han kunne stå på sine ben, så ville han naturligvis skrive det til hr. Craven. Men Colin holder det hemmeligt, for han vil selv fortælle det, han vil bruge trolddommen på sine ben hver dag til hr. Craven kommer tilbage, så vil han selv marchere ind til ham og vise ham, at han er lige så rank som andre drenge. Men han og frk. Mary mener, at det er bedst, han beklager sig og græder lidt engang imellem, for at de ikke skal mærke noget."

Fru Sowerby lo fornøjet, længe inden han havde fuldendt sin sidste sætning.

"Åh!" sagde hun, "de morer sig storartet, de to, og dette skuespilleri er kun godt for dem. Der er ikke noget så godt for børn der leger, som at spille skuespil, det udvikler deres opfindsomhed. Lad mig nu høre, hvad de så foretager sig."

Dickon standsede sin lugning og satte sig til rette for at fortælle, hans øjne lyste af fornøjelse.

"Colin bliver båret ned til sin stol, hver gang han skal ud, og han skænder voldsomt på John, tjeneren, fordi han ikke bærer ham hensynsfuldt nok. Han lader, som om han er så syg og hjælpeløs, at han ikke engang kan løfte sit hoved alene, men det er kun så længe, de kan se os fra huset. Og han klynker og klager sig vældigt, når de sætter ham til rette i stolen. Han og frk. Mary morer sig vældigt over det, og når han græder og

klager, så siger hun: 'Stakkels Colin! Gør det så ondt på dig? Hvor er du dog syg, stakkels Colin!' Det værste er, at de kan næsten ikke lade være at le, mens det står på. Når vi så er i sikkerhed i haven, så ler de begge to, så de til sidst ikke har mere luft i sig til at le med. Og de må lægge deres ansigter ned i Colins puder, for at gartnerne ikke skal høre det."

"Jo mere de ler des bedre!" sagde fru Sowerby, stadig leende selv. "En god, frisk børnelatter er bedre end piller hver dag året rundt. De to skal såmænd nok trives."

"De trives allerede," sagde Dickon. "De er så sultne, de ved ikke, hvordan de skal få nok at spise uden at røbe sig. Colin siger, at hvis han beder om at få mere mad, så vil de slet ikke tro, at han er syg. Frk. Mary siger, at han må spise hendes mad, men så siger han, at hvis hun går og er sulten, så bliver hun tynd, og de skal absolut blive tykke begge to på én gang."

Fru Sowerby lo så hjerteligt ved tanken om disse vanskeligheder, at hun ligefrem gyngede frem og tilbage mellem de blå blomster, og Dickon lo med af hele sit hjerte.

"Nu skal jeg sige dig noget, min dreng," sagde fru Sowerby, da hun atter kunne tale. "Jeg har tænkt på, hvordan vi kan hjælpe dem. Når du går over til dem om morgenen, så får du en flaske god nymalket mælk med og så bager jeg et brød eller nogle boller med rosiner i af dem, I børn så godt kan lide, og det får du så også med til dem. Der er ikke noget så godt og sundt som mælk og brød. Så kan de stille deres værste sult på det, mens de er nede i haven, og så behøver de ikke at spise så meget, når de kommer op."

"Åh mor! du er vidunderlig," sagde Dickon beundrende. "Du kan altid finde på råd. De var lige ved at opgive det hele i går. De

vidste ikke, hvordan de skulle undgå at bede om mere mad – og de føler sig så tomme indvendig."

"De er jo to børn, der vokser stærkt, og så er de jo også ved at komme til kræfter. Sådan nogen er ligesom unge ulve, maden er kød og blod for dem," sagde fru Sowerby. Så smilede hun med Dickons eget snurrige smil. "Hm, men de morer sig vist fortræffeligt," sagde hun.

Fru Sowerby havde ret, da hun mente, at "skuespillet" ville blive det morsomste af det hele for dem. Denne måde at beskytte sig mod mistanke var opstået gennem sygeplejersken og senere af dr. Craven selv, uden at disse selv vidste af det.

"Din appetit tiltager jo vældigt, unge hr. Colin," sagde sygeplejersken en dag. "Tidligere spiste du næsten intet, og så var der så mange ting, du ikke kunne lide."

"Der er intet, jeg ikke kan lide nu," svarede Colin, men da han så, at sygeplejersken så forundret på ham, kom han i tanker om, at det vist ikke var heldigt, om han anstillede sig alt for rask, og tilføjede derfor: "I det mindste får jeg ikke så tit noget nu, som jeg ikke kan lide. Det er måske den friske luft."

"Måske det er det," sagde hun, mens hun stadig så på ham med et forundret blik. "Men det må jeg nok tale med dr. Craven om."

"Uh! Hvor hun stirrede på dig!" sagde Mary, da hun var gået bort. "Akkurat som om hun tænkte, at der måtte være noget at opdage."

"Jeg vil ikke have hende til at opdage noget," sagde Colin. "Ingen må begynde at opdage noget endnu."

Da dr. Craven kom den morgen, syntes han også forbavset, og til Colins store misfornøjelse kom han med en mængde

spørgsmål.

"Du er jo en hel del i haven," sagde han. "Hvor i haven er du så?"

Colin tog sin mest fornærmede og indesluttede mine på.

"Jeg vil ikke lade nogen vide, hvor jeg er henne," svarede han. "Jeg bliver kørt hen til et sted, jeg godt kan lide. De har alle fået ordre til at holde sig borte så længe, jeg vil hverken stirres eller passes på. Nu ved De det!"

"Du er jo næsten ude hele dagen, men jeg tror ikke, du har nogen skade af det – det tror jeg virkelig ikke. Sygeplejersken siger, at du spiser mere, end du nogen sinde har gjort før."

"Måske," sagde Colin, idet han pludselig fik en indskydelse. "Måske det er en unaturlig appetit."

"Det tror jeg ikke, det ser ud til, at maden bekommer dig godt," sagde dr. Craven. "Du er blevet tykkere og din kulør er bedre."

"Måske – måske jeg er oppustet og har feber," sagde Colin og lod, som om han fik et anfald af tungsind. "Folk, der ikke skal leve, har det vist ofte sådan."

Dr. Craven rystede på hovedet. Han holdt Colins håndled, nu smøgede han ærmet op og følte på Colins puls.

"Du har ikke feber," sagde han tankefuldt, "og sikke muskler du har fået. Hvis du kan blive sådan ved, så behøver vi ikke at tale om at dø. Din fader vil blive meget glad ved at høre om denne fremgang."

"Jeg vil ikke have det fortalt!" skreg Colin vildt. "Han må kun få det at vide, hvis jeg bliver dårligere igen – og jeg bliver dårligere endnu i nat. Jeg har sikkert en stærk feber. Jeg kan mærke, at jeg er ved at få den nu. Jeg vil ikke have skrevet breve

til min fader – jeg vil ikke – jeg vil ikke! De gør mig vred, og De ved, at jeg ikke kan tåle det. Jeg er allerede helt varm. Jeg hader at blive skrevet om og talt om, lige så meget som jeg hader at blive stirret på."

"Så, så, min dreng," trøstede dr. Craven. "Der skal ikke blive skrevet noget uden din tilladelse. Du er alt for heftig, nu må du ikke ødelægge det gode, som er gjort."

Han sagde ikke mere om at skrive til hr. Craven, og da han så sygeplejersken, advarede han hende mod at nævne noget i den retning, når patienten hørte på det.

"Drengen har det meget, meget bedre," sagde han. "Fremgangen er ligefrem abnorm. Men nu gør han jo også af egen fri vilje, hvad vi ikke kunne få ham til før. Endnu ophidses han meget let, og der må derfor intet siges, som kan irritere ham."

Mary og Colin var meget forskrækkede og talte ængsteligt sammen om det. Og det var den tid, deres "skuespil" begyndte.

"Jeg bliver vist nødt til at få et af mine anfald," sagde Colin sørgmodig. "Men jeg har slet ikke lyst til det, og jeg er vist ikke syg nok til at få et af de store. Måske jeg slet ikke kan få et mere. Den pukkel tænker jeg aldrig på mere, og jeg holder nu meget mere af at tænke på rare ting end på forfærdelige. Men når de taler om at skrive til min fader, bliver jeg nødt til at gøre noget."

Han besluttede nu, at han ville spise noget mindre, men uheldigvis var det ham ikke muligt at udføre denne udmærkede idé, når han vågnede om morgenen med en vældig appetit, og bordet ved siden af ham stod dækket med et morgenmåltid bestående af hjemmebagt brød, frisk smør, snehvide æg, syltetøj og fløde. Mary spiste altid morgenmad sammen med

ham, og når de sad ved bordet – især når der lå nogle lækre stykker ristet skinke og sendte deres duft frem under sølvlåget – så de hinanden fortvivlet ind i øjnene.

"Jeg tror, vi spiser op nu denne gang," endte Colin så med at sige. "Vi kan så sende en hel mængde af middagsmaden ned igen."

Men de syntes aldrig, de kunne sende noget bort, og synet af alle de tomme tallerkener, der kom ned i køkkenet, vakte stor opmærksomhed.

"Jeg ville ønske," sagde Colin. "Jeg ville ønske, at skinken var noget tykkere, og én bolle til hver, det er virkelig for lidt."

"Det er nok for et menneske, der er ved at dø," sagde Mary, første gang hun hørte det, "men det er ikke nok til et menneske, som skal leve. Uh, når den dejlige lugt af lyngen kommer blæsende ude fra heden ind gennem vinduet, så synes jeg, at jeg mageligt kunne spise tre."

Den morgen da Dickon – efter at de havde moret sig et par timer – gik om bag en rosenbusk og hentede to blikspande, og det viste sig, at den ene var fuld af dejlig nymalket mælk, og den anden af hjemmebagte boller, så omhyggeligt indpakkede i en ren blå og hvid serviet, at de var varme endnu, ja da var der en overraskelse og en glæde uden ende. Hvor det var vidunderligt, at fru Sowerby havde tænkt på det! Hvor hun dog måtte være flink og venlig! Hvor de boller dog var gode! Og sikken dejlig frisk mælk!

"Der er trolddom i hende ligesom i Dickon," sagde Colin. "Det er det, der får hende til at tænke og gøre, som hun gør – så venligt. Sig til hende, at vi er taknemmelige, Dickon – meget taknemmelige."

Han holdt meget af at bruge de voksnes ord og vendinger, det morede ham, og han fortsatte: "Sig til hende, at hendes gavmildhed har ganske overvældet os, og at vor taknemmelighed er uden ende."

Og så forglemte han pludselig sig selv og sin storhed og begyndte at fylde sig med boller og drak mælk af spanden i lange drag, ligesom enhver anden sulten lille dreng, der har anstrengt sig i den friske luft på heden, og som får sin morgenmad to timer for sent.

Dette var begyndelsen til en hel række af lignende behagelige begivenheder. De kom meget hurtigt i tanker om, at fru Sowerby, der hver dag skulle skaffe mad til fjorten mennesker, ikke havde råd til pludselig at få to ekstra at sørge for, og de bad hende derfor om lov til at sende hende deres lommepenge til at købe maden for.

Dickon kom en dag med den brillante meddelelse, at der i skoven udenfor haven, der hvor Mary så ham første gang spille for de vilde dyr, var en lille dyb hule, hvor de kunne lave et ildsted, og så kunne de der riste kartofler og æg. Ristede æg var dem en fuldstændig ny og ukendt luksus, og varme kartofler med salt og smør på, det var noget der smagte, og så mættede det så dejligt. Nu kunne de købe både æg kartofler og spise så meget, de havde lyst til, uden at have fornemmelsen af at tage maden ud af munden på fjorten mennesker.

Hver eneste morgen, når det var godt vejr, blev trylleformlerne fremsagt af kredsen under blomsterbedet, der dannede en stadig tættere tronhimmel over dem. Når ceremonien var tilendebragt, foretog Colin så sin spadseretur, og han gentog den flere gange i løbet af dage. For hver dag fik

han flere og flere kræfter, og han kunne gå mere sikkert og komme længere. For hver dag, der gik, troede han også fastere på trolddommen – hvilket vel nok er forståeligt. Han gjorde også hver dag nye eksperimenter, efterhånden som han følte sin styrke blive større, og det var Dickon, der viste ham det bedste af det hele.

"I går," sagde han en morgen, "gik jeg til Thwaite for mor, og uden for kroen traf jeg Bob Haworth. Han er den stærkeste mand på heden. Han er mesterbryder, og han kan springe højere og kaste en hammer længere end nogen anden, jeg kender. Han har været til sportsstævne helt oppe i Skotland flere gange. Han har kendt mig, siden jeg var ganske lille, og han er altid så rar, og så spurgte jeg ham om nogle ting: 'Hvordan får du dine muskler til at stikke sådan ud, Bob? Gør du noget selv for at blive stærk?' Og han sagde: 'Ja, det kan du tro, jeg gør. Der var en gang en stærk mand, der viste sig frem her i Thwaite, han viste mig, hvordan jeg skulle øve mine arme og ben og alle musklerne i hele min krop.' Og så sagde jeg: 'Kunne en svag dreng blive stærkere ved at gøre de øvelser, Bob?' og han lo og sagde: 'Er du den svage dreng?' Og jeg sagde: 'Nej, men jeg kender en ung herre, der er ved at blive rask efter en lang sygdom, og jeg ville ønske, jeg kendte nogle af de øvelser, for så ville jeg vise ham dem!' Jeg sagde ham ikke noget navn, og han spurgte heller ikke. Og så stod han op og viste mig dem, og jeg gjorde dem efter til jeg kunne dem."

Colin havde lyttet anspændt. "Kan du vise mig dem?" råbte han. "Vil du?"

"Ja, selvfølgelig," svarede Dickon og rejste sig. "Men han sagde, at du skal gøre dem forsigtigt til at begynde med, og ikke

trætte dig for meget. Du skal hvile mellem hver gang, og tage dybe indåndinger."

"Jeg skal nok være forsigtig," sagde Colin. "Vis mig dem! Vis mig dem så! Dickon, du er den dygtigste dreng til at trylle i hele verden!"

Nu rejste Dickon sig og gennemgik langsomt en række simple, men praktiske muskeløvelser. Colin iagttog ham med store øjne. Han kunne kun gøre nogle få af dem efter, når han sad ned, og det varede derfor ikke længe, før han stod op på sine nu temmelig sikre fødder. Mary begyndte nu også at gøre dem efter, og Sod, som havde overværet det hele, blev meget bestyrtet, forlod sin gren og løb uroligt rundt om dem, fordi den ikke også kunne være med.

Fra nu af hørte øvelserne til dagens pligter, lige så sikkert som fremsigelsen af trylleformlerne. For hver gang Colin og Mary prøvede, kunne de gøre flere af øvelserne, og sikken appetit det gav, ja, hvis Dickon ikke hver dag havde bragt den kurv med, så havde de været fortabt.

Men det lille ildsted i hulen og fru Sowerbys bagværk var så tilfredsstillende, at fru Medlock, sygeplejersken og dr. Craven blev mistænksomme igen. For man kan næsten undvære sin morgenmad og levne af sin middagsmad, når man er fyldt lige til halsen med ristede æg og kartofler, nymalket mælk, kiks, boller, lynghonning og tyk fløde.

"De spiser jo næsten intet," sagde sygeplejersken. "De dør af jo af sult i løbet af kort tid, hvis vi ikke kan få dem til at spise noget mere. Og dog kan man ikke se det på dem."

"Se!" råbte fru Medlock indigneret. "Jeg ærgrer mig til døde over dem. De er to rigtige djævleunger. De river deres tøj i

stykker den ene dag, og den næste rynker de på næsen af den dejligste mad, kokkepigen kan finde på til dem. Ikke så meget som en mundfuld af den dejlige unge fugl satte de gaffel i går. – Den stakkels kone ligefrem *opfandt* en lækker ny pudding alene for deres skyld – og de sendte den ud igen. Hun græd næsten. Hun er bange for, at hun får skylden, hvis de sulter sig selv ihjel."

Dr. Craven kom og så til Colin, han undersøgte ham længe og omhyggeligt. Han så overrasket og bekymret ud, da sygeplejersken talte med ham og viste ham det næsten urørte morgenmåltid, som hun havde gemt til hans eftersyn, men han så næsten endnu mere overrasket ud, da han satte sig ned og betragtede Colin. Han havde været i London og havde derfor ikke set drengen i omtrent to uger. Når børn først begynder at blive raske, så går det hurtigt. Den gule farve havde helt forladt Colins hud, og i stedet var der nu et varmt rosenskær over hans kinder. Hans smukke øjne var klare, og hullerne under dem og i hans kinder var fyldt ud. Hans fordums mørke stride hår var begyndt at se ud, som om det sprang frem af hans pande, og det var blødt og livskraftigt. Hans læber var fyldigere og havde en naturlig farve, så hvis han skulle forestille en dreng, der var uhelbredelig syg, var han et mistrøstigt syn. Dr. Craven sad med hagen i sin hånd og tænkte sig om.

"Det gør mig ondt, at du ikke spiser noget," sagde han. "Det kan ikke gå. Så mister du alt, hvad du lige har vundet, – og du har vundet forbavsende meget. Du spiste så godt en kort tid."

"Jeg sagde jo, at det var en unaturlig appetit," sagde Colin.

Mary, som sad på sin skammel i nærheden, frembragte pludselig en meget mærkværdig lyd, som hun gjorde så

voldsomt forsøg på at undertrykke, at hun var lige ved at kvæles.

"Hvad er der i vejen?" sagde dr. Craven, idet han vendte sig om og så på hende.

Mary blev pludselig fuldstændig alvorlig. "Det var noget mellem et nys og en hoste," svarede hun med værdighed. "Og det kom her i min strube."

"Men," sagde hun senere til Colin. "Jeg kunne ikke lade være. Det kom, fordi jeg i det samme kom til at tænke på den sidste store kartoffel, du spiste, og hvordan du spærrede munden op, da du spiste den dejlige kage med syltetøj på."

"Er der en eller anden måde, disse børn hemmeligt kan få mad på?" spurgte dr. Craven fru Medlock.

"Nej, det er der ikke, med mindre de graver den op af jorden, eller plukker den ned af træerne," svarede fru Medlock. "De opholder sig ude i haven hele dagen og ser ikke andre end hinanden. Og hvis de vil have noget andet at spise end det, der bliver sendt op til dem, så behøver de blot at forlange det."

"Godt," sagde dr. Craven, "så længe det bekommer dem så godt at undvære føde, behøver vi ikke at bekymre os. Drengen er jo fuldstændig forvandlet."

"Det er pigen også," sagde fru Medlock. "Hun er ligefrem blevet helt køn, efter at hun helt har mistet det gnavne udtryk. Hendes hår er blevet så tykt og kønt, og hun har fået sådan en frisk kulør. Hun var den tværeste, tavseste lille skabning, man kunne tænke sig, og nu ler hun og Colin sammen, som om de var glade. Måske det er det, de bliver tykke af."

"Måske det er det," sagde dr. Craven. "Lad dem bare le."

25. Miraklet

Og den hemmelige have blomstrede og blomstrede, og hver morgen fremviste den ny mirakler. I rødkælkens rede var der æg, og dens mage lå på dem og holdt dem varme med sit lille befjedrede bryst og sine omhyggelige vinger. I begyndelsen var hun meget nervøs og han meget vagtsom. Selv Dickon gik i de dage ikke hen i nærheden af det tæt bevoksede hjørne, men ventede, til det lille par mærkede, at der intet var i haven, som ikke forstod, hvad der foregik, og begreb betydningen af, at de havde æg. Ja, hvis der blot havde været ét menneske, som ikke havde vidst, at hvis et af æggene blev taget bort eller beskadiget, så ville hele verden gå under – hvis der havde været en sådan person, ja så havde der ikke været nogen lykke i denne dejlige forårstid. Men de vidste og følte det, og rødkælken og dens mage vidste, at de vidste det.

Til at begynde med iagttog rødkælken Mary og Colin med stor ængstelse, af en eller anden mærkværdig grund vidste den, at den ikke behøvede at passe på Dickon. Allerede første gang den fæstede sine dugklare øjne på ham, vidste den, at han ikke var nogen fremmed, men en slags rødkælk uden næb og fjer. Han kunne tale rødkælkisk med den (at tale rødkælkisk med en rødkælk, er det samme som at tale fransk med en franskmand). Dickon talte altid dette sprog til den, og det gjorde ikke noget, at han talte almindeligt til menneskene, for den troede kun, han gjorde det, fordi de ikke var intelligente nok til at forstå fuglenes sprog.

Men til at begynde med måtte den vist være på sin post overfor de to andre. Drengen kom ikke ind i haven på sine ben, men blev puffet der ind i en tingest med hjul under, og han var dækket til med skindet af vilde dyr. Det var jo i sig selv mistænkeligt. Så da han begyndte at stå og bevæge sig, gjorde han det på sådan en underlig måde, og det var, som om de andre måtte hjælpe ham. Den satte sig skjult i en busk og iagttog dem. De langsomme bevægelser, troede den, var ligesom kattens, for når katten vil gribe noget med sine kløer, kryber den ganske langsomt hen over jorden, til den tror, at den er nær nok ved sit bytte. Rødkælken talte om dette med sin mage, men kun nogle få dage, så besluttede den at lade være med at tale mere om det, for den opdagede, at hun blev så forfærdet over det, at han var bange for, det skulle få en uheldig indflydelse på æggene.

Da drengen begyndte at gå alene og stadig bevægede sig hurtigere, var det en stor lettelse. Men i lange tider – i alt fald faldt tiden rødkælken lang – var han stadig årsag til stor bekymring i reden. Han opførte sig jo slet ikke som de andre mennesker. Han holdt vist meget af at gå, men så havde han sådan en foruroligende måde at sætte eller lægge sig ned på og så efter nogen tids forløb rejse sig igen og gå videre.

En dag kom rødkælken i tanker om, at den gang han havde lært at flyve, havde han jo opført sig på samme måde, fløjet et stykke, og så været nødt til at hvile sig, og så atter fløjet et lille stykke. Så gik det op for ham, at denne dreng var i færd med at lære at flyve – eller rettere gå. Han meddelte dette hjemme i reden, og da han havde fortalt det, fortalte han også, at æggene ville bære sig ad ligesom han, når de nu blev ruget ud. Fru

Rødkælk var nu meget glad og interesseret og lå og iagttog drengen over kanten af reden, men mente dog, at æggene ville lære det meget hurtigere. Menneskene var nu engang meget mere kluntede og langsomme, ja, de fleste lærte vist aldrig at flyve. Hun havde da aldrig mødt nogle af dem i luften eller i trætoppene.

Efter nogen tids forløb begyndte drengen at bevæge sig rundt ligesom de andre gjorde, men nu skete der det mærkværdigste, alle tre børn gjorde på samme tid de underligste ting. De stillede sig under et træ og bevægede deres arme, ben og hoveder på en måde, der hverken var gang, løb eller sidden. De gjorde disse øvelser med mellemrum hver dag, og det blev aldrig rødkælken muligt at forklare sin mage, hvad de udrettede, eller ville udrette med dem. Han kunne kun sige, at han var sikker på, at æggene aldrig ville bære sig ad på den måde, men når drengen, der talte deres sprog så godt, deltog i dette, kunne det næppe være noget farligt. Rødkælken og dens mage havde sikkert aldrig hørt om Bob Haworth og hans øvelser for at få sine muskler til at stå ud som knuder. Rødkælke er ikke som menneskene, deres muskler er udviklet fra først af af sig selv, og de vedligeholder dem på en meget nem og naturlig måde, for når man skal flyve rundt efter hver eneste mundfuld mad, man skal have, så slappes musklerne ikke af mangel på bevægelse.

Da drengen nu efterhånden gik og løb og gravede og lugede som de andre, og reden nu var dækket af de fremvoksede blade, var frygten for æggene overstået, og det morede fru Rødkælk så meget at ligge der i sikkerhed på sin skjulte rede og iagttage

børnenes leg, at hun på våde dage, når de ikke var der, blev ganske døsig af kedsomhed.

Men selv på regnfulde dage, kunne man ikke sige om Mary og Colin, at de var døsige. En morgen, da regnen strømmede ned, og Colin var lidt ked af, at han skulle tilbringe dagen på sin sofa, da det jo ikke var sikkert at stå op og gå rundt i huset, fik Mary en god idé.

"Nu da jeg er en rigtig dreng," havde Colin sagt, "er mine arme og ben så fulde af trolddom, at jeg ikke kan holde dem stille. De vil hele tiden gøre noget. Ved du hvad Mary, når jeg vågner om morgenen, ganske tidligt, og fuglene synger uden for og alting ligefrem råber af glæde – selv træerne og de ting, vi ikke rigtig kan høre – så får jeg en fornemmelse, som om jeg må springe ud af sengen og råbe med selv. Og hvis jeg nu gjorde det, tænk dig så, hvad der ville ske."

Mary fnisede voldsomt.

"Sygeplejersken ville komme løbende, og fru Medlock ville komme løbende, og de ville være sikre på, at du var blevet gal, og så ville de sende bud efter doktoren," sagde hun.

Colin fnisede selv. Han kunne forestille sig, hvordan de allesammen ville se ud – bestyrtede ved hans råb, og forfærdede ved at se ham stå oprejst.

"Jeg ville ønske, far ville komme hjem," sagde han. "Jeg ville så gerne fortælle ham det selv. Jeg tænker altid på det – men vi kan ikke blive ved med dette ret meget længere. Jeg kan ikke blive ved at ligge stille og være dårlig, og desuden er mit udseende så forandret. Jeg ville ønske, det ikke regnede i dag."

Så var det at frk. Mary fik sin idé.

"Colin," begyndte hun hemmelighedsfuldt. "Ved du, hvor mange værelser der er i dette hus?"

"Omtrent et tusind stykker, tænker jeg," svarede han.

"Der er omtrent hundrede, hvor der aldrig kommer nogen," sagde Mary. "Og en dag, det regnede, gik jeg ind og så mig om i en hel del af dem. Der er ingen, der ved det, skønt fru Medlock var lige ved at opdage det. Jeg løb forkert, da jeg skulle tilbage, og standsede for enden af din korridor. Det var anden gang, jeg hørte dig græde."

Colin fo'r op.

"Hundrede værelser, hvor der aldrig kommer nogen," sagde han. "Det lyder omtrent som en hemmelig have. Vi vil ind at se dem. Du kan køre mig i min stol, og der er ikke en, der aner, hvor vi er henne."

"Det er netop, hvad jeg tænkte," sagde Mary. "Der er ingen, der tør følge efter os. Der er sale, hvor man kan løbe. Vi kan gøre vore øvelser der. Der er et lille indisk kabinet, hvor der er en mængde elfenbenselefanter. Der er alle slags værelser."

"Ring på klokken," sagde Colin.

Da sygeplejersken kom, gav han sine ordrer.

"Jeg ønsker min stol," sagde han. "Frøken Mary og jeg vil bese den del af huset, der ikke bliver benyttet. John kan køre mig hen til malerisalen, for der er nogle trapper, så må han forlade os og lade os være alene, til jeg sender bud efter ham igen."

Regnvejrsdagene mistede deres rædsel den morgen.

Da tjeneren havde rullet stolen ind i malerisalen, og der havde forladt dem, efter ordre, så de fornøjede på hinanden. Og så snart Mary havde forsikret sig om, at tjeneren virkelig havde forladt dem, steg Colin ud af stolen.

"Nu vil jeg løbe fra den ene ende af salen til den anden," sagde han, "så vil jeg springe, og så vil vi gøre Bob Haworths øvelser."

Og de gjorde alle disse ting og mange andre. De så på malerierne og fandt den lille grimme pige, klædt i grøn brokade og med papegøjen på fingeren.

"Alle disse," sagde Colin, "må være mine slægtninge. De har levet for lang, lang tid siden. Hun der med papegøjen, tror jeg nok er en af mine gamle, gamle, gamle, gamle tanter. Hun ligner dig næsten, Mary – ikke som du ser ud nu, men som du så ud, da du kom her. Nu er du en hel del tykkere og ser bedre ud."

"Det er du med," sagde Mary, og så lo de begge to. De gik ind i det indiske værelse og morede sig med elefanterne. De fandt værelset, der var betrukket med rosa brokade og hullet, som musene havde lavet i puden, men musene var vokset op og havde forladt det, så hullet var nu tomt. De så flere værelser og gjorde flere opdagelser, end Mary havde gjort på sin første ekspedition derinde. De fandt nye korridorer og nye hjørner og mange gamle malerier, de godt kunne lide, og en mængde gamle ting, som de slet ikke kendte brugen af. Det var en morsom og indholdsrig morgen, og så dette at gå rundt i et hus, hvor der var andre mennesker, og dog have på fornemmelsen, at man var mange mile borte, det var herligt.

"Jeg er glad for, jeg kom her ind," sagde Colin. "Jeg har aldrig vidst, at jeg levede i sådan et mærkværdigt, gammelt stort hus. Jeg kan godt lide det. Vi vil vandre omkring her, hver gang det regner. Jeg tror, vi kan blive ved med at finde nye underlige kroge og ting."

Den morgen havde de blandt mange andre ting fundet så god en appetit, at det var dem umuligt at sende frokosten bort igen.

Da sygeplejersken bar bakken ned igen, satte hun den eftertrykkelig på køkkenbordet, for at fru Lonnis, kokkepigen, kunne se de tomme fade og tallerkener.

"Se her!" sagde hun. "Dette hus er fuldt af mysterier, og disse to børn er det største af dem alle."

"Hvis de spiste sådan hver dag," sagde den stærke unge tjener John, "var det jo ikke noget under, om han vejede dobbelt så meget i dag, som han gjorde for en måned siden. Jeg kommer nok til at sige min plads op i tide, for ikke at få ødelagt mine muskler."

Den eftermiddag lagde Mary mærke til, at der var sket noget nyt i Colins værelse. Hun havde nok set det dagen før, men hun havde ikke sagt noget, for hun havde troet, at det var sket ved et tilfælde. Hun sagde heller ikke noget i dag, men hun sad og stirrede skarpt på maleriet over kaminen. Hun kunne nemlig se på det, fordi gardinet var trukket til side. Det var den forandring hun havde bemærket.

"Jeg ved godt, hvad du vil have mig til at fortælle dig," sagde Colin, efter at hun havde stirret nogle få minutter. "Jeg ved altid, når du vil have mig til at fortælle dig noget. Du forundrer dig over, at gardinet er trukket til side. Jeg vil have det til at være sådan."

"Hvorfor?" spurgte Mary.

"Fordi det aldrig mere gør mig vred at se hende le. Jeg vågnede i det dejligste måneskin for to nætter siden og havde en følelse af, at trylleriet fyldte værelset og gjorde alt så dejligt, at jeg ikke kunne ligge stille. Jeg stod op og så ud af vinduet.

Der var ganske lyst herinde, og der faldt en stribe af månelyset hen på gardinet, og der var noget, der fik mig til at gå hen og trække i snoren. Hun så lige ned på mig, som om hun lo af glæde over, at jeg stod der. Det gjorde, at jeg kunne lide at se på hende. Jeg vil gerne se hende le sådan, hele tiden. Jeg tror, at hun måske også har været et menneske, der kunne trylle."

"Du ligner hende sådan nu," sagde Mary, "at jeg sommetider tror, at du er hendes ånd, der er kommet ind i en dreng."

Denne idé syntes at gøre indtryk på Colin. Han tænkte sig om og svarede langsomt:

"Hvis jeg er hendes ånd – ville min fader holde af mig," sagde han.

"Vil du gerne have, han skal holde af dig?" spurgte Mary.

"Jeg hadede dette, fordi han ikke holdt nok af mig. Hvis han kom til at holde af mig, ville jeg fortælle ham om trolddommen. Jeg tror, det ville gøre ham glad."

26. Det er mor

Deres tro på trolddom holdt de stadig fast ved.

Efter besværgelserne om morgenen, gav Colin sommetider undervisningstime i trolddom.

"Jeg kan godt lide det," sagde han, "fordi når jeg bliver voksen og gør mine store videnskabelige opfindelser, så skal jeg jo holde foredrag om dem, og så er dette jo altid en øvelse. Jeg kan kun holde korte foredrag nu, fordi jeg er så ung, og desuden ville Ben Weatherstaff tro, at han var i kirke, og så ville han jo falde i søvn."

"Det bedste ved et foredrag," sagde Ben, "er, at man kan stå op og sige lige, hvad man vil, og der er ingen, der står op og siger imod. Jeg ville ikke have noget imod at holde foredrag selv engang imellem."

Men når så Colin fortsatte, fæstede Ben beundrende sit blik på ham og holdt det der. Det var ikke så meget foredraget, der optog ham, det var Colins ben, der syntes mere lige og kraftige for hver dag, der gik, og så drengens hoved, som blev holdt så rankt, den skarpe hage og de hule kinder, der nu var blevet rundet af og fyldt ud, og øjnene, der mere og mere fik et udtryk, som han kunne huske fra et andet øjenpar. Undertiden når Colin følte Bens vedholdende stirren, tænkte han på, hvad det vel var, der optog ham sådan, og en gang, da Ben syntes fuldstændig hensunken i betragtninger, spurgte han ham:

"Hvad tænker du på, Ben Weatherstaff?"

"Jeg tænkte på," sagde Ben, "at jeg tør holde på, at du har taget tre eller fire pund på i denne uge. Jeg ser på dine ben og

skuldre, jeg kunne lide at få dig op på en vægt en dag."

"Det er trolddommen, og fru Sowerbys boller og mælk og andre gode ting," sagde Colin. "Der kan du se, det videnskabelige eksperiment lykkedes."

Den morgen kom Dickon for sent til foredraget. Da han kom, var han rød og hed af at løbe, og hans morsomme ansigt var endnu mere fornøjet end sædvanlig. Da der var en hel del at gøre nu efter regnen, begyndte de at arbejde. Der var altid en mængde at luge bort efter sådan en varm blødende regn.

Fugtigheden, der var god for blomsterne, var også god for ukrudtet, som skød en mængde tynde græsstrå og blade op af jorden, og det skulle tages bort, inden det fik for store rødder. Colin var nu lige så flink til at luge, som de andre, og han kunne tale for dem, mens han gjorde det.

"Trolddommen arbejder bedst, når du selv arbejder," sagde han denne morgen. "Man kan føle det i sine ben og muskler, men jeg vil skrive en bog om trolddom. Jeg forbereder mig nu. Jeg samler sammen på det nu."

Det var ikke længe efter, at han havde sagt dette, at han lagde lugejernet fra sig og rejste sig op. Han havde været tavs i flere minutter, og de kunne se, at han tænkte på noget, som han så ofte gjorde. Da han nu pludselig kastede lugejernet og rejste sig, forekom det Mary og Dickon, at det var en eller anden stærk tanke, der fik ham til det. Han rettede sig i hele sin højde og slog ud med armene. Hans ansigt glødede, og hans mærkværdige øjne strålede af glæde.

"Mary! Dickon!" råbte han. "Se på mig!"

De standsede lugningen og så på ham.

"Kan I huske den første morgen, I bragte mig her ind?" spurgte han.

Dickon så skarpt på ham. Han var jo en dyrebesværger, og kunne derfor se mere end andre folk, og meget af det var noget, han aldrig talte om. Han så nogen af disse ting nu.

"Ja! det kan vi," svarede han.

Mary så også fast på ham, men hun sagde ingenting.

"Nu i dette øjeblik," sagde Colin. "Netop nu erindrede jeg det selv – da jeg så på mine hænder, mens jeg gravede med jernet – og jeg rejste mig på mine fødder for at se, om det var virkeligt. Og det er virkeligt! Jeg er rask – jeg er rask!"

"Ja, det er du!" sagde Dickon.

"Jeg er rask! Jeg er rask!" sagde Colin igen, og han blev helt rød i ansigtet. Han havde nok vidst det før, sådan på en måde, han havde følt det og tænkt på det og håbet det, men netop i det øjeblik var det gået op for ham med sådan en styrke, at han måtte råbe det ud.

"Jeg skal leve altid, altid, altid!" råbte han glad. "Jeg skal blive klog på tusinder og atter tusinder af ting. Jeg skal komme til at forstå folk og dyr, og alt hvad der vokser, – ligesom Dickon – og jeg vil aldrig holde op med at øve trolddom. Jeg er rask! Jeg er rask! Jeg føler – jeg har en følelse, som om jeg skulle råbe et eller andet – noget taknemmeligt, frydefuldt!"

Ben Weatherstaff, der arbejdede i nærheden ved en rosenbusk, vendte sig om og så på ham.

"Du kan jo synge et Lovprisning," sagde han med et af sine tværeste grynt. Han havde ikke spor af idé om, hvad Lovprisningen var for noget, og han kom også med forslaget uden nogen som helst ærbødighed.

Men Colin var videbegærlig og han kendte ikke noget til det.

"Hvad er det?" spurgte han.

"Dickon kan synge den for dig, tænker jeg," svarede Ben.

Dickon svarede med sit altforstående dyrebesværgersmil.

"De synger den i kirken," sagde han. "Mor siger, at hun tror, lærkerne også synger den, når de står op om morgenen."

"Når hun siger det, må det være en smuk sang," svarede Colin. "Jeg har aldrig selv været i kirke, jeg var altid for syg. Syng den, Dickon. Jeg vil så gerne høre den."

Dickon følte sig slet ikke flov ved det. Han forstod, hvad det var Colin følte, langt bedre end Colin selv. Han forstod det ved et slags instinkt så naturligt, at han ikke engang vidste, at det var forståelse. Han tog sin hue af og så sig rundt, stadig smilende.

"Du må tage din hue af," sagde han til Colin, "og det må du også, Ben – og så må du rejse dig op."

Colin tog sin hue af, og solen skinnede varmt på hans tykke hår, mens han stod og iagttog Dickon spændt. Ben Weatherstaff fik rejst sig op og blottede sit hoved med en sær, halvt fornærmet mine, som om han ikke rigtig forstod, hvorfor han egentlig gjorde disse mærkværdige ting.

Dickon stod mellem træerne og rosenbuskene og begyndte at synge på en ganske simpel og naturlig måde, og med en køn stærk drengestemme:

"Pris Gud, fra hvem velsignelsen flyder,
pris ham, som over alt levende byder,
pris ham, som er øverste i Himlens hære,
pris fader, søn og den helligånd være.
Amen."

Da han sluttede, blev Ben Weatherstaff stående med et lidt trodsigt udtryk om munden, men hans blik, som han fæstede på Colin, var forvirret, for Colin stod med et tankefuldt og påskønnende udtryk i ansigtet.

"Det er en meget smuk sang," sagde han. "Jeg kan godt lide den. Jeg tror næsten, den udtrykker det samme, som jeg mener, når jeg siger, at jeg kunne råbe ud, at jeg er taknemmelig mod trolddommen." Han standsede og tænkte sig om med en besynderlig mine. "Måske de begge to er ét og det samme. Hvordan kan man egentlig vide det rigtige navn på alt? Syng den igen, Dickon. Lad os prøve, Mary. Jeg vil også gerne synge den. Det er min sang. Hvordan begynder den? Pris Gud, fra hvem velsignelsen flyder?"

Og de sang den igen, og Mary og Colin hævede deres stemmer, så musikalsk de kunne, og Dickons svulmede højt og smukt – og ved den anden linje klarede Ben Weatherstaff sin stemme med en kraftig rømmen, og ved den tredje linje faldt han i med en sådan kraft, at det næsten lød lidt råt, og da de var færdige med "Amen", opdagede Mary, at der var sket akkurat det samme med ham, som da hun opdagede, at Colin ikke var krøbling – hans hage vibrerede, han stirrede og blinkede, og hans gamle læderagtige kinder var ganske våde.

"Jeg har aldrig før syntes, der var nogen mening i Lovprisningen," sagde han hæst, "men jeg kommer nok til at forandre mening, mens der endnu er tid til det. Jeg tror næsten, at du har taget fem pund på i denne uge, mester Colin – ja fem til foruden!"

Colin stod og så hen mod den anden ende af haven efter noget, der tiltrak sig hans opmærksomhed, og han så meget

overrasket ud.

"Hvem kommer her ind?" sagde han hurtigt. "Hvem er det?"

Døren i muren var blevet åbnet, og en kvinde var trådt ind i haven. Hun var kommet ind under den sidste linje af deres sang, og hun havde stået og lyttet, mens hun betragtede dem. Med den grønne vedbend bag sig, og sollyset, der faldt i pletter ned gennem træerne og draperede hendes lange blå kappe, og hendes smukke, friske, smilende ansigt, lignede hun næsten en af de smukke farvede illustrationer i Colins bøger. Hun havde vidunderlige udtryksfulde øjne, der syntes at se dem alle på en gang, selv Ben Weatherstaff og dyrene og hver eneste blomstrende blomst. Uventet som hun var kommet, var der dog ingen, der syntes, at hun var en ubuden gæst. Dickons øjne lyste som stjerner.

"Det er mor – det er det!" råbte han, og sprang af sted til hende over græsset.

Colin begyndte også at bevæge sig hen imod hende, og Mary gik med ham. De kunne begge to mærke deres hjerters slag.

"Det er mor!" sagde Dickon igen, da de mødtes på halvvejen. "Jeg vidste, at du gerne ville se hende, og så fortalte jeg hende, hvor døren var skjult."

Colin rakte hånden frem, idet han rødmede af en slags kongelig undseelse, mens han dog samtidig næsten slugte hendes ansigt med øjnene.

"Allerede da jeg var syg, ønskede jeg at se Dem," sagde han. "Dem og Dickon og den hemmelige have. Jeg havde aldrig ønsket at se nogen eller noget før."

Synet af hans opløftede ansigt, frembragte pludselig en forandring i hendes. Hun rødmede, hendes mundvige

vibrerede, og det var, som om der gik en tåge hen over hendes øjne.

"Åh! kære dreng!" kom det så pludselig. "Åh! kære dreng!" som om hun ikke vidste, hvad hun sagde. Hun sagde slet ikke "unge hr. Colin," men kun "kære dreng," ganske pludseligt. Hun ville have sagt det samme til Dickon, hvis hun i hans ansigt havde set noget, der bevægede hende. Det kunne Colin godt lide.

"Er De overrasket over, at jeg er så rask?" spurgte han.

Hun lagde sin hånd på hans skulder og smilede tågen bort fra sine øjne.

"Ja, det er jeg rigtig nok," sagde hun; "men du ligner din mor så meget, at mit hjerte ligefrem hoppede ved det."

"Tror De," sagde Colin en lille smule usikkert, "at det vil få min fader til at holde af mig?"

"Ja sikkert, min kære dreng," svarede hun, og klappede ham blødt på skulderen. "Nu må han komme hjem – han må komme nu."

"Susan Sowerby," sagde Ben Weatherstaff, og gik tæt hen til hende. "Se engang på drengens ben, hvad mener du? De var som et par trommestikker i et par strømper for to måneder siden – og jeg hørte folk fortælle, at de var krumme og kalveknæede på en gang. Se på dem nu!"

Susan Sowerby lo hjerteligt.

"De bliver jo snart til et par smukke stærke drengeben," sagde hun. "Lad ham bare blive ved at lege og arbejde i haven og spise og drikke af hjertens lyst, så vil der snart ikke være en smukkere pair i Yorkshire, og Gud ske lov for det."

Hun lagde begge sine hænder på Marys skuldre og undersøgte hendes lille ansigt på en moderlig måde.

"Og du også!" sagde hun. "Du har jo vokset dig lige så sund og kraftig som vor Elisabeth Ellen. Jeg tør næsten garantere for, at du også ligner din moder. Martha fortalte mig, at fru Medlock har hørt, at hun var så smuk. Du bliver ligesom en blussende rose, når du vokser til, min lille pige, Gud velsigne dig."

Hun havde slet ikke troet det, den dag Martha kom hjem og beskrev den lille grimme svagelige pige; hun havde sagt, at hun troede det ikke, hvad fru Medlock så end havde hørt. "For man kan da ikke tro på, at en smuk kvinde kunne være mor til sådan en grim lille tøs," havde hun overbevisende tilføjet.

Mary havde ikke haft tid til at lægge mærke til sit forandrede ansigt. Hun havde kun vidst, at hun så anderledes ud, og at hun havde en hel del mere hår på hovedet, og at det voksede meget hurtigt. Men da hun kunne huske, at hun havde holdt så meget af at betragte fru Herskerinden i tidligere tid, var hun meget glad ved at høre, at hun engang ville komme til at ligne hende.

Susan Sowerby gik rundt med dem i deres have og fik fortalt hele dens historie og blev vist hvert eneste træ og hver eneste rosenbusk, der var kommet til live igen. Colin gik ved hendes ene side og Mary ved den anden. Hver af dem så stadig op i hendes venlige rødmossede ansigt, i al hemmelighed forbavsede ved den dejlige følelse, hun indgød dem – en slags varm tryghedsfølelse.

Det var, som om hun forstod dem på samme måde, som Dickon forstod sine dyr. Hun bøjede sig ned over blomsterne og talte til dem, som om de var børn. Sod fulgte hende, og en eller to gange fløj den hen og satte sig på hendes skulder, som om det havde været på Dickons. Da de fortalte hende om rødkælken og dens ungers første forsøg på at flyve, lo hun.

"Jeg tænker, det er det samme at lære dem at flyve, som at lære børn at gå, men jeg er bange for, jeg var kommet i en slem knibe, hvis mine havde haft vinger i stedet for ben," sagde hun.

Det var, fordi hun forekom dem så tillidvækkende, at de til sidst fortalte hende om trolddommen.

"Tror De på trolddom?" spurgte Colin, efter at han havde sagt noget om indiske fakirer. "Det håber jeg, De gør."

"Det gør jeg, min dreng," svarede hun. "Jeg har aldrig kendt det ved det navn, men hvad har navnet at sige? Jeg er overbevist om, at de kalder det et helt andet navn i Frankrig og igen et andet i Tyskland. Det er jo dog den samme ting, der får frøene til at gro og solen til at skinne, og som gør dig til en god dreng. Vi stakkels dumme mennesker kan jo ikke forandre det, fordi vi kalder det ved forskellige navne. De store gode ting sker alligevel. Det er det gode, der skaber alt, både vinden og hvad der er i den. Du skal aldrig høre op med at tro på det gode, og på, at verden er fuld af det godes vidundere – og så kald du det blot, hvad du vil. I sang jo til det, dengang jeg kom her ind i haven."

"Jeg var så glad," sagde Colin, og slog sine mærkværdige smukke øjne op. "Jeg følte pludselig, hvor forandret jeg var – hvor stærke mine arme og ben var blevet – og hvordan jeg kunne stå og grave – og så sprang jeg op og ønskede, at jeg kunne råbe noget ud til noget, der ville lytte."

"Trolddommen lyttede til Lovprisningen, da du sang den. Den ville have lyttet til alt, hvad du så havde sunget. Det var altså glæden, der gjorde det. Åh! dreng – dreng – hvad betyder navnet for glædebringeren," og hun gav hans skulder et hurtigt blødt klap igen.

Hun havde pakket en kurv, der indeholdt et helt festmåltid i dag, og da deres spisetid kom, og Dickon hentede den frem fra dens skjul, satte hun sig i græsset hos dem og så på, at de spiste, leende og glad over deres appetit. Hun var fuld af løjer og fik dem til at le den ene gang efter den anden af en mængde morsomme ting. Hun fortalte dem historier i bredt yorkshiremål og forklarede dem nogle ord. Hun lo, som hun slet ikke kunne lade være, da de fortalte hende om, hvordan Colin bar sig ad, når han lod, som om han stadig var en stakkels gammel invalid.

"De kan jo nok forstå, at jeg ikke kan lade være med at le, når vi er sammen – næsten hele tiden," forklarede Colin. "Og det lyder jo temmelig højt. Vi prøver på at holde det tilbage, men det vil ud, og så er den sidste lyd værre end den første."

"Jeg kommer pludselig i tanker om noget," sagde Mary, "og jeg tænker så tit på det, så nu må jeg sige det. Jeg tror, at Colins ansigt kommer til at ligne en fuldmåne. Det ligner den ikke endnu, men det bliver en lille smule rundere for hver dag – tænk hvis det nu en morgen ligner en fuldmåne – hvad skal vi så gøre?"

"Ja, Gud velsigne os, det ville rigtignok kræve en god del skuespil at holde skjult," sagde Susan Sowerby. "Men I behøver ikke at holde det hemmeligt ret meget længe. Hr. Craven kommer snart hjem."

"Tror De virkelig?" spurgte Colin. "Hvorfor?"

Susan Sowerby lo lidt.

"Jeg formoder, det næsten ville knuse dit hjerte, hvis han opdager det, inden du selv fortalte ham det," sagde hun. "Du har vist gået og lagt planer om, hvordan det skal ske."

"Ja, jeg kunne ikke tåle, at nogen anden skulle fortælle ham det," sagde Colin. "Jeg tænker mig det forskelligt hver dag. Nu tror jeg, at jeg vil løbe ind i hans værelse."

"Ja, det vil blive morsomt for ham," sagde Susan Sowerby. "Jeg kunne godt lide at se hans ansigt i det øjeblik, min dreng. Det kunne jeg! Han må komme hjem nu – det må han."

En af de ting, de talte om, var det besøg, de ville aflægge i hendes hytte. De planlagde alt. De ville køre over heden og spise på vejen ude på lyngen. De ville se alle de tolv børn og Dickons have og ville slet ikke vende hjem, før de blev trætte.

Susan Sowerby brød til sidst op for at vende tilbage til huset og fru Medlock. Det var nu også tid for Colin at blive kørt tilbage. Men inden han satte sig i stolen, stod han ganske nær ved Susan og så på hende med et udtryk af tilbedelse i sine øjne, og pludselig tog han et tag i hendes lange, blå overstykke og holdt fast.

"De er netop som – som jeg ønskede det," sagde han. "Jeg ville ønske, De var min mor, ligesom De er Dickons!"

Susan Sowerby bøjede sig nu ned og trykkede ham ind til sig, som om han havde været Dickons broder. Den lette tåge svævede atter over hendes øjne.

"Min kære dreng!" sagde hun. "Jeg tror, at din egen mor endnu er i denne have. Hun var her næsten altid. Nu må din far også komme tilbage til dig – det må han!"

27. I haven

I hvert århundrede siden verdens begyndelse er der gjort mange store og vidunderlige opfindelser. For hvert århundrede, der går, bliver det stadig mere og mere forbavsende, hvad der sker.

I begyndelsen vil folk slet ikke tro på det nye, de hører; så kommer der en tid, hvor de begynder at håbe på muligheden af det, og til sidst, når opfindelsen er gjort og bekendtgjort, forundres de over, at det ikke er sket for århundreder siden. En af de ting, folk er ved at opdage i dette århundrede, er, at tanker – ikke andet end tanker – skulle være lige så stærke som elektriske batterier – være lige så sunde for os som solskin, eller lige så skadelige som gift. Det at lade en tungsindig eller ond tanke komme ind i sin sjæl, er lige så farligt som at få skarlagensfeber. Lader man den blive der, når den først er kommet derind, overvinder man det aldrig hele sit liv.

Så længe frk. Marys sind var fuldt af ubehagelige tanker over, at hun ingen kunne lide, og at ingen kunne lide hende, og så længe hun ikke ville interessere sig for eller være glad for noget eller nogen, var hun et gulansigtet, sygeligt og pirreligt barn.

Omstændighederne var imidlertid venlige mod hende. De forandrede hendes tanker til bedste for hende selv. Da hendes tanker efterhånden blev optaget af rødkælke og hedehytter befolket med børn, med løjerlige, gamle gartnere, og en morsom lille yorkshirestuepige, med forår og hemmelige haver dag efter dag, og også med en lille dreng fra heden og hans dyr,

så var der til sidst slet ikke plads til de ubehagelige tanker, der havde gjort hende syg og træt.

Så længe Colin lukkede sig inde og kun tænkte på sin sygdom og sin afsky for, at folk så på ham og talte om pukkel og tidlig død, var han en hysterisk halvgal lille hypokondrist, der intet kendte til solskin og forår, og som heller ikke vidste, at han kunne blive rask og komme til at stå på sine fødder, hvis han blot prøvede på det. Da der så kom nye smukke tanker og puffede de dårlige ud, begyndte livet at vende tilbage til ham, hans blod strømmede frisk gennem hans årer, og kræfterne kom også strømmende som en flod. Hans videnskabelige eksperiment var ganske praktisk og simpelt, og der var ikke spor af trolddom i det. Der kan ske endnu mere overraskende ting for den, som, når hans sind optages af mørke og nedslående tanker, husker, at han må sørge for at få nogle lyse og opmuntrende tanker i stedet for. To ting kan ikke være på det samme sted.

"Hvor du vil have plantet en rose, min dreng,
kan en tidsel ikke gro."

Mens den hemmelige have blev bragt til live igen, og to børn blev raske i den, var der en mand, som rejste rundt til en mængde smukke steder, langt, langt borte ved de norske fjorde og ved søerne og bjergene i Schweiz, og han var en mand, der i ti år havde fyldt sit sind med mørke og sønderknusende tanker. Han havde aldrig været modig, aldrig prøvet på at få andre tanker ind i stedet for de mørke. Han spadserede ved blå søer og tænkte dem; han havde ligget på bjergenes sider omgivet af blomsterduft og den dejlige udsigt og dog tænkt dem. Han havde fået en frygtelig sorg at bære, den gang han var lykkelig,

og han havde ladet sin sjæl fyldes med mørke, og nu passede han trodsigt på, at ingen lysstråle skulle gennembryde mørket. Han havde glemt og tilsidesat sit hjem og sine pligter. Når han sådan rejste rundt, bredte mørket sig over ham i den grad, at selve synet af ham virkede ubehageligt på andre mennesker, fordi det var, som om han forgiftede luften om sig med tungsindighed. De fleste fremmede troede enten, at han var halvgal, eller at han havde en eller anden forbrydelse på sin samvittighed.

Han var en høj mand med et furet ansigt og krogede skuldre, og navnet, han altid skrev i hotellernes boger, var "Archibald Craven, Misselthwaite Manor, Yorkshire, England".

Han havde rejst vidt og bredt, siden den dag han modtog frk. Mary i sit studereværelse og fortalte hende, at hun måtte få en "lille stump jord". Han havde været på de skønneste steder i Europa, skønt han kun opholdt sig hvert sted nogle dage. Han havde valgt de roligste og mest fjerntliggende steder. Han havde været på toppen af bjerge, der rejste deres hoveder helt oppe over skyerne, og han havde set ned på andre bjerge, når solen stod op og farvede dem med et sådant lys, at det så ud, som om hele jorden stod i flammer.

Men lyset syntes aldrig at nå ham selv, indtil der en dag, for første gang i ti år, hændte ham noget mærkværdigt. Han var i en vidunderlig dal i det østrigske Tyrol, og han havde gået gennem så meget skønt, at det ville have løftet et hvert andet menneskes sjæl ud af skyggen. Han havde spadseret meget langt, og det havde ikke løftet ham. Men til sidst var han blevet træt og havde lagt sig til hvile på den mosklædte bred af en lille bjergstrøm. Det var en klar lille strøm, der skyndte sig af sted

mellem sine grønne bredder. Sommetider frembragte den en lyd som ganske sagte latter, mens den boblede over og rundt om stenene. Han så fugle komme og dyppe deres hoveder for at drikke og derpå slå med vingerne og flyve bort. Det var, som om den var levende, og dog syntes dens spæde stemme at gøre stilheden endnu dybere. Der var ganske, ganske stille i dalen.

Som han sad der og stirrede ned i det klare, rindende vand, følte Archibald Craven, at såvel hans legeme som hans sind gradvis blev rolige, lige så rolige som dalen selv. Han spekulerede på, om han måske var ved at falde i søvn, men det var han ikke. Han sad og betragtede det solglitrende vand, og hans øje fangedes af forskellige ting ved dets bulder. Der groede en hel mængde dejlige, blå forglemmigejer, og de groede så tæt ved vandet, at deres nederste blade var våde. Han greb sig i at betragte dem på samme måde, som han havde betragtet sådanne for mange år siden. Han sad og glædede sig over de mange hundrede små blades dejlige blå farve. Han anede slet ikke, at denne simple lille tanke lidt efter lidt fyldte hans sind således, at den til sidst puffede noget andet bort. Det var, som når en klar kilde løber ud i en stillestående dam og efterhånden skyller alt det snavsede vand bort. Men dette tænkte han slet ikke på selv. Han syntes kun, at der blev mere og mere stille i dalen, mens han sad og betragtede de dejlige blå blomster. Han vidste ikke, hvor længe han havde siddet der, eller hvad der var sket med ham; men til sidst rejste han sig op fra mostæppet, som om han lige var vågnet, og drog et langt, dybt suk af forundring over sig selv. Han syntes, der ligesom var noget inden i ham, der havde løsnet sig og var blevet forandret, ganske uden han havde mærket det.

"Hvad er det?" sagde han næsten med en hvisken og førte hånden over panden. "Jeg har næsten en fornemmelse, som om – som om jeg var levende!"

Jeg kender endnu ikke tilstrækkeligt til disse mærkværdige og endnu ret ukendte ting til at kunne forklare, hvorledes dette var sket med ham. Og det er der heller ikke andre, der gør endnu. Han forstod det slet ikke selv – men han huskede denne mærkelige time nogle måneder senere, da han på Misselthwaite fik at vide, at det var den samme dag, at Colin havde råbt nede i den hemmelige have:

"Jeg skal leve altid, altid, altid!"

Denne mærkværdige ro fulgte ham hele aftenen, og han sov på en helt anden og mere styrkende måde, men det forlod ham snart igen.

Den næste nat åbnede han døren på vid gab for de mørke tanker, og de kom straks farende tilbage i skarevis.

Han forlod dalen og fortsatte sin vandring. Men så underligt som det syntes ham, var der minutter, ja halve timer, i hvilke, uden han vidste hvordan, den mørke byrde syntes at løfte sig igen, og han følte, at han var en levende og en ikke død mand. Langsomt – langsomt – af en årsag, han ikke kendte til – var han ved at komme til live igen samtidig med haven.

Da den gyldne sommer forandrede sig til det mere dybtgyldne efterår, kom han til søen Como. Der havde han en besynderlig drøm. Han tilbragte sine dage på søens krystalklare blå, eller han spadserede rundt i det grønne på de omliggende høje og trampede af sted så længe, at han blev træt nok til at kunne sove. Men ved denne tid begyndte han at sove bedre, og hans drømme var ham ikke længere nogen rædsel.

"Måske," tænkte han, "er mit legeme ved at blive stærkere."

Det var ved at blive stærkere, men – på grund af den stille, rolige time, da hans tanker havde forandret sig – var hans sjæl også langsomt ved at blive stærkere. Han begyndte at tænke på Misselthwaite og spekulerede på, om han ikke skulle rejse hjem. Nu og da tænkte han også på sin dreng og på, hvordan han ville blive til mode, når han atter stod ved den store seng og så ned på det lille, skarpe ansigt med de elfenbenshvide kinder og de sorte ringe om øjnene. Han gøs tilbage for det.

Så en skønne dag, da han havde vandret så langt og længe, at månen var stået op, da han kom hjem, syntes han, at hele verden var purpurskygger af sølvlys, og søens og skovens stilhed var så dejlig, at han i stedet for at gå ind i huset, hvor han boede, gik ned til en lille, skjult terrasse ved søen og satte sig der, og idet han ligesom indåndede hele nattens dejlighed, mærkede han denne forunderlige ro komme over sig, den blev stærkere og stærkere, og til sidst faldt han i søvn.

Han vidste ikke, hvornår han faldt i søvn, og heller ikke, hvornår han begyndte at drømme; hans drøm var så levende, at han slet ikke følte det, som om det var en drøm. Han erindrede bagefter, hvor tydeligt han havde følt det, som om han var lysvågen. Han syntes, mens han sad og indåndede luften af de sentblomstrende roser og hørte på vandets plasken ved sine fødder, der var en stemme, der kaldte på ham. Den var yndig, klar og smuk og langt borte. Den syntes meget fjern, og dog hørte han den så tydeligt, som om den havde været lige ved siden af ham.

"Archie! Archie! Archie!" Sagde den, og så igen endnu blødere end før, "Archie! Archie!"

Han syntes, at han sprang op uden at være overrasket.

Det var en så virkelig stemme, og det syntes ham så naturligt, at han skulle høre den.

"Lilias! Lilias!" svarede han. "Lilias! Hvor er du?"

"I haven," kom det tilbage som fra en guldfløjte. "I haven."

Og så var drømmen færdig. Men han vågnede ikke, han sov sundt og fast og trygt hele den dejlige nat. Da han til sidst vågnede, var det strålende morgen, og en tjener stod og stirrede på ham. Det var en italiensk tjener, og han havde ordre til – ligesom de øvrige tjenere i huset – at adlyde sin fremmede herre uden noget spørgsmål. Der var aldrig nogen, der vidste, hvornår han ville komme, eller hvornår han ville gå, hvor han ville sove om natten, eller om han foretrak at strejfe om i haven eller ligge i en båd på søen den hele nat. Manden holdt en bakke med nogle breve på og ventede roligt, til hr. Craven havde taget dem. Da han var gået bort, sad hr. Craven nogle øjeblikke og holdt brevene i sin hånd, mens han så ud over søen. Den uforklarlige ro var stadig over ham, og endnu noget – en lettelse, som om det frygtelige, der engang hændte, ikke var sket, syntes han – som om der var noget, der var forandret. Han huskede sin drøm – den underlige, virkelige drøm.

"I haven!" sagde han undrende ved sig selv. "I haven! Men døren er låset og nøglen begravet."

Da han lidt efter så på brevene, opdagede han, at det, som lå øverst, var et engelsk brev og kom fra Yorkshire. Det var skrevet af en uøvet damehånd, men det var ikke en hånd, han kendte.

Han åbnede det uden egentlig at tænke over det; men de første ord tiltrak sig straks hans opmærksomhed.

"Ærede herre!

jeg er Susan Sowerby, som dristede sig til at tale til Dem på heden engang. Det var om frk. Mary, jeg talte. Nu drister jeg mig til at tale igen. Undskyld, herre, men jeg ville komme hjem, hvis jeg var dem. Jeg tror, De ville være glad for at komme nu, og – undskyld jeg siger det, herre, – jeg tror, Deres hustru ville bede Dem om det, hvis hun var her.

Deres ærbødige tjenerinde,

Susan Sowerby."

Hr. Craven læste det to gange, inden han lagde det i konvolutten igen. Han tænkte stadig på drømmen.

"Jeg vil tilbage til Misselthwaite," sagde han. "Ja, jeg vil rejse straks." Og så gik han op gennem haven til villaen og gav Pitcher ordre til at ordne alt til rejsen til England.

Få dage efter var han i Yorkshire igen, og på sin lange rejse havde han grebet sig selv i at tænke mere på sin dreng, end han havde gjort i alle de ti år, der var gået. Gennem alle disse år havde han kun ønsket at glemme ham. Nu, skønt han slet ikke havde i sinde at tænke på ham, strømmede der hele tiden minder om ham ind på hr. Craven. Han huskede de forfærdelige dage, da han omtrent var blevet gal, fordi moderen var død, men barnet levede. Han havde ikke villet se det, og da han til sidst dog havde set til det, var det en så syg og svag skabning, at alle havde været overbevist om, at det ville dø i løbet af nogle få dage. Men til stor overraskelse for dem, der tog sig af barnet, svandt dagene, og det levede stadigt, og så troede alle, at det ville blive en stakkels vanskabning.

Han havde ikke haft i sinde at ville være en dårlig fader, men han havde slet ikke følt sig som fader. Han havde sørget for læge og sygeplejerske og luksus, men han havde villet flygte fra at tænke på det og havde begravet sig i sit eget tungsind. Da han første gang efter et års fraværelse vendte tilbage til Misselthwaite, og den lille, svage stakkel første gang slog sine store, grå øjne op på ham – så lig, og dog så forfærdelig forskelligt fra de glade øjne, han havde tilbedt – havde han måttet vende sig bort og var gået bort, bleg som en død.

Efter den tid så han ham næppe, undtagen når han sov, og alt, hvad han vidste om ham, var, at han var en stakkels krøbling med et pirreligt, hysterisk sind, som undertiden næsten grænsede til vanvid.

Man kunne kun holde ham fra et raseri, der var farligt for ham selv, ved at føje ham i alle retninger.

Alt dette var ikke opmuntrende at tænke på; men mens jernbanen brusede af sted med ham gennem bjergpas og over gyldne marker, begyndte manden, der var ved at komme til live, at tænke på en hel anden måde, og han tænkte meget og længe og dybt.

"Måske jeg har taget fejl i alle disse ti år?" Sagde han til sig selv. "Ti år er en lang tid. Nu er det måske for sent at gøre noget som helst – alt for sent. Hvad har jeg dog tænkt på?"

Det var jo ganske vist den forkerte trolddom at begynde med at sige "for sent". Selv Colin kunne have fortalt ham det. Men han kendte intet til trolddom, hverken sort eller hvid. Det havde han endnu at lære. Han spekulerede på, om Susan Sowerby havde taget mod til sig og skrevet til ham, fordi hun, moderlig som hun var, havde hørt, at drengen måske var blevet værre –

farligt syg måske. Hvis han ikke havde været under indflydelse af denne forunderlige ro, der var kommet over ham, ville han have været endnu mere nedtrykt end ellers. Men roen havde bragt et slags mod og håb med sig. I stedet for, som han plejede, at tro det værste, forsøgte han nu at tro på noget bedre.

"Skulle det være muligt, at hun ser, at jeg kunne gøre ham noget godt ved at komme og passe ham?" tænkte han. "Jeg vil tage ind og besøge hende på vejen til Misselthwaite."

Men da han på sin vej over heden standsede sin vogn ved hytten, samledes der en syv-otte venlige og høflige småbørn om ham og fortalte, at deres moder ganske tidligt om morgenen var gået over til en kone, som nylig havde fået et lille barn. "Vor Dickon," pludrede de videre, var ovre på Manor, hvor han arbejdede i en have mange dage hver uge.

Hr. Craven så ud over denne samling små raske legemer og rødkindede ansigter og kom til det resultat, at de var sunde og elskværdige allesammen. Han smilede til dem, og tog en guld-sovereign op af lommen og gav den til "vor Elisabeth Ellen", der var den ældste af dem.

"Når du deler den i otte lige store dele, bliver der en halv krone til hver af jer," sagde han. Så kørte han bort under børnenes leen og puffen og små, glade hop.

Køreturen over heden var mærkværdig for ham. Den gav ham en underlig følelse af, at han kom hjem, som han havde været sikker på, at han aldrig skulle føle igen, en varmende følelse af, at han nu kom nærmere til det gamle hus, hvor hans forfædre havde boet gennem seks hundrede år.

Hvordan havde han kunnet rejse bort fra det for at undgå at tænke på de tillukkede værelser og drengen, der lå i den store

seng med de brokades gardiner? Mon det var muligt, at han skulle finde ham noget raskere? Hvor den drøm havde været virkelig – hvor vidunderlig klar var ikke stemmen, der kaldte på ham: "I haven – i haven!"

"Jeg vil forsøge på at finde nøglen," sagde han til sig selv. "Jeg vil prøve på at åbne døren. Jeg må – skønt jeg ved ikke hvorfor."

Da han ankom til Manor, lagde tjeneren, som modtog ham, mærke til, at han så raskere ud, samt at han ikke gik ind i det værelse, hvor han plejede at bo. Han gik ind i biblioteket og sendte bud efter fru Medlock. Hun kom ind, noget nervøs, forvirret og rødmende.

"Hvorledes har unge hr. Colin det?" spurgte han.

"Godt, herre," svarede fru Medlock; "han – eller rettere sagt, han er helt anderledes."

"Værre?" spurgte han.

Fru Medlock rødmede igen.

"Ja, ser herren," prøvede hun at forklare, "hverken lægen eller sygeplejersken eller jeg kan blive rigtig klog på ham."

"Hvorfor ikke?"

"Jo, for at sige sandheden, hr. Colin er blevet både bedre og værre. Hans appetit er ikke til at forstå – og hans måde –"

"Er han blevet mere sær?" spurgte hendes herre ængsteligt og rynkede brynene.

"Det er han, herre. Han er blevet meget mærkværdig – når man sammenligner med, hvordan han før har været. Han plejede næsten intet at spise, og så spiste han pludselig ganske voldsomt – og så holdt han op igen ganske pludseligt, og al maden blev sendt ned igen ligesom tidligere. De ved jo, herre, at han aldrig ville ud. Det vi har gjort for at få ham til at prøve

på at køre lidt ud i sin stol, fik ham altid til at skælve over hele kroppen. Han bragte sig selv i et sådant raseri, at dr. Craven sagde, vi ikke måtte forsøge at overtale ham mere. Hør nu, herre: Så en dag, ikke længe efter et af hans værste anfald, forlanger han pludselig at komme ud hver dag sammen med frk. Mary og Susan Sowerbys Dickon, som skulle køre hans stol. Han har fået en vis kærlighed for både frk. Mary og Dickon, og Dickon bragte ham sine tamme dyr, og tænk Dem, herre, han vil opholde sig ude fra morgen til aften."

"Hvordan ser han ud?" var det næste spørgsmål.

"Hvis han spiste noget, ville jeg sige, at han tog på og blev tyk; men nu er vi bange for, at det skal være en slags opsvulmen. Han ler sommetider, når han er alene med frk. Mary, men på sådan en underlig måde, og han plejede aldrig at le tidligere. Dr. Craven kommer her om lidt for at tale med Dem, hvis De tillader det; han har aldrig truffet noget så besynderligt før, siger han."

"Hvor er den unge Colin nu?" spurgte hr. Craven.

"I haven, herre. Han er altid i haven – skønt der ikke er et levende væsen, der får lov til at komme i nærheden; han er bange for, de skal se på ham."

Hr. Craven hørte næppe de sidste ord.

"I haven!" sagde han, og efter at han havde sendt fru Medlock bort, rejste han sig og gentog atter og atter: "I haven!"

Han måtte gøre en kraftanstrengelse for at komme til sig selv igen, og da han atter følte, at han var på jorden, vendte han sig og gik ud af værelset. Han gik samme vej som frk. Mary gennem lågen ind i forhaven, forbi springvandet. Springvandet sprang nu, og det var omgivet af smukke efterårsblomster. Han

gik tværs over plænen og ind i den lange gang med den vedbendklædte mur. Han gik langsomt og så ned i jorden. Han havde en følelse af, at han ligefrem blev draget hen til det sted, han havde forsaget så længe, og han vidste slet ikke hvorfor. Efterhånden som han kom nærmere, blev hans skridt langsommere. Han vidste, hvor døren var, selv om vedbenden hang tykt ned over den, men han vidste ikke nøjagtigt, hvor *den* lå – den begravede nøgle.

Han standsede og så sig om, og næsten i samme øjeblik blev han forbavset og lyttede og spurgte sig selv, om han drømte.

Vedbenden hang tæt over døren, nøglen var begravet i jorden, intet menneske var gået gennem den dør i ti år – og dog hørte han lyd derinde fra. Det var lyden af fødder, der løb let og hurtigt rundt og rundt under træerne, der var underlige lyde af dæmpede stemmer, af latter og undertrykte glædesråb. Det lød som barnelatter, det lød som leen af børn, der prøvede på at undgå at blive hørt, men som af og til glemte det og brast i latter.

Hvad i Himlens navn var dette; drømte han? – Hvad var det dog, han hørte? Havde han mistet sin fornuft, eller hørte han noget, menneskelige øren ellers ikke hørte? Var det dette, den klare, fjerne stemme havde ment?

Så kom det igen, et øjeblik, hvor lyden glemte at dæmpe sig selv. Fødderne lød hurtigere og hurtigere – de nærmede sig døren – han hørte en hurtig pusten og så et vildt udbrud af latter, som måtte være ægte. – Døren blev åbnet, vedbendbladene blev slået til side, og en dreng sprang frem i fuldt løb, og uden at se den, der stod udenfor, sprang han næsten lige i hans arme.

En dreng sprang frem i fuldt løb.

Hr. Craven havde nemlig bredt dem ud for at hindre ham i at falde efter hans uforudsete tørnen imod, og da han nu holdt

ham ud fra sig for at se, hvem det var, gispede han ligefrem for at få luft.

Det var en høj dreng, og en smuk dreng. Han ligefrem glødede af liv, og løbet havde farvet hans kinder. Han kastede sit tykke, sorte hår tilbage fra sin pande og så på hr. Craven med et par mærkværdige grå øjne – fulde af latter og skælmeri og omgivet af store, mørke ringe. Det var disse øjne, der fik hr. Craven til at snappe efter vejret.

"Hvem – hvad? Hvem?" stammede han.

Det var ikke det, Colin havde ventet – og det var ikke det, han havde planlagt. Han havde aldrig tænkt sig et sådant møde. Sådan komme farende ud – netop ved at vinde et væddeløb – men måske det var meget bedre. Han rettede sig så højt, han kunne. Mary, der havde løbet efter ham, og som også var kommet igennem døren, syntes at han var flere tommer højere, end han havde været før.

"Far," sagde han, "jeg er Colin. Du kan ikke tro det. Det kan jeg næsten heller ikke selv. Jeg er Colin."

Ligesom fru Medlock forstod han heller ikke, hvad hans fader mente, da han hurtigt sagde:

"I haven! I haven!"

"Ja," sagde Colin. "Det var haven, der gjorde det – og Mary, Dickon og dyrene – og trolddommen. Ingen ved det. Vi har holdt det hemmeligt for at fortælle dig det, når du kom. Jeg er rask. Jeg kan løbe hurtigere end Mary. Jeg er ved at blive en atlet."

Han sagde det alt sammen så fuldstændig som en rask dreng – hans ansigt blussede, hans ord snublede over hinanden i hans iver – at hr. Craven skælvede af glæde.

Colin rakte hånden ud og lagde den på sin faders arm.

"Er du ikke glad, far?" Spurgte han. "Er du ikke glad? Jeg skal leve altid, altid, altid!"

Hr. Craven lagde begge sine hænder på Colins skuldre og holdt ham der. Han kunne ikke tale et lille øjeblik.

"Før mig ind i haven, min dreng," sagde han til sidst. "Og fortæl mig så om det alt sammen."

Og så førte de ham derind.

Haven var et vildnis af efterårets guld og purpur og violet, blåt og flammende rødt, og på hver side stod der en række sentblomstrende liljer. Han huskede klart, da de første af dem blev plantet, det var netop på denne årstid. Roserne blomstrede endnu alle vegne, og solen kastede en sådan glans på træernes gulnede blade, at man havde en følelse af at befinde sig i et tempel af guld. Den sidst ankomne stod tavs ligesom børnene, da de kom derind, mens alt endnu var gråt. Han så sig rundt og rundt.

"Jeg troede, at den var død," sagde han.

"Det troede Mary også først," sagde Colin. "Men den kom til live igen."

Så satte de sig ned under deres træ – alle undtagen Colin, som ville stå op, mens han fortalte historien.

Det var det mærkeligste, han nogen sinde havde hørt, syntes Archibald Craven, mens han hørte beretningen om hemmeligheden og trolddom og vilde dyr, det eventyrlige midnatsmøde – forårets komme – vreden og stoltheden, der fik den unge rajah til at rejse sig på sine fødder for at bringe Ben Weatherstaff til underkastelse. Det hemmelige kompagniskab, den store hemmelighed, der var blevet så omhyggeligt bevaret.

Tilhøreren lo, så tårerne kom ham i øjnene, og sommetider kom tårerne også i øjnene, når han ikke lo. Atleten, foredragsholderen, videnskabsmanden var hans egen raske, vidunderlige dreng.

"Se så," sagde han ved enden af historien. "Nu behøver det ikke at være en hemmelighed mere. Jeg tror nok, de bliver forskrækkede, når de ser mig – men jeg vil aldrig ind i den stol igen. Jeg vil gå sammen med dig, far – op til huset."

Ben Weatherstaff forlod sjældent sine pligter i haven; men ved denne lejlighed gjorde han en undtagelse og bragte nogle grøntsager op i køkkenet og blev her af fru Medlock inviteret ind i tjenerstuen for at drikke et glas øl, og han var på pletten – som han havde håbet det – da det mest dramatiske, der nogen sinde var sket på Misselthwaite, fandt sted.

Fra et af vinduerne, som vendte ud mod køkkenhaven, kunne man også se noget af plænen.

Fru Medlock, der havde set, at Ben kom fra haven, håbede, at han havde set noget til sin herre og måske endda noget af dennes møde med Colin.

"Så du noget til nogen af dem, Weatherstaff?" spurgte hun.

Ben tog ølkruset fra munden og tørrede læberne med bagen af hånden.

"Ih ja, det gjorde jeg," svarede han med en hemmelighedsfuld mine.

"Dem begge to?" fortsatte fruen.

"Dem begge," svarede Ben. "Tak for venligheden, frue, jeg kunne såmænd godt drikke et krus til."

"Sammen?" sagde fru Medlock, idet hun hastigt fyldte hans krus igen.

"Sammen, frue," og Ben skyllede halvdelen af sit nye krus øl ned.

"Hvor var hr. Colin? Hvordan så han ud? Hvad sagde de til hinanden?"

"Det hørte jeg ikke," sagde ben, "jeg stod på en stige og kiggede over muren. Men det vil jeg sige Dem. Der er sket meget udenfor, som I husfolk ikke kender noget til, og det vil I snart erfare."

Og ikke to minutter efter slog han ud med sit ølkrus mod det vindue, hvorfra man kunne se plænen.

"Se der," sagde han, "hvis De er nysgerrig. Se engang, hvad der kommer der hen over græsset."

Da fru Medlock så ud, rakte hun hænderne i vejret og udstødte et lille skrig, og hver eneste såvel mandlig som kvindelig tjener kom styrtende fra tjenerstuen for at se, og da de kom til vinduet, var de lige ved at stirre sig øjnene ud af hovedet.

Hen over plænen så de Misselthwaites herre komme, han så ud, som mange af dem aldrig havde set ham, og ved hans side, med hovedet rankt og lige i vejret så rask og stærk som nogen dreng i Yorkshire, gik hr. Colin.

Om "Den hemmelige have"

Forfatter: Frances Hodgson Burnett (1849-1924).
Org.udgave: The Secret Garden. Føljeton i *The American Magazine* november 1910 – august 1911, efterfølgende bogudgave William Heinemann (London) og Frederick A. Stokes Company (New York) 1911.
Denne udgave efter: F. H. Burnett: *Mary, Dickon & Co.* Fortælling for Drenge og Piger. Autoriseret Oversættelse for Danmark ved forstander Chr. Ottesen. Lehmann & Stages Forlag, København 1915.
Illustrationer af Charles Robinson fra den første engelske udgave (William Heinemann, London 1911).
Oversætter: Christian Ottesen (1864-1943).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration af Charles Robinson (1870-1937): "*It was the knob of a door ...*" (1911).

ISBN 978-87-7628-430-5
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-703-1 (Ølstykke 2020).

© 2026 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk